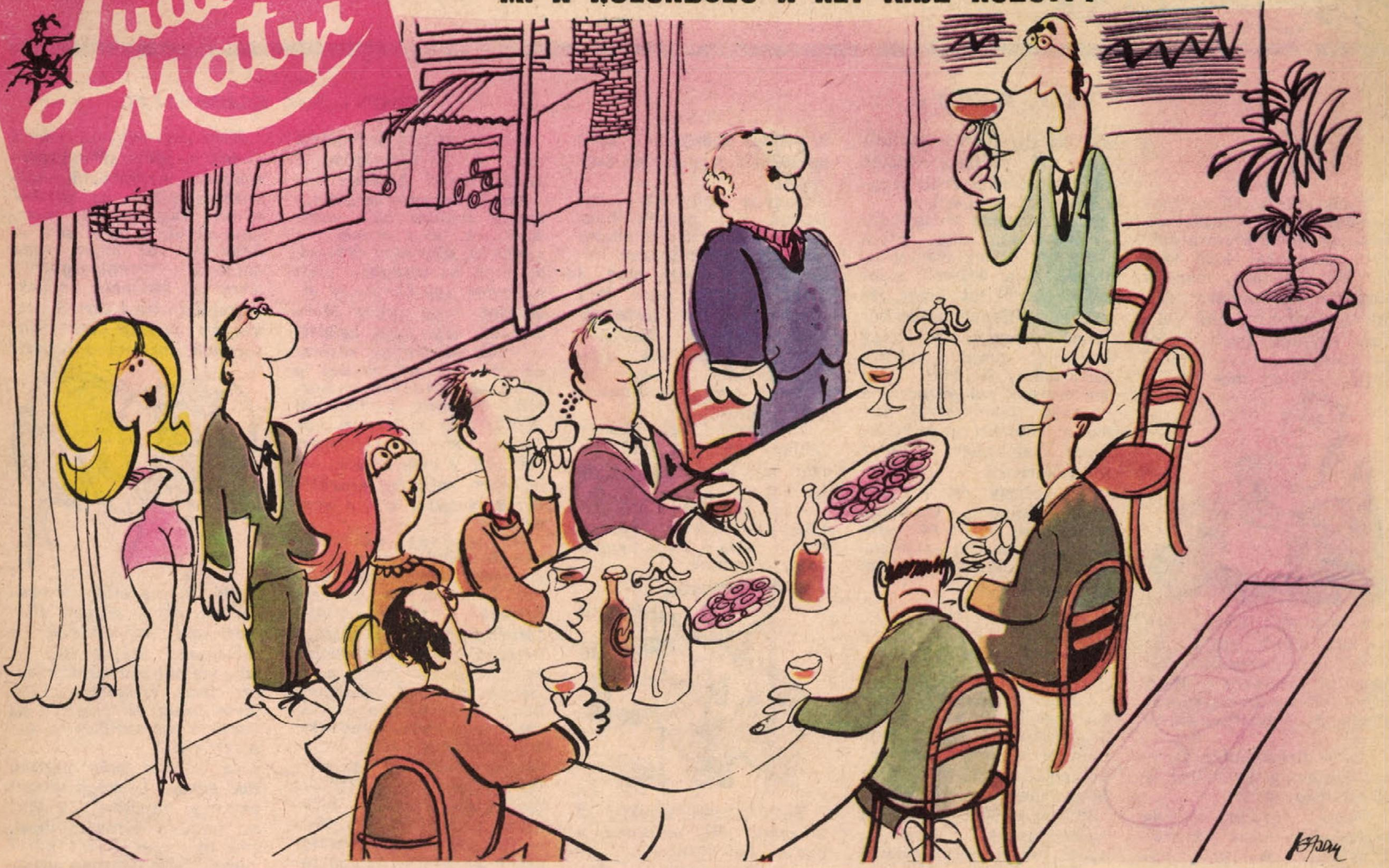
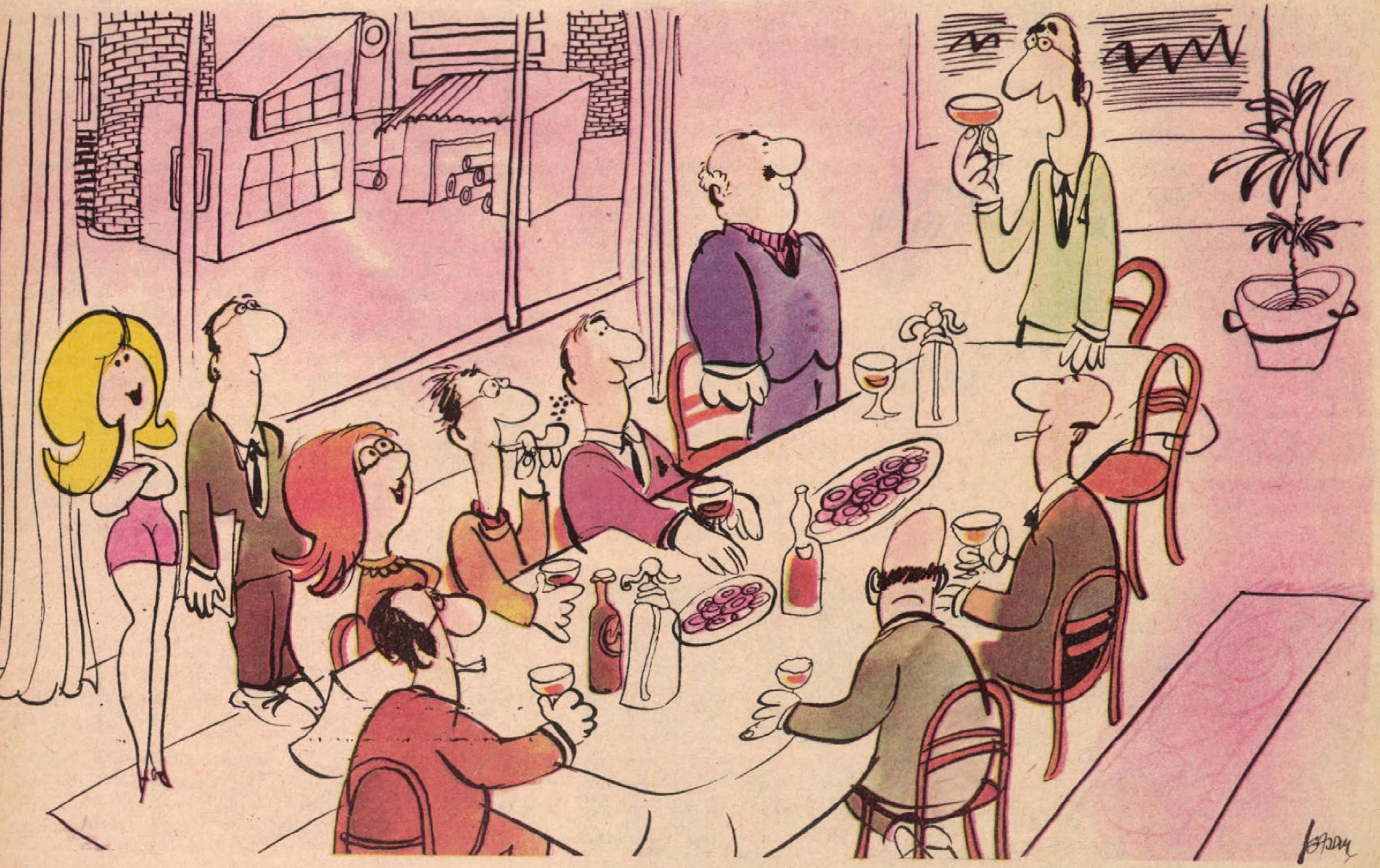
XXX. ÉVFOLYAM, 26. SZÁM · Ára: 1,80 Ft · 1974. JÚNIUS 27.

Ludas Matyi

MI A KÜLÖNBSÉG A KÉT RAJZ KÖZÖTT?

Sajdik Ferenc rajza

A felső rajzon Kovács bácsit abból az alkalomból ünneplik, hogy nyugdíjba megy, az alsó rajzon abból az alkalomból, hogy visszajön dolgozni.

KEDVES LUDAS!

EGY, KETTŐ...

1

Vidéki városaink telefonvonalai nagyon zsúfoltak. Egy-egy vidéki számra órákat, félnapokat kell várni. Ha államira, nagyon sürgősre, háromszoros díjjal jegyeztetjük elő, akkor egy-két órán belül — általában — megkapjuk. Ehhez már hozzászoktunk, már nem is igen bosszankodunk rajta. Az ember a várakozásra felkészülve tárcsázza a 01-et, jegyezteti a számot, s amíg megkapja, végezheti egyéb teendőit.

Ha ez ilyen simán menne! De amíg az ember a 01-est megkapja!

Tárcsáz egyszer, tárcsáz kétszer, tárcsáz tizenháromszor... A vonal hol foglalat jelez, hol sejtelmesen hallgat, s a végén viszszaadja a búgó városi hangot, hol pedig csenget, csenget, kitartóan, de eredménytelenül... Ez a játék néha öt percig tart, néha tízig. Június 12-én 13 órakor egyéni csúcsot javítottam: 18 percnyi kitartó ostrom után sikerült megszereznem a 01-est.

Épp ezért azt javasolnám a postának, hogy adjon meg egy olyan számot is, mondjuk a 001-est, amelyiken a 01-est lehet jegyeztetni. Beszól az ember az új számon, s közli, hogy szeretne majd vidékre telefonálni, és kéri, hogy ha lesz egy szabad perce a 01-esnek, jelentkezzék. Így sok értékes percet és felesleges bosszúságot lehetne megtakarítani.

Ám ahogy én telefonviszonyainkat ismerem, hamarosan erre a 001-esre, a képzeletbeli elő-bejelentőre is tízperceket kellene várnunk...

2

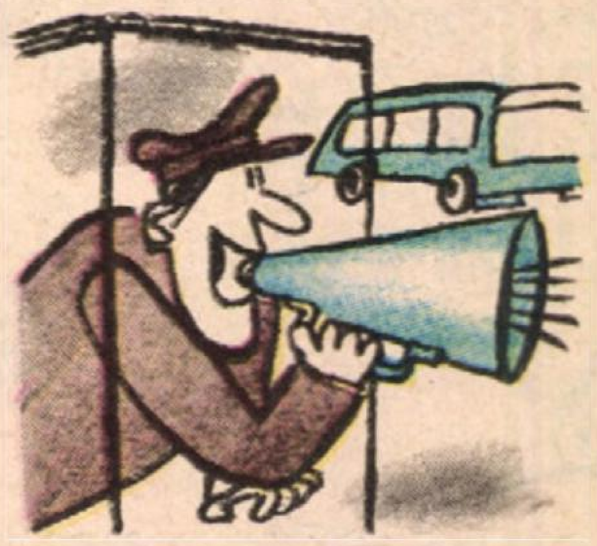
Akik a Baross téren szállnak autóbuszra, sokat bosszankodnak azon, hogy nem jelzik, melyik busz indul előbb: a 20-as vagy a 30-as, melyikre szálljanak fel? Panaszukat a BKV is méltányosnak találja, amint az a szerkesztőségünkhöz küldött levelükből kitűnik. „A Baross téren a járművek indulásának jelzésére szolgáló berendezés létesítése terveinkben szerepel, — írják a levélben. — A kivitelezés azonban anyagi fedezet és kapacitás hiányában, csak az 1975-ös tervünkben szerepel."

Nagyon bonyolult lehet jelezni azt, melyik busz indul előbb, ezt a feladatot csak egy komoly gépi berendezés oldhatja meg, s ahhoz bizony pénz kell (pardon: anyagi fedezet), meg emberek kellenek (pardon: kapacitás), akik megcsinálják.

Azért addig is lehetne tenni valamit.

Mondjuk: egy fekete táblára fehér krétával felírni egy 20-as vagy 30-as számot.

Vagy az indító fülke ablakába kitenni egy kartontáblát, rajta a 20-as vagy a 30-as számmal.

Vagy lehetne kiszólni az ablakon: „Hé, emberek, a huszas fog indulni!"

Annyi mindent lehetne tenni, de mind strapás. Egyszerűbb, ha minden marad így, ahogy van. Hiszen már az az 1975 nincs olyan nagyon messze...

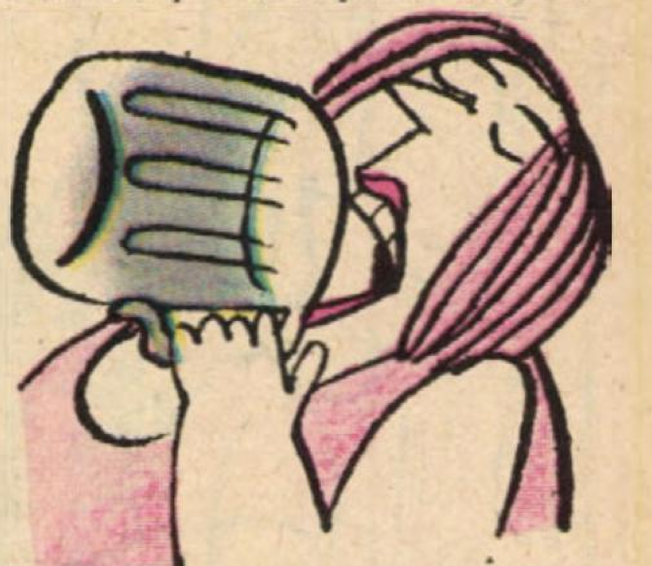
(r)

VERSENY, SOK KÉRDŐJELLEL

Egy négyzetdeciméternyi vesz el az újságlapon a kocka alakú hirdetés, az Észak-Magyarországban, amely tudtára adja mindenkinek, akit érdekel, s annak is, akit nem érdekel, de mert az újságban kiüti a szemét, így kénytelen elolvasni, hogy június 14-én délután négy órai kezdettel nők és férfiak részére sörivó versenyt rendez a bőcsi sörcsárdában a Borsodi Sörgyár, a helybeli Áfész, meg a megyei Állatforgalmi és Húsipari Vállalat, s erre a jeles alkalomra minden érdeklődőt szeretettel vár a rendezőség.

A lapokban mindenkinek és minden gazdálkodó szervnek jogában áll bármit hirdetni, ha az nem ütközik a tételes állami törvényekbe, nem sérti a közerkölcsöket, közszemérmet, egyebet. Talán a jó ízlés is szerepel kritériumként, de az valahogy relatív dolog, nem mindenkinél azonos a határ. Lenne esetleg még olyan megkötés is, hogy egy hirdetés ne legyen ellentétes bizonyos társadalmi törekvésekkel, de ezeket a társadalmi törekvéseket, úgy tűnik, nem szokás komolyan venni. Mert ugye, van egy sor mozgalom, törekvés az alkoholfogyasztás csökkentésére, amelyet hovatovább csak egy elszánt kis csapat vesz komolyan, s a mozgalom lebeszél, a karaván, illetve az alkoholfogyasztás zavartalanul halad, az ellenpropaganda nagyobb és hatásosabb.

Kíváncsi vagyok, vajon ennek a bőcsi sörivó versenynek meghirdetői hallottak-e valaha az alkohol elleni küzdelemről, vagy csak arról, hogy a sört el kell adni, ha lehet, mind nagyobb mennyiségben?! Arra is kíváncsi vagyok, vajon egy ilyen sörivó versenyen milyen normákat szabnak, mennyi a teljesí-

tendő, illetve elfogyasztandó mérték, s milyen elismerésben részesülnek a győztesek? Elég-e, ha „a falu legjobb sörivója" büszke címet viselhetik, vagy jár-e ehhez jelvény is? Ki fizeti a versenyhez szükséges italt?

És adódna még nagyon sok kérdés a meghirdetett verseny kapcsán. Például az, hogy a hirdetés díját, ami úgy ezer forint körül mozog, hányszorosan akarják a versenyen elfogyasztandó sörrel behozni? Meg, hogy vajon a sört gyártó és a sört árusító gyár és szövetkezet mellett mi jót keres a rendezők között — a férfiak és nők számára hirdetett sörivó versenyen — az állatforgalmi vállalat?

Benedek Miklós

EZ IS OFOTÉRT — AZ IS OFOTÉRT

Május 31-én, tűző napsütésben, az utcán hűtlenül elhagyott az az apró csavar, ami napszemüvegem szárát a kerethez erősítette. Nyomban besiettem az OFOTÉRT Károlyi Mihály utca és Kúria utca sarkán levő üzletébe, ahol egy kamaszlányka átvette a szemüvegemet és közölte, hogy az június 10-én (11 nap múlva!) készen is lesz. Azon szerény véleménynyilvánításomra, hogy egy ilyenféle csavar beszerelése

alapos munkával fél percet vesz igénybe, vállrándítással ott is hagyott.

Ismét az utcán találtam magam, s miután nem akadtam útközben maszek optikusra, betértem a Múzeum körút és a Ferenczy István utca sarkán levő ofotérthoz. Ott egy őszülő hölgy fiatalos kedvességgel megkért, foglaljak helyet, s már hozta is vissza a becsavarozott szemüveget, megkérdezve: nem tág-e a szára, mert akkor azt is megigazítják.

Lehet, hogy a két cégnek nem azonos OFOTÉRT-központ a gazdája?!

Rácz György
Bp. XII., Határőr út 57/b.

A XVI. KERÜLETI TANÁCS FIGYELMÉBE!

Cinkotán, a Szabad Föld út 7/a, 7/b, 7/c házak lakói és a környékbeliek, a főúttól alig 70-80 méterre levő mellékútra hordták a felesleges limlomot. Rozsdás drótkerítések, téglatörmelékek, üres konzervdobozok, lyukas lavor, füles éjjeli edényke található a dúsan burjánzó gaz között.

A nyári melegben a betegségeket terjesztő legyek ezrei tanyáznak a szemétdombon.

Itt az ideje, hogy az illetékesek figyelmeztessék azokat, akik a lakóterületük közelében dobják el kacatjaikat, fittyet hányva a legelemibb egészségügyi követelményeknek, hogy az út, mégha mellékút is, nem szemét-lerakodó telep. És sürgősen el kell tüntetni ezt a szégyenfoltot! Vagy ezzel akarnak indulni a „Szép, tiszta, virágos Budapestért!"- mozgalomban?!

(f. i.)

A CÍMZETT VÁLASZOL

Az I. ker. Állami Közegészségügyi és Járványügyi Felügyelőség már 1972-ben felhívta figyelmünket a fűtésünkkel okozott légszennyezésre és felszólított, hogy a gázfűtésre való áttérésre tegyük meg a szükséges lépéseket. Ugyanakkor a KÖJÁL jegyzőkönyvileg megállapította, hogy a jelenlegi fűtési rendszer mellett — annak ellenére, hogy az I. ker. Tanács által előírt lehetséges intézkedéseket megtettük — a füstölést teljesen megszüntetni nem lehet.

A gázfűtésre való átalakítás tanulmánytervét elkészítettük és annak alapján 1972. december 16-án bejelentettük igényünket a Fővárosi Gázműveknél.

A gáztüzelésre való átalakítás kivitelezése, a Fővárosi Gázművek nyilatkozata értelmében optimális esetben az 1975., de minden valószínűség szerint legfeljebb az 1976. őszi fűtési idény kezdetére kerülhet megvalósításra.

Vitányi Iván
igazgató
Népművelési Intézet

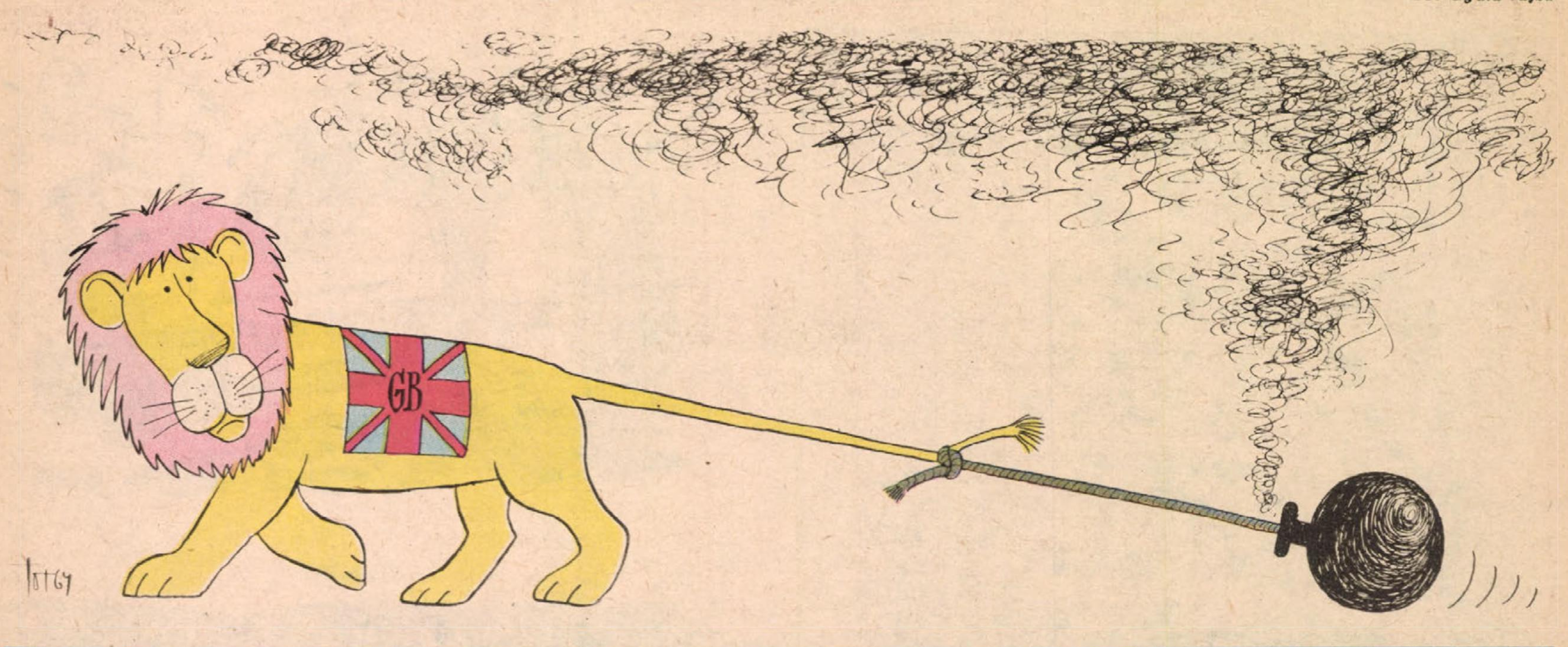
BIZTOSÍTÉK

Nem tudok seholsem kapni a bojleromba a túlmelegedés ellen biztosító biztosítékot. Az ára, ha jól tudom, kettőhatvan, olyankor, amikor lehet kapni. Egyetlen megoldás: szerelőt kell hívni. Igen ám, de a szerelő a legkisebb ügyért is felszámolja a 25 forintos kiszállási díjat. A borravalót már nem is említem, sem azt, hogy ki kell venni egy nap szabadságot arra, hogy a szerelőt várjuk! Ha mindezt hozzászámítom, nagyon sokba kerül nekünk egy ilyen, filléres biztosíték!

Mayer Ervin
Bp. XXI., Jupiter u. 1.

ANGLIA ESETE ÍRORSZÁGGAL

Tót Gyula rajza

– Mit csinálsz?

kérdezte Kovácsné a másik szobából. Kovács nem felelt semmit, de az asszony újra megszólalt: — Nem hallottad, hogy mit kérdeztem?

— Nem, nem hallottam, szívem. Mit kérdeztél?

— Azt kérdeztem, hogy mit csinálsz?

Kovács néhány másodpercig azon tűnődött, hogy válaszoljon-e a kérdésre, de aztán rájött: előbb vagy utóbb válaszolnia kell, addig úgyse lesz nyugta.

— Kérlek, ne zavarj. Rengeteg dolgom van. A szív-pitvaromból a vért át kell préselnem a kamrák szájadékain keresztül a kamrákba. Namármost. Ha a kamrák megteltek vérrel, a szájadékon levő billentyűkkel lezárom azokat, hogy a vér ne tudjon visszafelé folyni a pitvarokba. Figyelsz, drágám?

— Figyelek.

— Ezekután a véremet beküldöm a nagyerekbe, ilyenkor a nagyerekben nő a nyomás, a kamrákban viszont csökken. De én tudom, hogy mi a dolgom: a nagyobb nyomású helyekről visszaáramló vérrel megtöltöm a billentyűk tasakjait. Tudsz követni, drágám?

Választ nem kapott. Folytatta:

— Ugyanakkor a szájamon beáramló levegőt leengedem a hörgőimen, ezeken a levegő ki- és beáramlására szolgáló csövecskéken, a tüdőszövetekbe, ahol érintkezésbe jut a vérrel és így megcsinálhatom a gázcserét: a külső légkör és a vér közötti gázcserét. Ez elég sok melóval jár és nekem kell megcsinálnom, nem bízhatom másra. Figyelsz, drága kis húsom?

Csend. Kovácsné nem felelt, de ez Kovácsot nem zavarta. Lelkesen tovább magyarázott, mert ő nem tartozott azok közé a férjek közé, akik türelmetlenül leintik az asszonyt vagy néhány szóval, kelletlenül felelnek a kérdésekre. Egy rendes férj avassa be az asszonyt a munkájába, próbálja meg elmagyarázni, mit dolgozik, min dolgozik. Ennyivel tartozik a feleségének, aki — rendszerint — igényt is tart rá.

— Mindezeken kívül adrenalint is termelek a mellékvesémben, amely tulajdonképpen melléküzemág a szervezetemben, de nagyon fontos. Az adrenalinnal szűkíteni tudom a bőrömben levő ereket, ugyanakkor kitágítom a szív és a vázizomzatom ereit, mert nekem erre is ügyelnem kell. Hallod, mit mondok, pici madaram?

A pici madár válaszul morgott valamit. Nem dalolt, énekelt, fütyült, csattogott, trillázott, mint ahogy az egy madárhoz illik. Morgott. Rosszkedvűen.

— A részletekkel nem akarlak úntatni, de ha már voltál olyan kedves, és érdeklődtél, mit csinálok éppen, nos, akkor elmondom, hogy a fejemben levő agyállományt működtetem... Most például azért, hogy veled beszélhessek... Az agy működése nagyon bonyolult... Idegsejtek, Brodmann féle mezők, meg minden... Ezek az agyi műveletek, folyamatok nagy odaadást, figyelmet, koncentrációt követelnek... A részletekbe azonban most nem megyek bele... Nem azért, mintha attól tartanék, hogy nem értenéd meg... Tudom, hogy te okos asszony vagy és érdeklődő... Tudom, hogy minden érdekel... Minden, amit én csinálok... S ezt köszönöm is neked, csillagom, aranyom... Jólesik ez a figyelem... Igazán megható...

Csend. Kovácsné semmi életjelt nem ad.

— Végezetül még csak annyit mondanék el, hogy a szememmel is dolgoznom kell. Hogy csak egyet mondjak: a szemhéjamnak a mirigyeivel állandóan nedves állapotban kell tartanom, hogy...

Ebben a pillanatban Kovácsné megjelent a két szobát elválasztó ajtóban, és így szólt:

— Pihenj egy kicsit, apukám... Kell egy kis kikapcsolódás. Nem hoznál nekem levesbe való zöldséget?

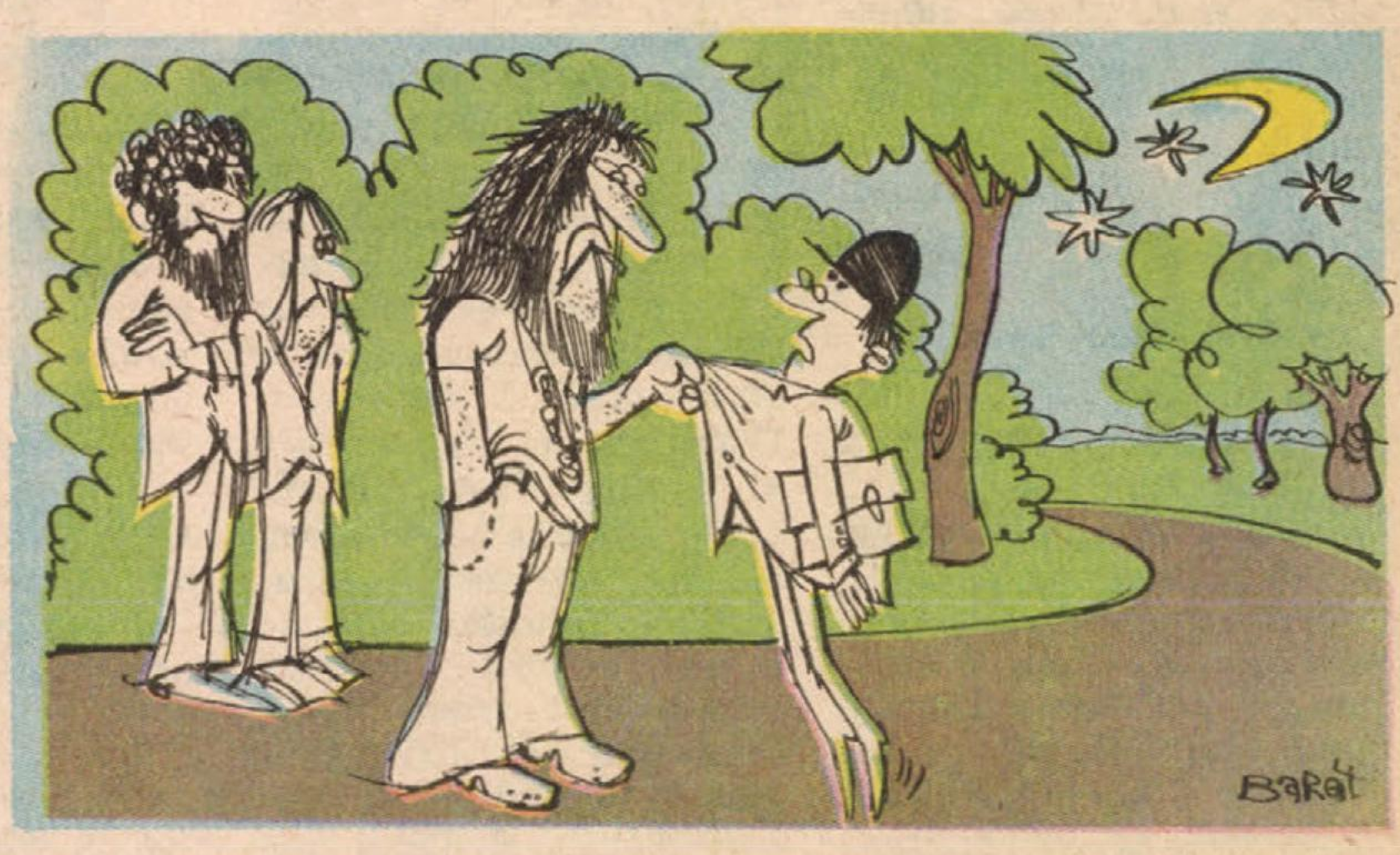
Mikes György

IDEGENFORGALMI SZEZON BUDAPESTEN

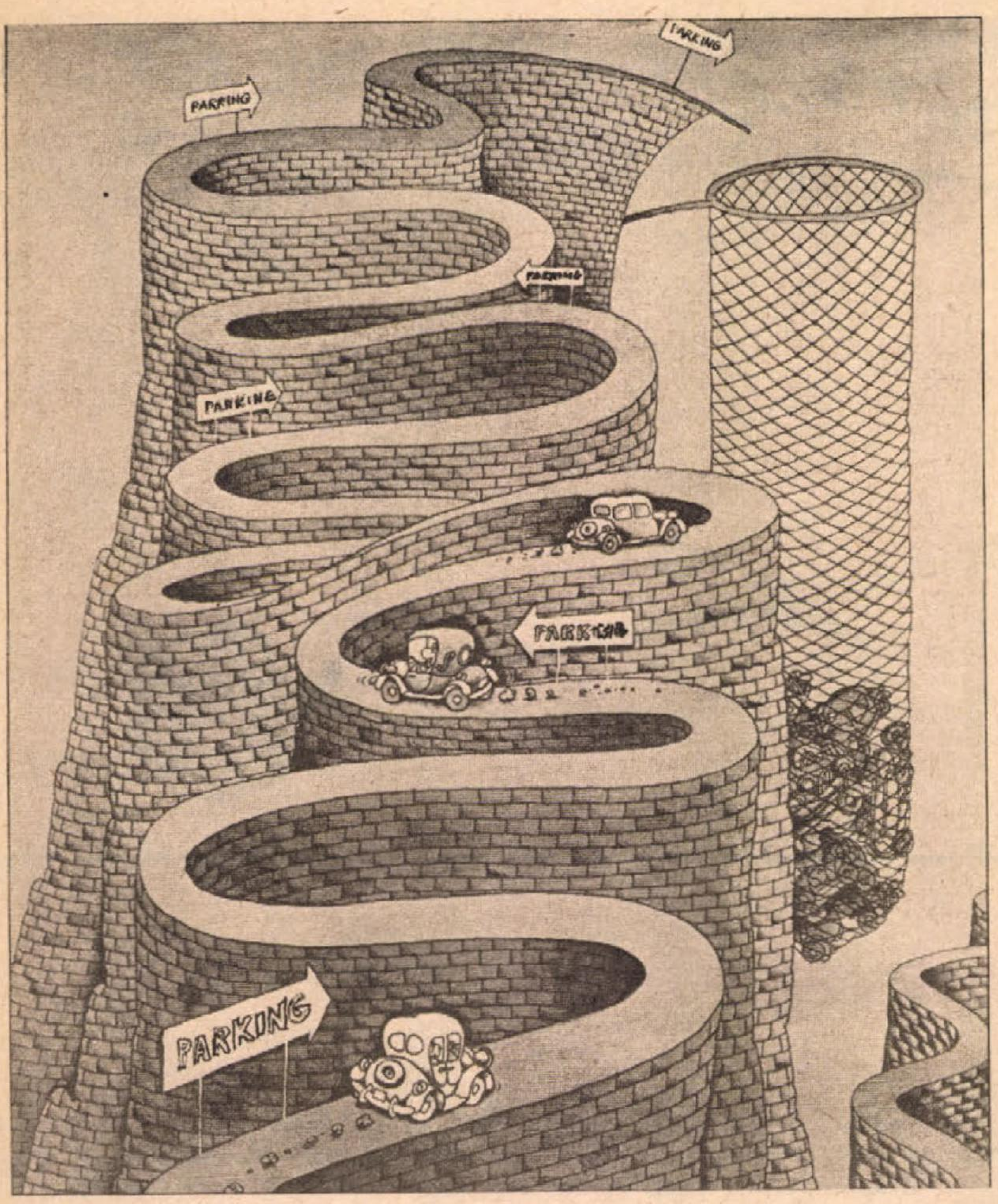
– Jé, maguk is magyarok?!

ÖNÉRZET

– Nagyon helytelen minket csupán a ruházatunk után megítélni...

AZ EGYETLEN MEGOLDÁS?

(„Paris Match")

BUDAPEST FÜRDŐVÁROS

A KEDVENC

Még egy levélváltás az alkoholfogyasztásról

Kedves Szerkesztő úr!

Az újságban olvastam, hogy az új rendelkezések értelmében a jövőben az édességboltok kevesebb szeszes italt árusíthatnak. Fogalmam sincs arról, hogy lesz-e foganatja ennek az új rendelkezésnek, mert emlékezetem szerint a csemegeüzletekre és más egyéb boltokra vonatkozóan is megjelentek már olyan miniszteri utasítások, amelyek szerint a szeszes italok árusítását vissza kell szorítani. Az én férjem azóta sem fogyaszt kevesebb szeszes italt, sőt kevesebb pénzt ad haza és többet iszik. Vajon mikor oldják már meg azt, hogy mi feleségek és családanyák ne szenvedjünk a férfiak italfogyasztása miatt?

Kedves Asszonyom!

Csak mellékesen említem meg, hogy manapság nemcsak a férfiak isznak, hanem a nők is. A nagy alkoholellenes kampány ellenére ugyanis a nők közül is sokan rászoktak az italra, de különösen a tömény szeszre. Ez azonban mellékes, a lényeg az, hogy hivatalból egyre korlátozzák az alkoholfogyasztást és látszólag szűkítik a kínálatot, de az alkoholisták száma nem csökkent, hanem nőtt. Ezért kellett törvényileg elrendelni a kötelező alkohol elvonó kúrát.

Az az intézkedés, hogy a jövőben az édességboltok kevesebb szeszes italt árusíthatnak, nézetem szerint nem old meg semmit. Aki ugyanis eddig az édességboltba ment be szeszes italt venni és ezentúl ott nem kapja meg a neki megfelelő töményt, bort vagy sört, az nem vesz helyette sem csokoládét, sem jégrudacskát. Megy néhány lépést és megvásárolja a szomszédos csemegeüzletben azt a szeszes italt, amelyre éppen áhítozik.

Ne tessék azonban azt hinni, hogy én nem helyeslem az édességboltok szeszes ital árusításának a korlátozását. Helyeslem. (Vasárnap is nyitva tart az édességboltok egy része!) Akkor is helyeseltem, amikor miniszteri határozattal utasították a csemege- és más hasonló, szeszes italt árusító üzleteket, hogy az üzlethelyiségben ne feltűnő módon, hanem valahol hátul helyezzék el a szeszes italokat. Ennek az volt a hatása, hogy hátul kétszer olyan terjedelmű polcot állítottak fel és kétszer annyi italárut, nagyobb választékban ajánlottak. A vevőre az volt ennek az intézkedésnek a hatása, hogy hátra kellett ménnie,

ahol ezt a duplára növekedett polcot a bővebb választékkal megtalálta és a csábításnak nem tudván ellenállni, kétszer annyi szeszes italt vitt haza, mint amennyit azelőtt. Így aztán a forgalom még nőtt is.

Nekem két javaslatom van, ami talán megoldaná ezt a szinte megoldhatatlan kérdést. Számolni kell azzal ugyanis, hogy ha a bort, a sört, a tömény szeszt megtermeljük, sőt külföldről még importáljuk is, akkor azt el is kell adni. Ha nem adjuk el, jelentős nemzetgazdasági kár származik belőle. Ezért tartom én jónak javaslataimat.

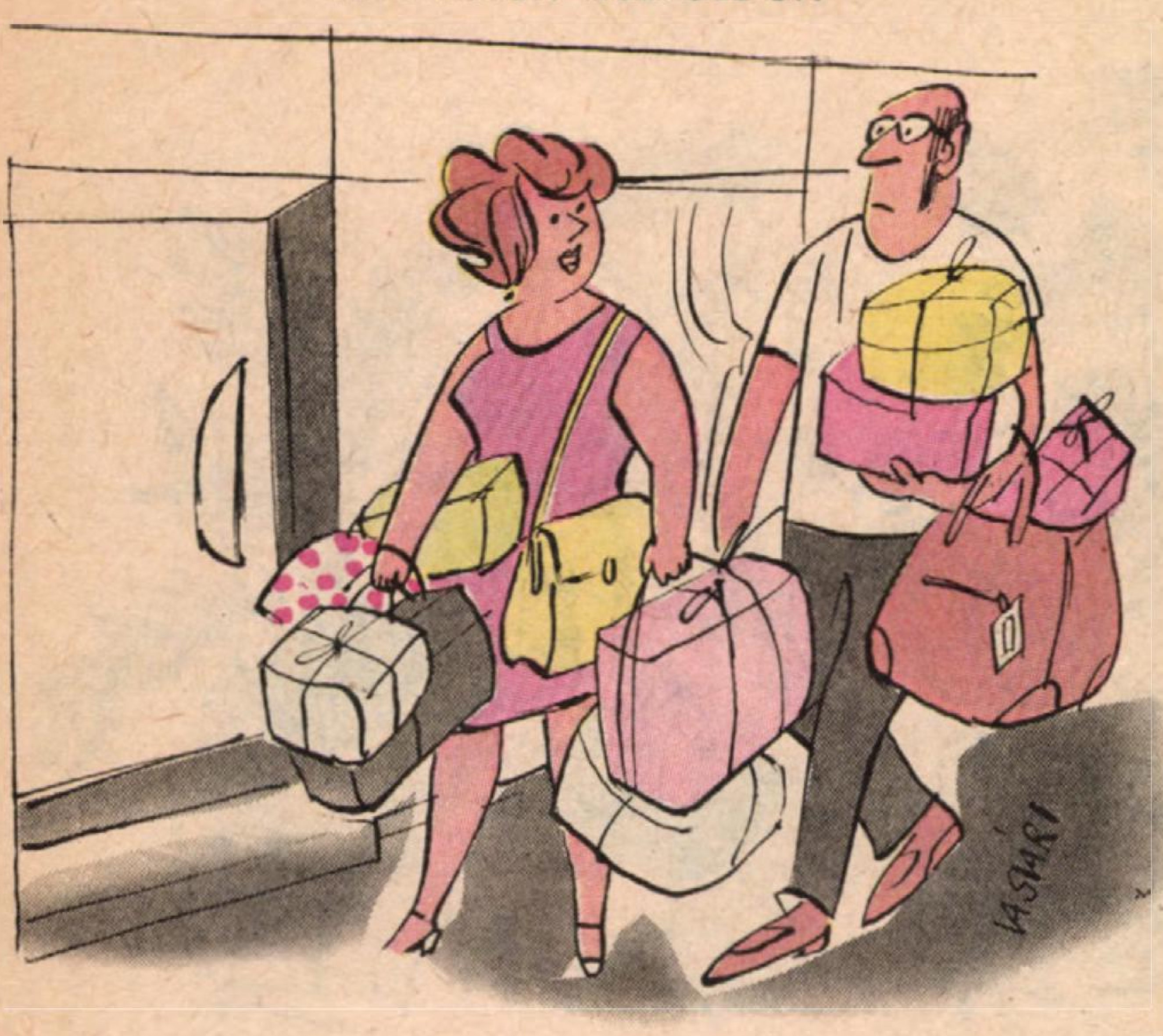
1. Az eladott rengeteg szeszes italt a lakosságnak csak egy bizonyos kisebb hányada fogyasztja el. Első javaslatom tehát az — miként azt egyszer már bővebben kifejtettem —, hogy ezektől a vészesen italozó emberektől úgy vonhatjuk el a szeszes italt, ha a termelt és az importált italok mennyiségét arányosan elosztjuk az ország lakosságának mintegy felére, mondjuk ötmillió felnőttre és kötelezővé tesszük, hogy évente egy-egy hektóliter bort minden felnőtt igyon meg. Ugyanígy kellene megoldani ezt a sörre és a tömény szeszre is, mely esetben olyan jelentéktelen mennyiség jutna egy-egy emberre, hogy az attól sem berúgni nem tudna, sem pedig nem ártana az egészségének.

2. A másik javaslatom az, hogy a kereskedelem adja el a szeszes italt, a lakosság pedig jó honpolgár módjára, hazafias érzelmektől vezéreltetve vásárolja meg, ne hajtsa le a torkán, ne is kóstolgasson bele, hanem öntözze meg vele az anyaföldet. Ezzel megszűnne a részegeskedés és nem lenne szükség a kötelező alkoholelvonó kúrára sem.

Lehet, hogy az én javaslataim sem tökéletesek, de a lehetetlent ne kívánjuk megoldani. Akármenynyire szűkítik ugyanis az üzletekben a szeszes italok bemutatását, hátulról, a raktárból annyit hozhat elő a boltos, amennyit csak akar, mert még annál is többet szeretne eladni, mint amennyit tud. Ez a véleményem, de semmiképpen sem szeretném, ha az eredménytelen harc az alkoholizmus ellen bárkit is a szeszes italok magasabb fogyasztására serkentene. Harcolni mindig kell az alkoholizmus ellen. Ez benne a szép...

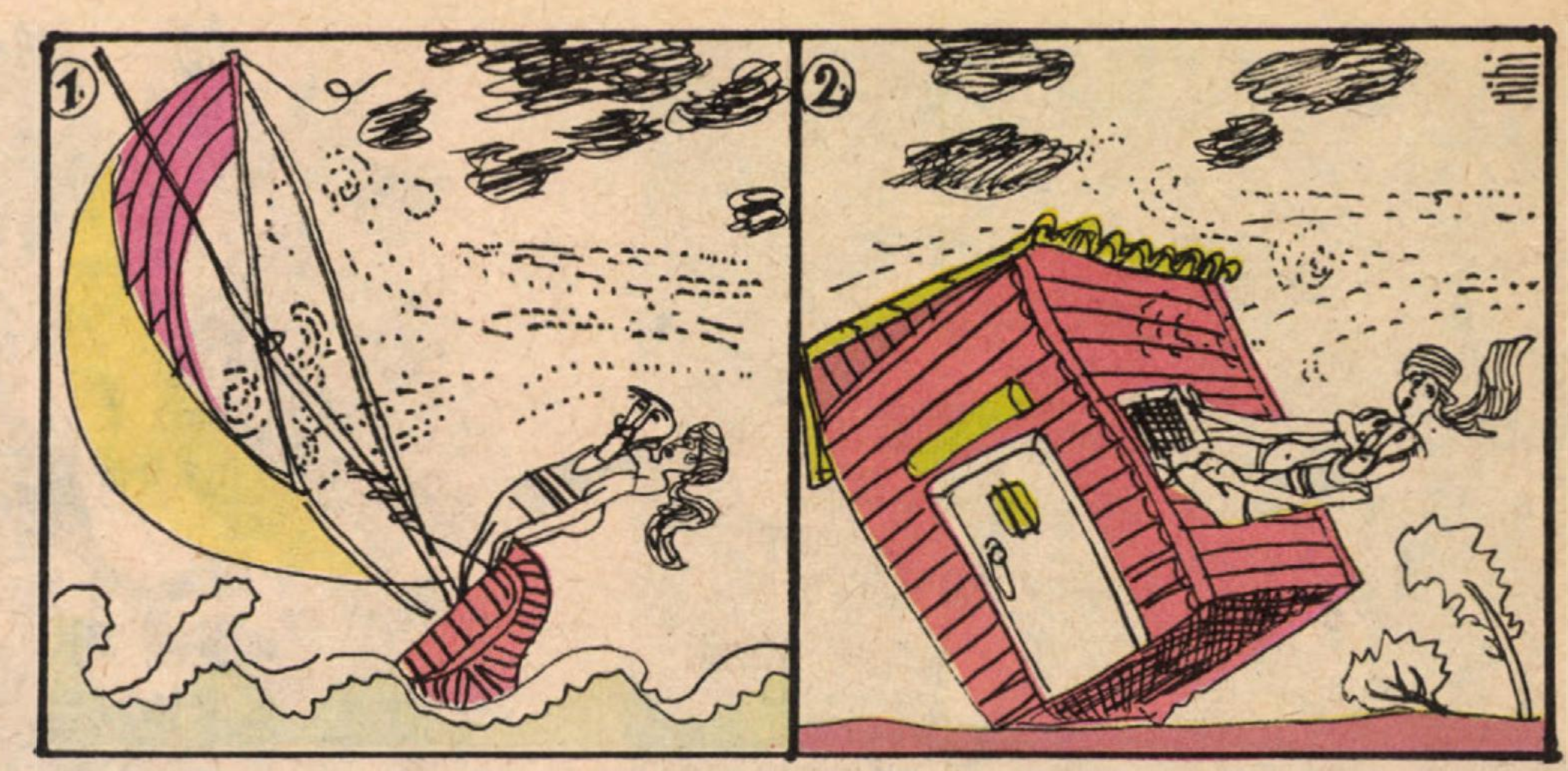
Földes György

MAGYAROK KÜLFÖLDÖN

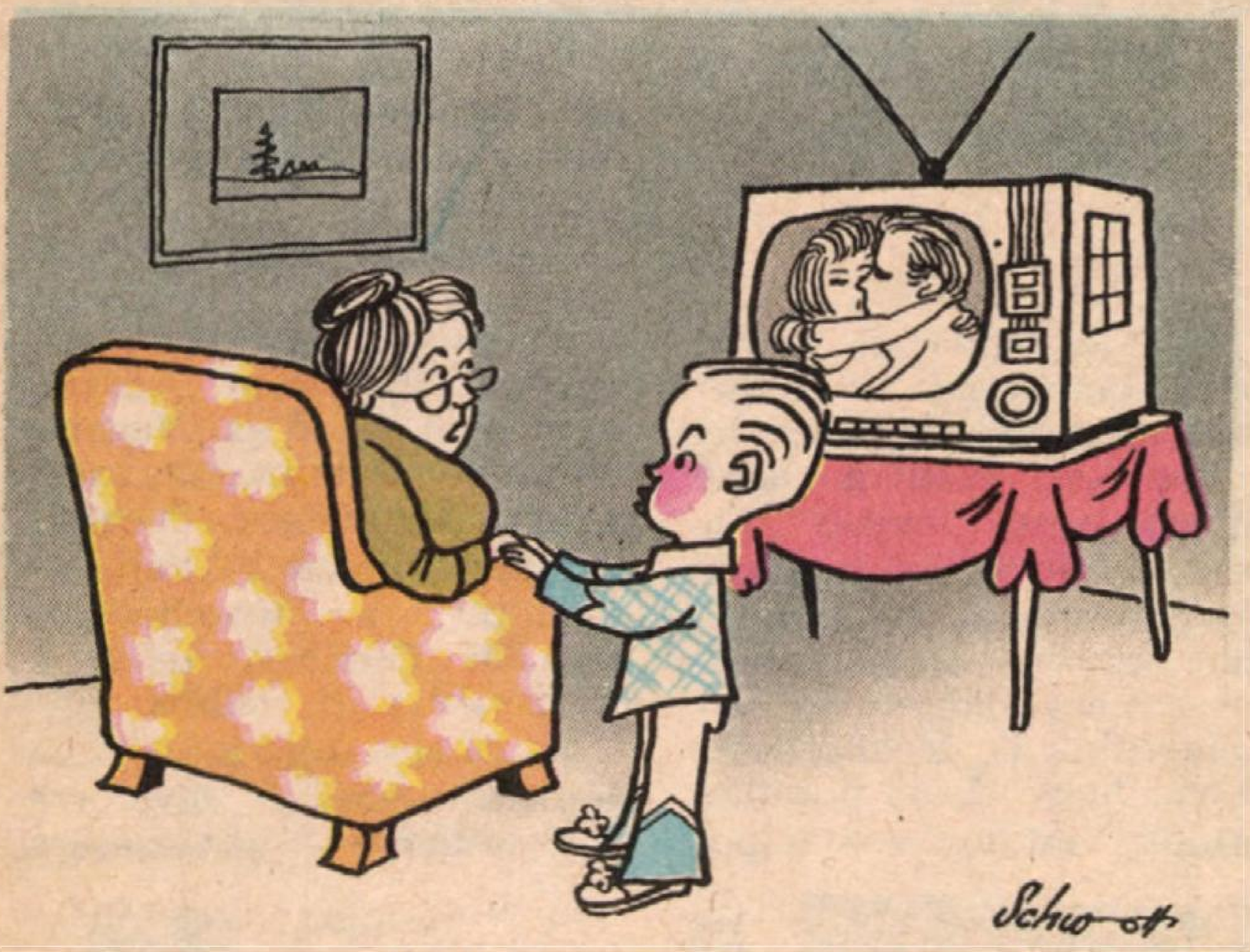
– Pesten ez szebb és olcsóbb, de mégis csak külföldi...

VIHAROS BALATONI NAP

Délelőtt — Délután

ÉJSZAKAI ELŐADÁS

– Nagymami, feküdj le, holnap majd elmesélem, hogy mi volt a vége...

ABSZOLÚT MENŐ

FORDÍTOK

Az Emberiségért vállalt önkéntes misszióm során tolmácsként tevékenykedem mostanában. Magyarról fordítok — magyarra. Öregmagyarról — fiatalmagyarra, hivatalosmagyarról — közmagyarra. Szóval hidat építek olyan rétegek között, akik nyelvi nehézségek miatt eddig képtelenek voltak egymást megérteni.

Küldetésemet a családomnál kezdtem. A tévéből áradt a kommentár. Azt hallom:

— Az illetékesek hatékony lépéseket tesznek azirányban, hogy a jelenlegi szűk keresztmetszet a habszifonpatron-ellátás frontján mielőbb megszűnjék.

Családom tagjai meredten nézik a képernyőt, agykerekeik hallhatóan csikorognak, de én azonnal fordítok:

— Nincsen habszifonpatron, de majd lesz.

Közben máris egy másik illetékes nyilatkozik:

— A munkában kooperáló csoportok összhangján kell javítani, mert jelenleg nincsen szinkronban...

Mielőtt családom a kétségbeesésbe hajszolná magát, máris közbelépek, mint szinkron-tolmács:

— Nem tudja a jobb kéz, mit csinál a bal.

Közben a lányom únottan feláll és foghegyről odaveti:

— Sóder.

Családom idősebb tagjai értetlenül néznek a gyerekre. Szegénynek nyilván agyára ment a tévé, hiszen egy szó sem hangzott el az építőiparról. Fordításomtól azonban megvilágosodik az elméjük:

— Mellébeszélnek...

Az Akármilyen Vállalatnál termelési tanácskozás folyik. Az igazgató fennhangon szavalja:

— Bizonyos munkahelyi lazaságok megszüntetésével el lehetne érni, hogy sikeresen zárjuk a tervidőszakot.

Felállok és fordítok:

— Dolgozni kellene, emberek!

Többen egyetértően rábólintanak, majd egy overálos férfi feláll és ingerülten megszólal:

— Az a legkönnyebb, hogy mindig a melósra toljuk, ha zűr van. Nézzék meg a mi művezetőnket. Ugatja a szakmát, ha az ember azt mondja, hogy subler, akkor kikéri magának.

Az elnökség furcsán néz egymásra. Többen összedugják a fejüket, az igazgatónak komor ráncok tolódnak a homlokára. Már majdnem kitör a vihar, amikor felállok és fordítok:

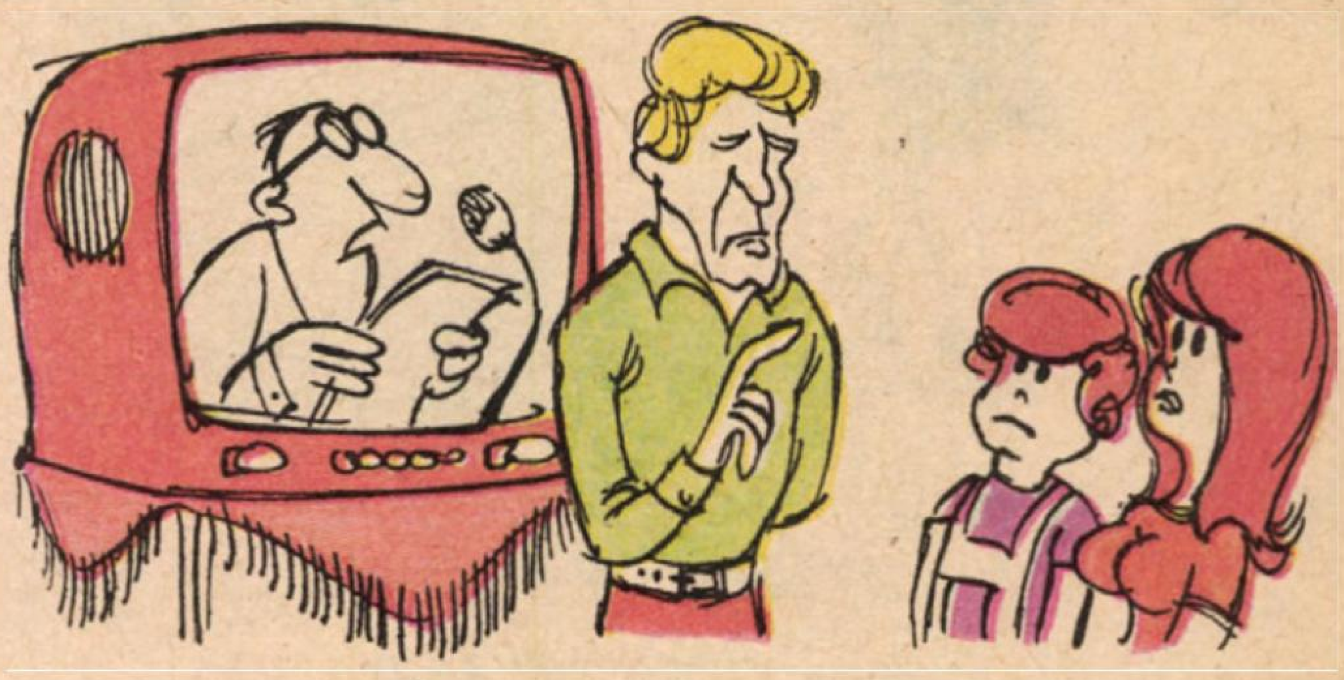
— Javítani kellene a vezetés színvonalán is.

Az elnökség arca felderül, mert így máris jobban hangzik, akár a jelentésbe is be lehetne írni. A vezetés színvonalán mindig lehet és kell javítani. Az előbb destruktívnak tetsző hozzászólás építő jellegű javaslattá vált. Hála áldásos közreműködésemnek.

Fordítói tevékenységem hamarosan ismertté vált és sokan kerestek fel, magánemberek és közületek is, kisebb-nagyobb fordítási munkákkal. Nemrégiben egy hirdetést kellett lefordítanom:

„A nagy érdeklődésre való tekintettel az import überspitz árát 15 százalékkal leszállítottuk."

Szótár nélkül megadtam a sikeres fordítást:

— A raktárak megteltek überspitzel, ha nem viszitek el, a nyakunkon marad az egész.

Részlet egy felhívásból:

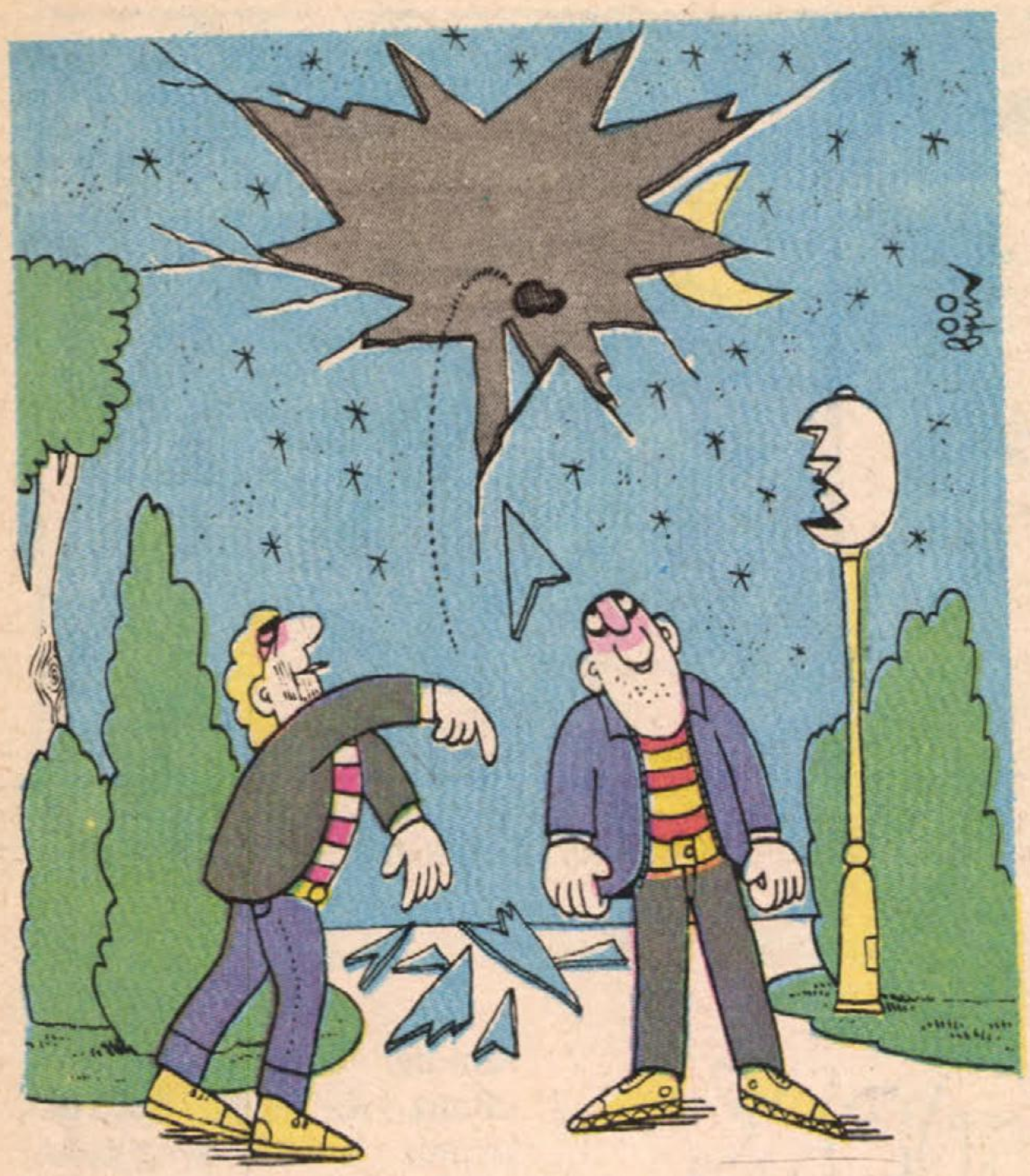
„Az autóbuszüzem kéri az utazóközönség szíves türelmét..."

— Ne káromkodjunk, a busznak különben sincs anyja — fordítottam közmagyarra.

Amit eddig elmondtam, talán kérkedésnek tűnnék, ha nem fedném fel a teljes igazságot. Sajnos, külpolitikai kommentárul még nem tudok tökéletesen, ha pedig valaki egy modern magyar vers fordítását kéri, kénytelen vagyok elutasítani, mert nekem is vannak még szűk keresztmetszeteim.

Ősz Ferenc

GARÁZDÁLKODÓK

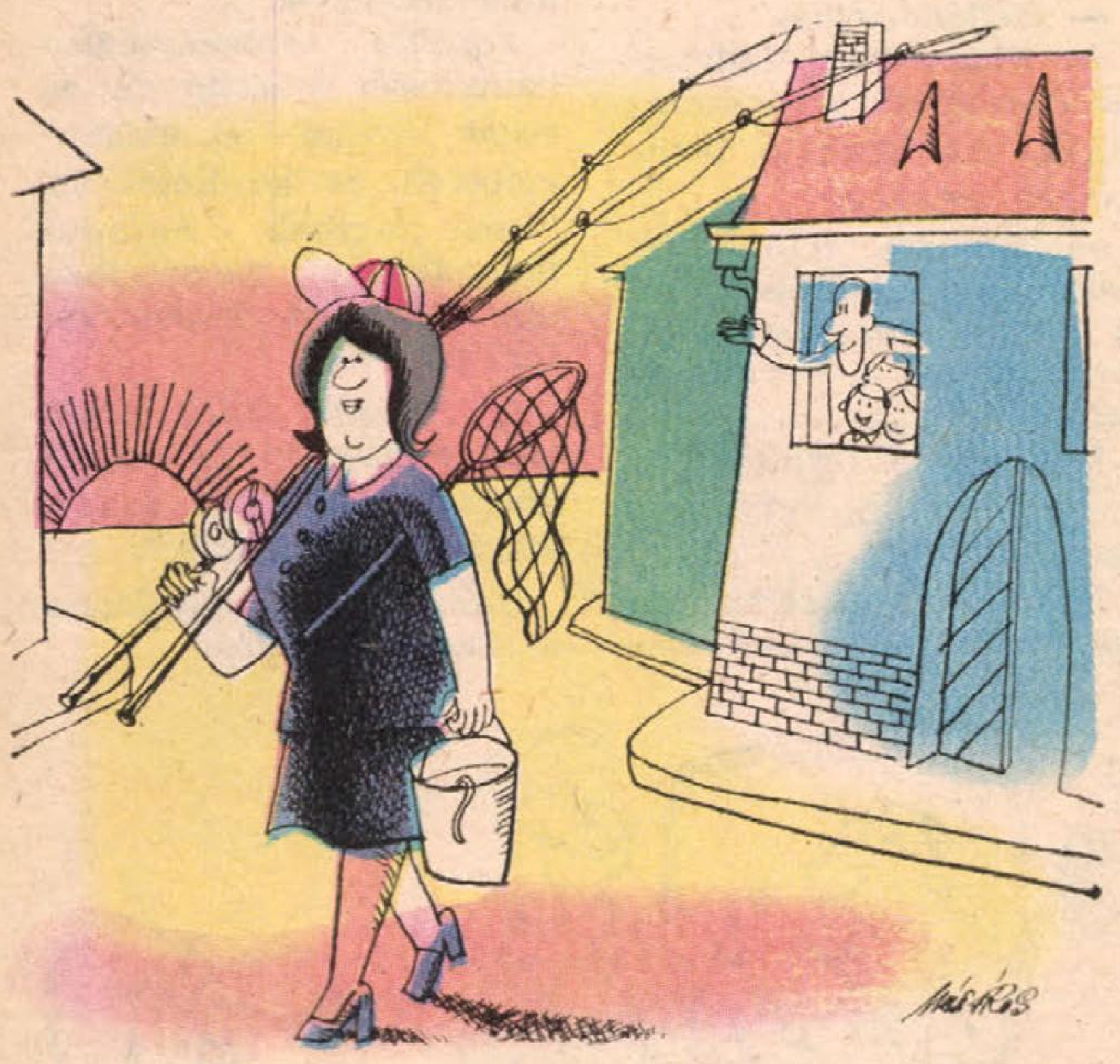

A FŐNÖK SZOBÁJA

– Elnézést, de úgy megnőttek a dísznövényeim, hogy az irodabútoroknak már nem maradt hely.

EGYENJOGÚSÁG

ABSZOLÚT PECH

CSIRI

Jó tizenöt éve, amikor először jártam Párizsban, a híres Champs Elysée elegáns forgatagában, egyszer csak a nyakamba ugrott egy nő. Inkább csak éreztem, mint láttam, hogy nő az illető, aki a nyakamat átölelve rámfonódik, hiszen nem volt meg köztünk a látáshoz szükséges minimális távolság.

Később, amikor a légszomjtól vergődve lefejtettem karját a nyakamról, s hátrább léptem, akkor sem láttam sokat az arcából, mert csupa könny volt, és haja kócosan aláhullva elfüggönyözte.

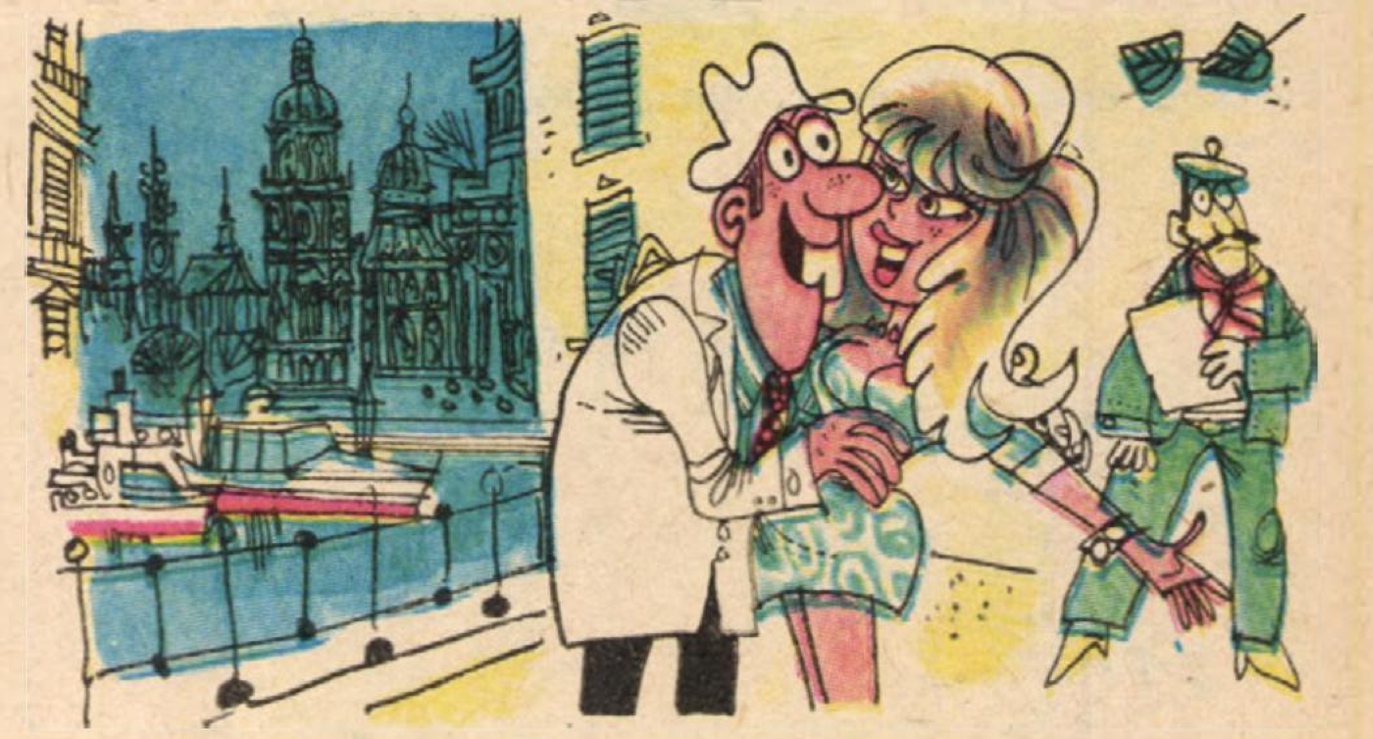
— Mért nézel ilyen idegenül rám, te édes? — kérdezte, miközben két kezével két kezemet szorongatta. — Talán nem ismersz meg, talán annyira megöregedtem három év alatt?

— Nem, nem, dehogy, sőt ... — siettem vigasztalni őt, s hevesen kutattam emlékeim között, hogy honnan ismerem, mert ismerem, ebben biztos voltam.

— Ha tudnád, hogy mennyit gondoltam rád, pedig igazán nincs itt rossz dolgom, jó állásom van egy étteremben, és a férjem is szépen keres, és szeretjük egymást, meg Párizst is szeretem — fújta egy szuszra —, de mégis ... Ha még egyszer ott feküdhetnék melletted az uszoda napozóján ... Emlékszel, milyen jókat dumcsiztunk, meg ... meg satöbbi — és huncutul rám mosolygott.

Ekkor fölismertem Csirit. Igen, ő volt az személyesen, ő az isteni Csiri, az uszoda szépsége, aki tizenhétévesen megőrjített húsz évestől hatvan évesig minden férfit, de aki nagyonis megnézte, hogy kinek osztogatja csodás kegyeinek csak morzsáit is. Minden dicsekvés nélkül mondhatom, hogy én ezekből a morzsákból egy mini molekulányit sem kaptam.

Igaz, jól ismertem Csirit, sokat bámultam őt kiguvadt szemmel, egyszer be is mutatott neki a menő színész, akivel éppen „futott", s így jogom volt köszöngetni neki. Nem mondom, olykor visszabiccentett, sőt egy alkalommal beszélgettünk is. Megkérdezte tőlem, hogy X, az olimpiai bajnok fönt van-e a napozón. Én mondtam, hogy igen, ő kedvesen bólintotta: Köszi!

Most pedig ott sétáltunk kar a karban a Szajna partján, majd beültünk egy bisztróba, s miközben ráköltöttem három napra való valutámat, ő egyre csak emlegette azokat a régi szép időket, szerelmesen bújt hozzám, és sóhajtozta: Ha még egyszer, én bolond ... ! Boldog voltam, hogy az isteni Csiriből (aki ugyan csak mosogató egy étteremben), megkésve bár, s talán törve is, de jut nekem egy morzsácska.

Kölcsönösen megadtuk egymásnak a címünket. Én négy oldalas levelet írtam neki, ő válaszolt egy levlapon: „Szeretlek". Fizettem tizenöt forint portót, mert légipostán küldte. Akkor újra írtam nyolc oldalt, de választ nem kaptam.

Azóta ismét jártam Párizsban (hét éve), nem találtam, érdeklődtem utána, senki sem tudott róla. Elsirattam. Érthető hát a meglepődésem, amikor a múlt héten a Duna-parton, az Intercontinental előtt lassan andalogva szembejött velem.

Messziről csak úgy sejtettem, mintha ..., de ahogy közeledtünk egymás felé, egyre biztosabban tudtam, nem tévedek, ő az. Nagyon elegáns volt és nagyon szép, s bár asszonyosan megtelt egy kissé, mégis inkább hasonlított a tizenhétéves uszodai Csirihez, mint a huszonéves párizsihoz.

— Csiri? Jól látok? — léptem elébe, s egyszerre nyújtottam üdvözlésére mindkét kezemet. — Mióta vagy Pesten?

— Hat éve jöttem haza. Végleg, de — és összehúzott szemmel méregetett — honnan is ismerem én *magát*?

— Ötvenkilenc, Párizs — néztem a szeme közé, de pillája se rebbent. — Szajna-part — suttogtam, s ő megnézte az óráját. — Egy lapot is kaptam *tőled* — tegeztem csak azért is.

Csiri vállam fölött a messzibe nézett, mint aki erősen gondolkodik, majd lepillantott rám.

— Emlékszel már? — kérdeztem én.

— Magánál hány óra van? — kérdezte ő.

— Öt óra hét — válaszoltam dühösen.

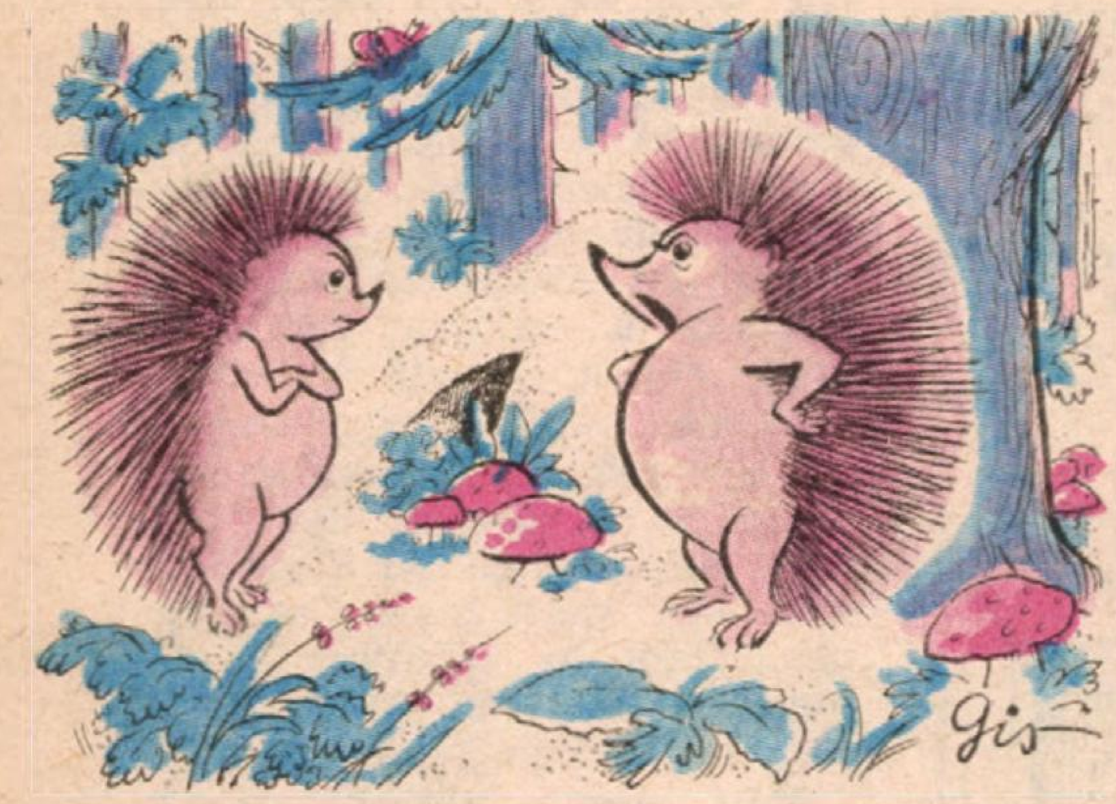
Ekkor csikorogva fékezett mellettünk egy autó. Csiri ügyes testcsellel megkerült engem, s a következő pillanatban már ott ült a nagymenő belvárosi úriember kocsijában, s démoni kacajjal búgta a fülébe: „Hét egész percet késtél, édeske!"

Sólyom László

ÖSZINTE KONCERT

CSALÁDI PERPATVAR

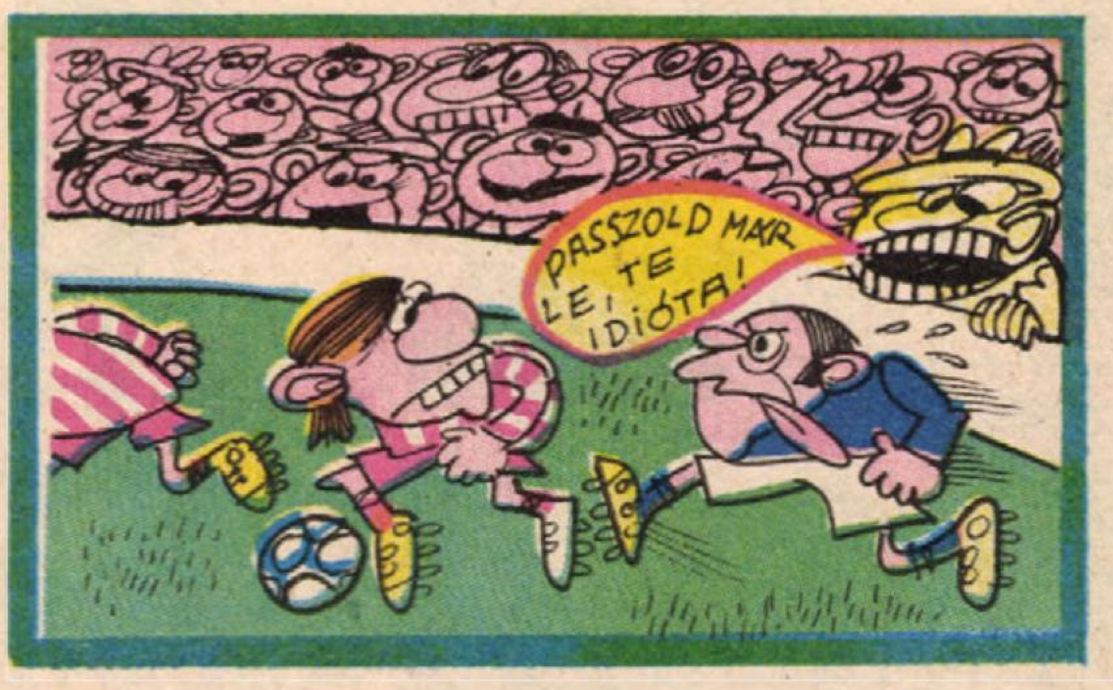

– A szúrós megjegyzéseidet pedig kikérem magamnak!

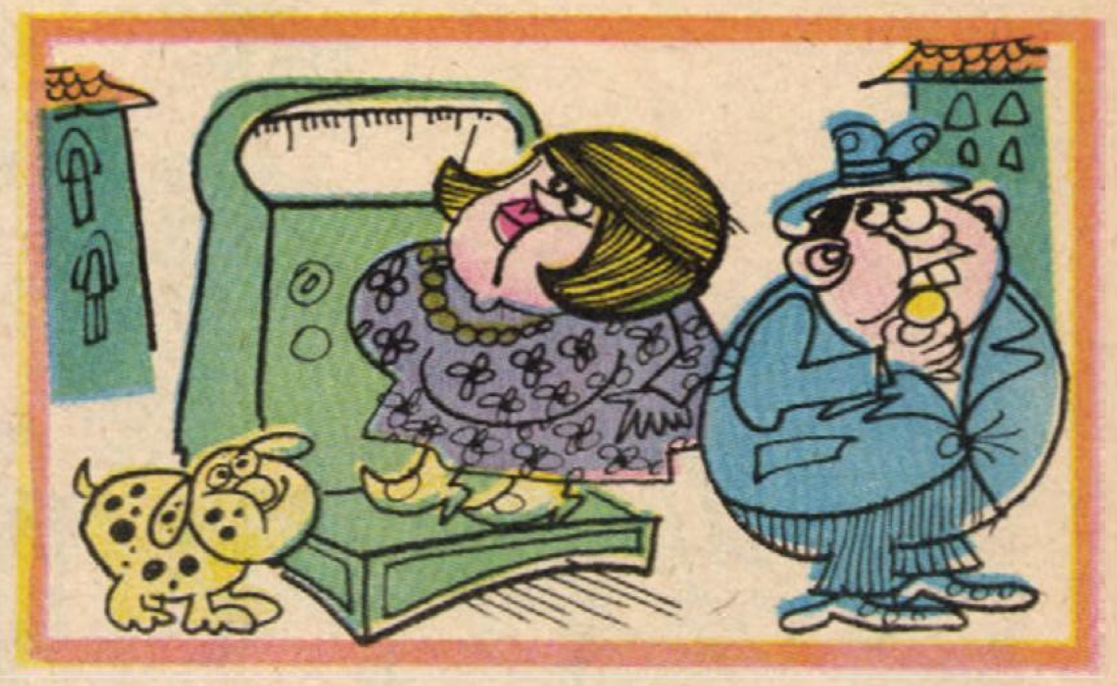
PROGRAM A DIVAT

Fülöp György rajzai

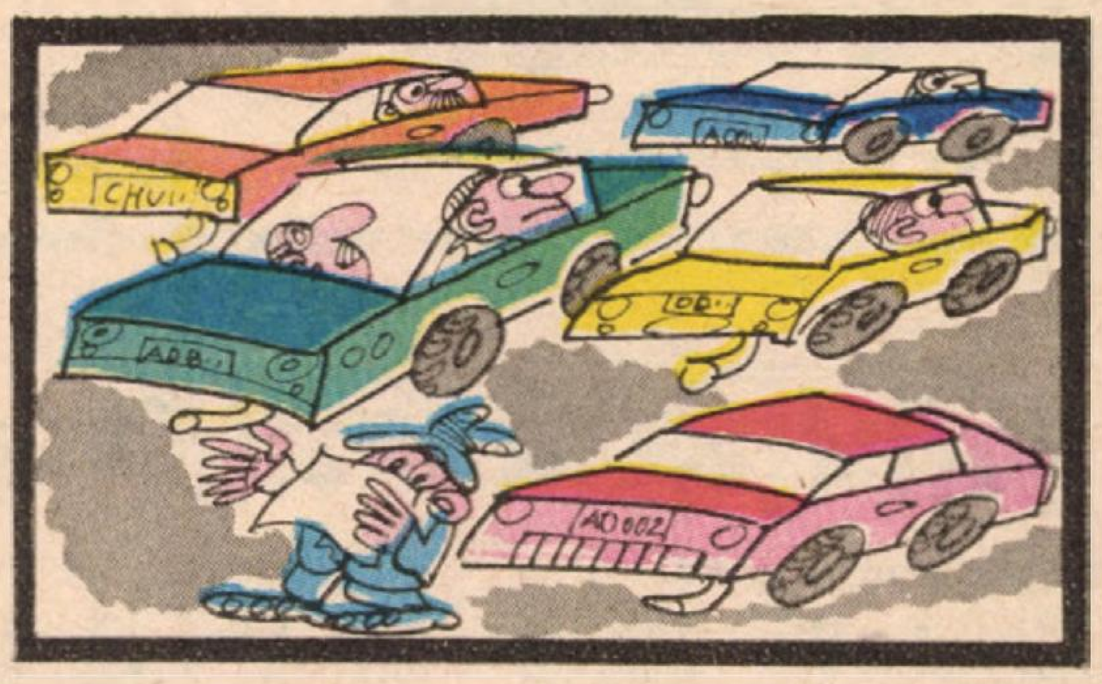
OKTATÁSI PROGRAM

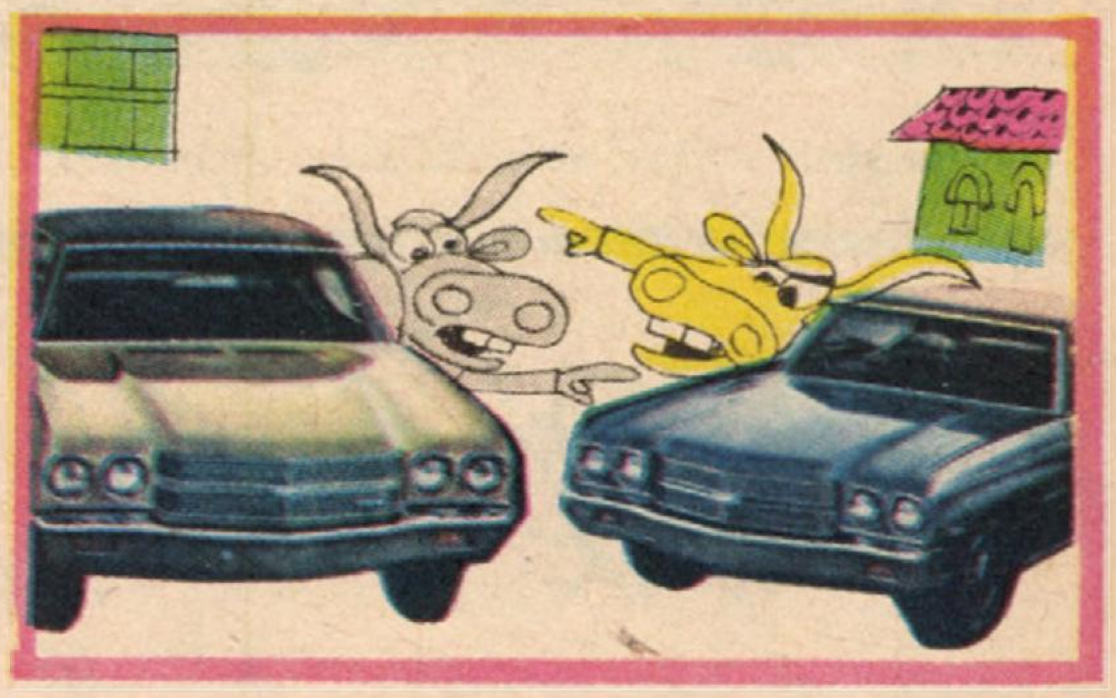
HÚSPROGRAM

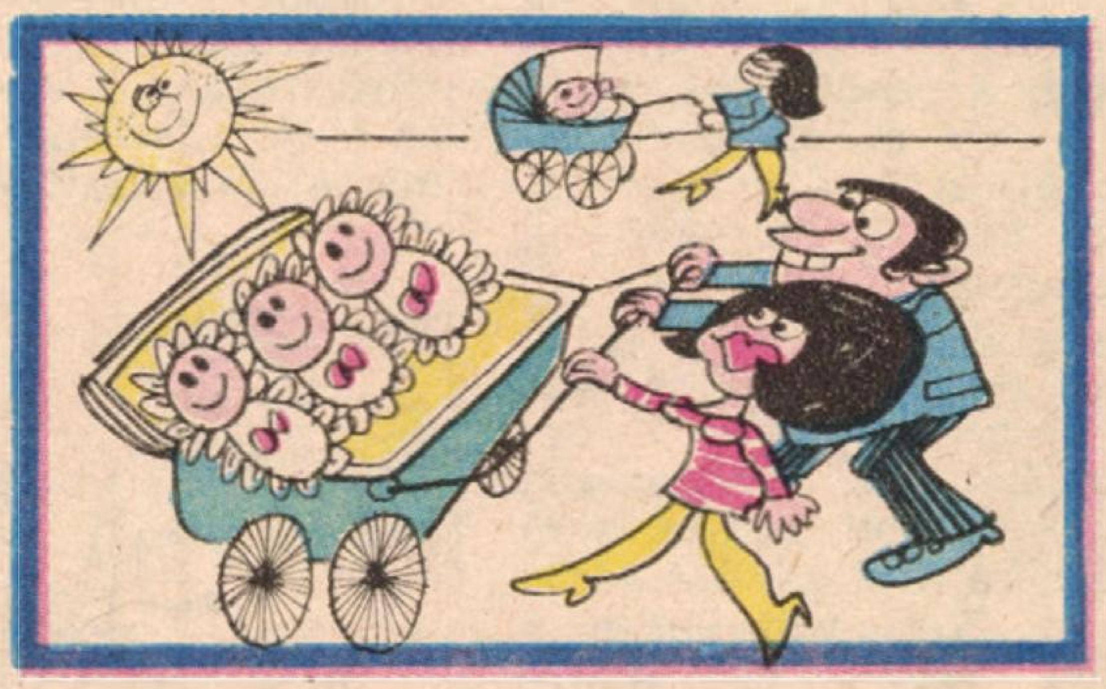
GÁZPROGRAM

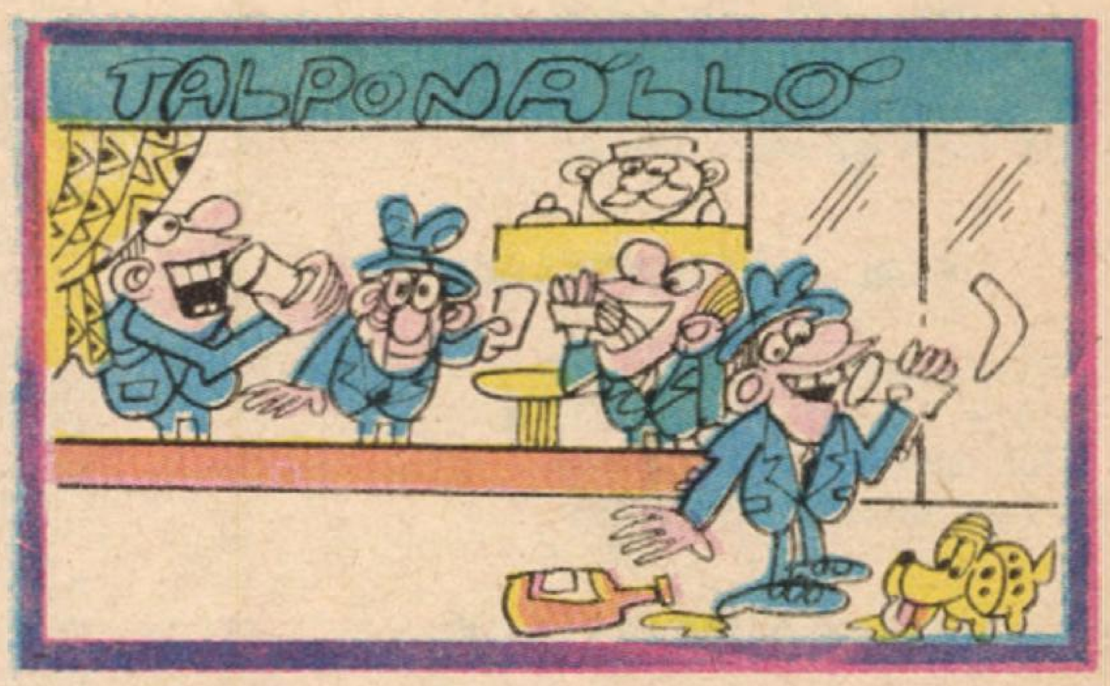
SZARVASMARHA-PROGRAM

LAKÁSPROGRAM

ÖNTÖZÉSI PROGRAM

CÍMERTAN

Olvastam a lapokban, hogy ismét divatba jött a heraldika. Ügyes iparművészek apróhírdetés útján hozzák a közönség tudomására, hogy bizonyos tiszteletdíj fejében bárkinek a címerét megtervezik. És ebből fényesen megélnek. Mivel világéletemben szerettem volna fényesen megélni, elhatároztam, hogy magam is felcsapok ügyes iparművésznek. Apróhírdetést tettem közzé és beszereztem két vég műkutyabőrt, amely ugyanolyan, mint az igazi, csak előkelőbb.

— Nevem Hivogató Géza — mutatkozott be az első kuncsaft több briliánsgyűrűt villogtatva. — Szeretném, ha megtervezné a címeremet, mert már csak ez hiányzik.

— Hála istennek — mondtam. — Van valami elképzelése?

— Arra gondoltam, hogy egy kétfejű sas jól mutatna a kis nyaralóm falán. Az asszony is örülne, ugyanis meglepetésnek szánom.

Sikerült neki, én máris meglepődtem.

— Hogyan jutott ilyesmi az eszébe?

— Nézze, én sasokat tenyésztek. Mostanáig zipzárral foglalkoztam, de a sas kifizetődőbb. Kihaló fajta, olvashatta, hogy többezer forintot is megadnak egy egészséges sasivadékért.

— Jó, jó, de miért legyen az a sas kétfejű?

— Miért, miért? Mert a feleségem is sasokat tenyészt. Hosszú ideig műanyagos volt, most sasos. Egy kétfejű sas nemcsak címernek, hanem reklámnak is príma lenne.

— Volt talán Habsburg az ősei között?

— Nem volt — mondta Hívogató Géza egy kicsit meglepődve. — Ostoba kérdés. De az anyám született Hrabovec lány, Pesterzsébetről.

Megmagyaráztam neki, hogy a kétfejű sas bizonyos közjogi bonyodalmakhoz vezetne, ami nem lehet a célunk.

— Jó — mondta egyszerűen. — Akkor legyen az a sas háromfejű.

Kifejtettem, hogy semmi szín alatt nem vagyok hajlandó háromfejű sast rajzolni. Hogyne, hogy az utókor is hülyének nézzen.

— Magának semmi se jó — duzzogott Hivogató Géza egy arany fogpiszkálót szopogatva. — Ajánlok valamit.

— Lássuk csak — tűnődtem. — Volt-e az ősei között főrend, aranysarkantyús lovag, pápai kamarás, vagy nagybirtokos?

— Hogy lett volna?! — kiáltott Hivogató Géza. — Hiszen egyelőre nekem is csak az a vacak kis ötszáz négyszögölem van Kenesén.

— Tehát hétszílvafás?

— Nekem arra nincs szükségem. A kiskert csak afféle pitiánereknek való. Nekem kérem a Déltröszt hűtőkocsiban hozza házhoz a gyümölcsöt, értjük? Viszont van a telken húsz kaliforniai vörösfenyőm meg három Volvóm.

— Állj! — kiáltottam. — Mit szólna, ha zöld mezőt rajzolnék, amelynek a közepén, arany pólyában három Volvó tüzet hány?

— Nem szólnék semmit — mondta Hívogató Géza. — Egyszerűen feljelenteném hitelrontásért. Az én Volvóm nem okád tüzet.

— Akkor mégis az ősök körül kell kereskednünk — mondtam. — Mi volt például a kedves papája?

— Mi ez? — dünnyögött kényelmetlenül Hivogató Géza. — Most káderezünk, vagy címerezünk? Esztergályos volt, na, és akkor mi van?

— Helyes — mondtam. — Megvan a címere. Két vidia között egy revolverpad. Nos.

— Snassz — szólt egyből Hívogató Géza. — Ezt én már nem engedhetem meg magamnak. Legalább a lányaimnak legyen könnyű gyermekkoruk.

— Jól van — mondtam.

— Akkor nézzük az anyai ágat. Mivel foglalkozott a kedves mama?

— Főzött, mosott, vasalt, súrolt, foltozott, stoppolt. Ja, és még jércéket is nevelt a sufniban.

— Tiszteletre méltó — mondtam. — Persze heraldikailag izgalmasabb lett volna, ha struccokat nevel. Esetleg griffeket, oroszlánkörömmel. Jércékkel sajnos nem tud mit kezdeni a címertan. De talán a szülőföld adhat némi támpontot. Ha szabad kérdeznem, ön hová való?

— Angyalföldre — mondta nagyon halkan a vendég és lesütötte a szemét.

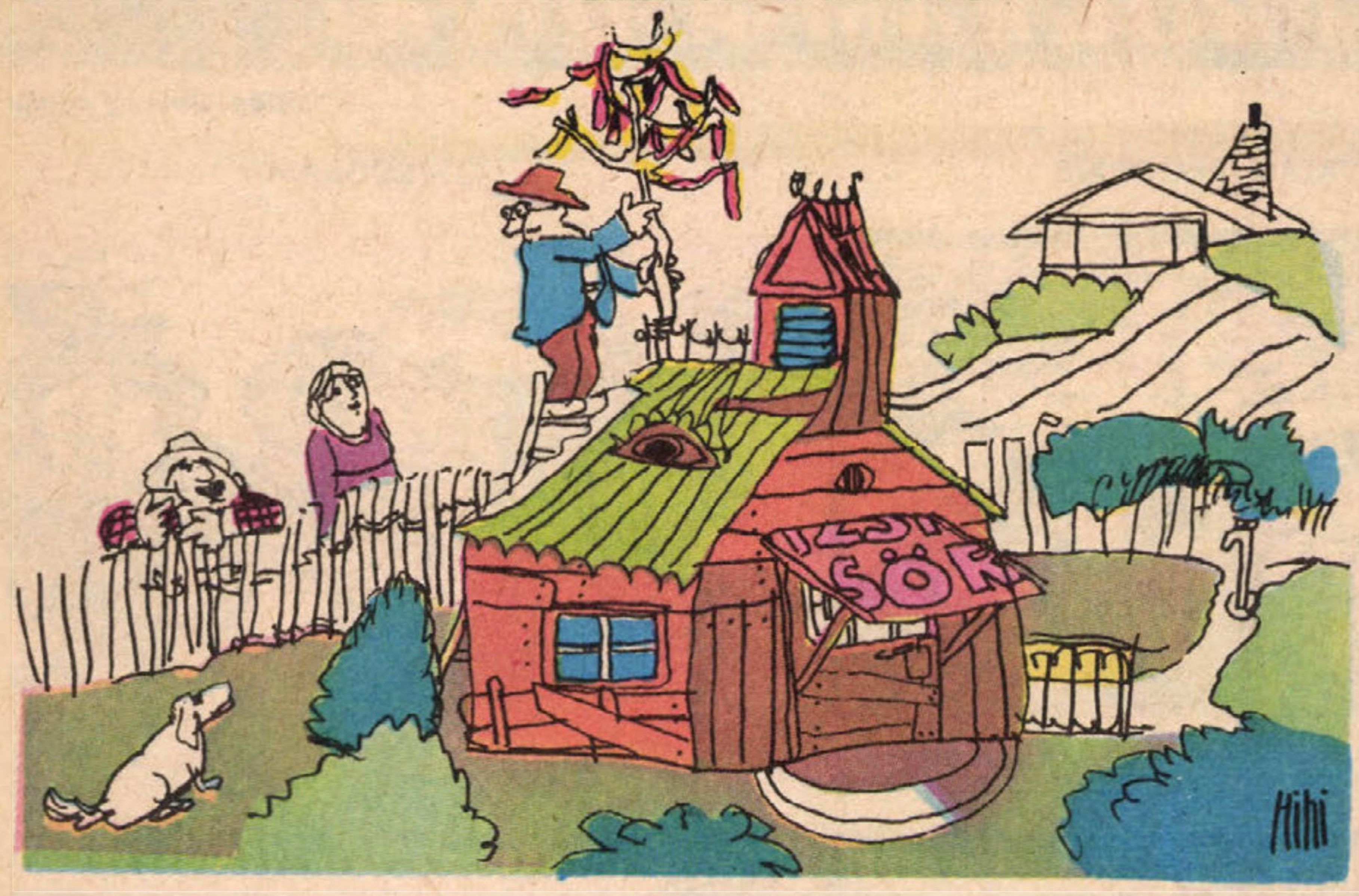
— Helyes! — kiáltottam hirtelen ötlettel. — Akkor megvan a címer. Két angyal között az ön feje látható, amint egy színházi távcsövön visszafelé tekint. Nos?

— Érdekes — tűnődött el Hivogató Géza. — De miért kell visszafelé tekintenem?

— Egyszerű — mondtam. — Hogy néha eszébe jusson, honnan jött.

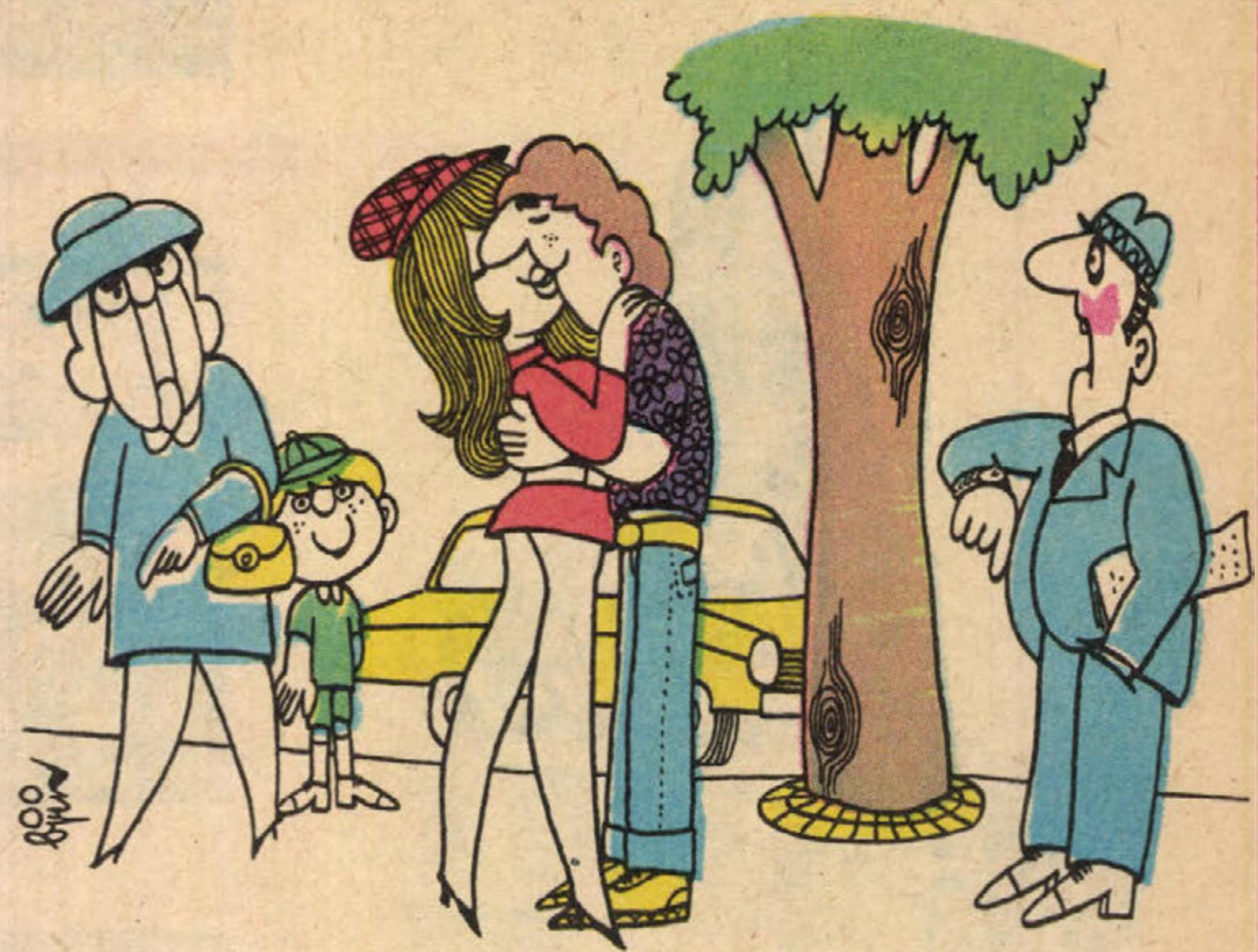
Peterdi Pál

ELKÉSZÜLT A BUNGALÓ

– Egyben biztos vagyok. Ezért nem fog „Pro Urbe" emlékérmet kapni...

TÜRELMETLEN ATYA

– Most már búcsúzz el a fiatalembertől, kislányom, egy óra múlva úgyis találkoztok!

Balatoni notesz

SÖTÉT ÜGY

Kecskekörmöt árult, közben
valutával feketézett,
A hatóság közbelépett
És kissé körmére nézett.

NYÁRI LOVASISKOLÁBAN

Lovagolni akart a nej,
Férje nemet mondott rája,
Jól ismerte már a nejét,
Nem adott lovat alája.

FÜREDI FURCSASÁGOK

Drágább lett a strandbelépő,
Felemelték duplájára,
Ha Füreden így folytatják,
Más is drágul nemsokára.

Drágább lesz a napfürdő is,
Ha Füred vérszemet kapott,
Ezt majd azzal indokolják,
Hogy ők sem lopják a napot.

TIHANYI TEREFERE

A visszhang e kérdést kapta:
„Hű a nejem minden téren?"
Ezt a diszkrét választ adta:
„Erre nem felelek kérem."

Hidvéghy Ferenc

Valutagazdálkodás

Vékonyan merik a valutát a turistának. Nem elég az soha semmire, még ha foltozgatjuk is egy kis szalámival meg barackpálinkával. Hiszen mindent látni akar az ember, ha már olyan messziről jött, és ahol nagy a vendégjárás, pénzt szednek már a sóhajtásért is. A markát tartja a hotelportás, a vécés néni, a szobaasszony, a ruhatáros...

Fölcsaptunk mi is a barátommal egy kis világjárásra. Kicentiztük a szállást, a belépőjegyeket, az útiköltséget, hagytunk valamit kosztra, apró ajándékokra meg egy kis görbe estére is. Nem volt ebben a pénzügyi tervben egy szikra fényűzés sem — sőt bizony meglehetősen feszesnek és aszkétikusnak tetszett. De azért viseltük, mert jól élni amúgy is otthon tud leginkább az ember, s majd lesz rá időnk, hogy megvigasztaljuk, megdajkáljuk a hasunkat azért a kétheti megtartóztatásért.

Így már első alkalommal rosszallóan vettem tudomásul, hogy a barátom pénzt csúsztatott a liftesnéni kötényzsebébe. Haszna éppen volt, mert csak telefonálni kellett, és már vágtatott is értünk a nyolcadikra. S ezt a kivételezést mindig megkaptuk tőle. Ha váratlanul értünk, akkor is kiszólított bennünket a várakozók sorából: „Jöjjön csak előre az a beteg vendég meg a kísérője!"

Barátom minden fuvar után megkörnyékezte a néni kötényzsebét, s hallottam, amint az öblös vászonperselyben egymással beszélgettek az érmék.

Így ment ez egy teljes héten át, reggel és délben és este, le és fel. Könnyen kiszámítottam, hogy ha csak egy fél pénzt csúsztatott is alkalmanként a néninek, már akkor is tizennyolcnál tartunk! S mit kell uraskodni, ha egyszer csóró az ember!? A tőkés könnyen szerzi a pénzt, költheti számolatlanul, de mi arcunk verejtékével kerestük azt a csekély valutát!

Tartottam is egy kiselőadást barátomnak a szükséges takarékoskodás elvi és gyakorlati jelentőségéről; a borravaló erkölcsi megítéléséről és egyebekről. Nem estem túlzásokba, azt már ráhagytam, hogy egyszer-egyszer... — no de ő már egy uras vacsorára valót szórt el!

— Nézd, te túl primitíven gondolkozol, és nem látod, mi történik körülötted... — válaszolt nagyvonalúan. Most azt hiszed, én tizennyolc pénzt kidobtam, a valóság pedig az, hogy éppen annyit takarítottam meg. A liftesnéni meg te azt hittétek, hogy gavallérosan adom a borravalót, pedig bizony nem tettem én a zsebébe soha egy vasat sem. Csak éppen finoman odanyúltam és megcsörrentettem. Vagyis a vacsorára való megvan!

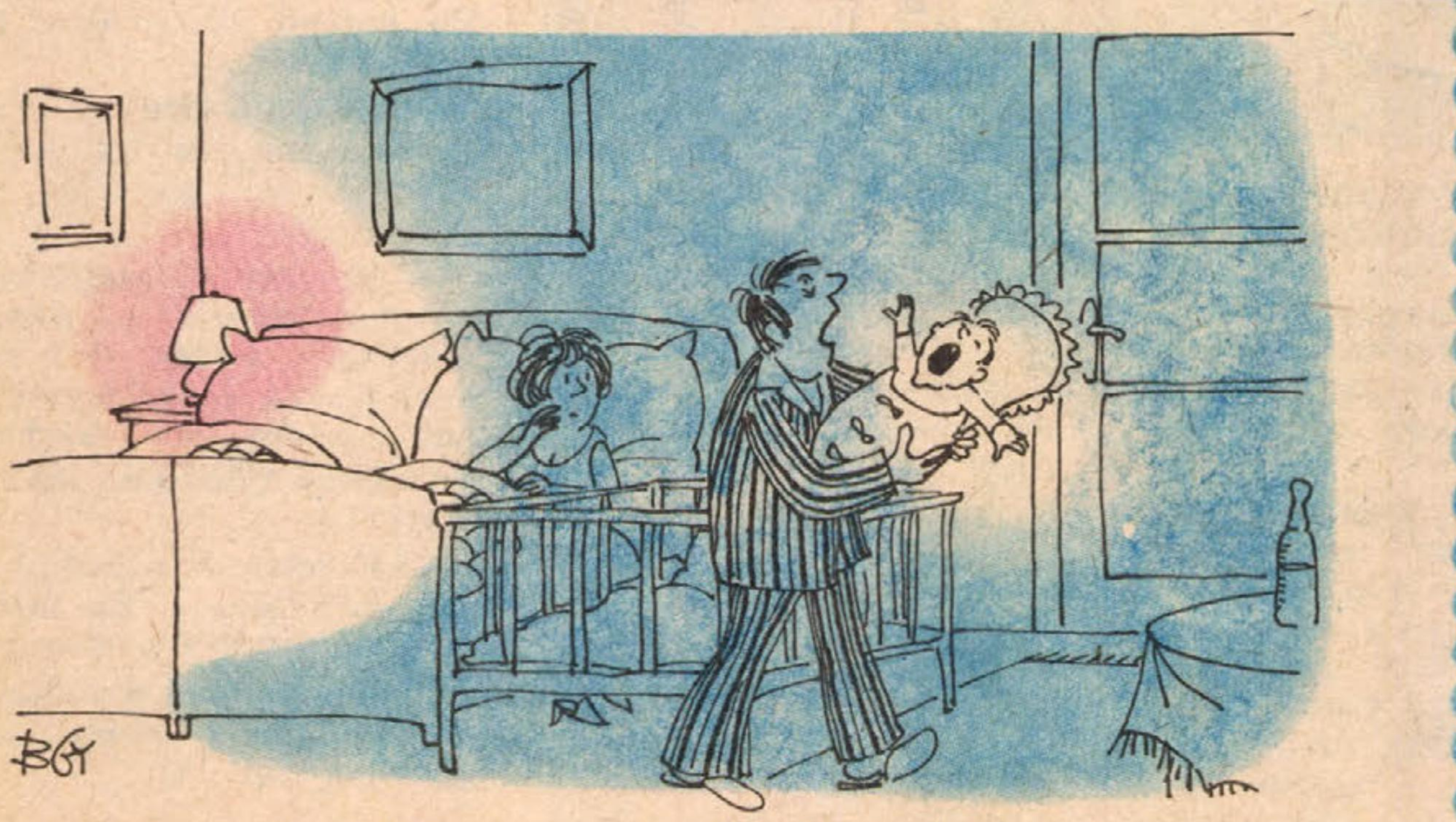
Még este továbbutaztunk. A liftesnéni már várt ránk, segítkezett a csomagok körül, sajnálkozott, hogy máris továbbmegyünk. S akkor a barátom a zsebébe nyúlt, elegánsan kiválasztott egy ötöst, és a néni tenyerére helyezte nagy grandezzával.

— És ez mire volt jó? — sziszegtem a fogaim között, miközben a pályaudvarra cipekedtünk.

— Primitív vagy, apa, nagyon primitív! Így lesz igazán jó benyomása a magyarokról! Most azt gondolja, hogy ami ötös a héten akadt a kötényzsebben, azt mind tőlünk kapta!

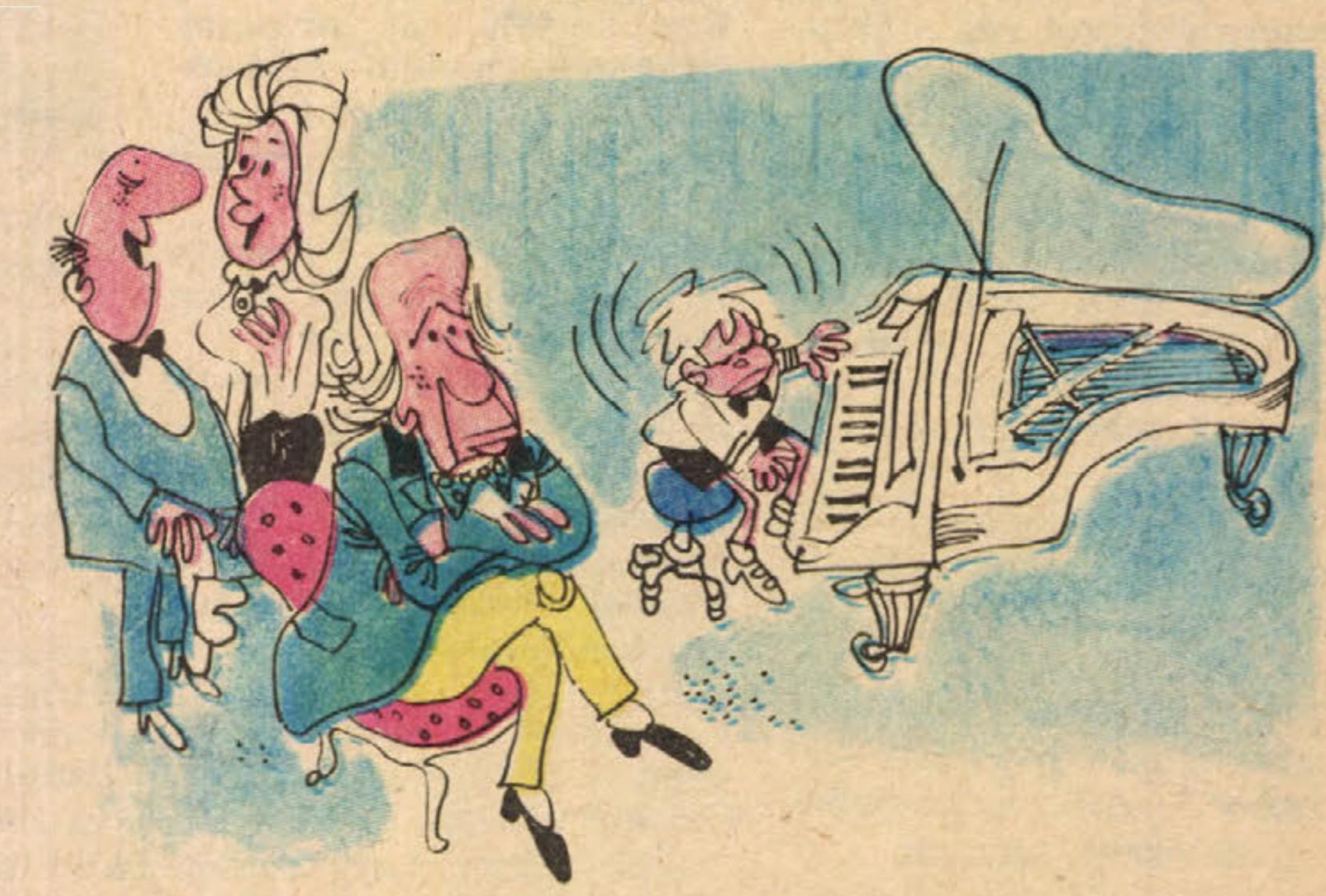
Sz. Simon István

NEHÉZ ÉJSZAKA

– Megmondanád végre őszintén, hány foga nő még összesen a gyereknek?!

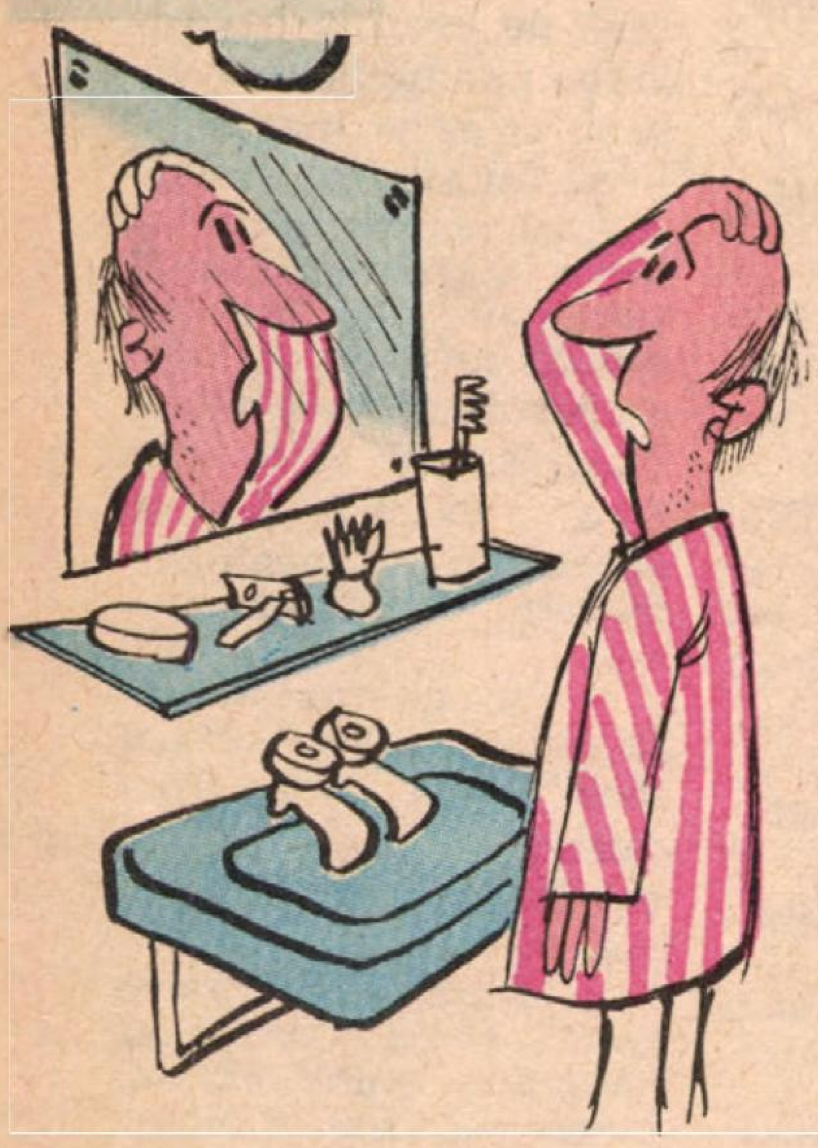
ZENEISKOLÁBAN

– Attól tartok, a fiacskám egy kicsit hamisan játszik...
– Nem tesz semmit, a korrepetitorunk abszolút süket!

Megkérdeztük rajzolóinkat:
MIBEN KONZERVATÍVOK?

Barát József:

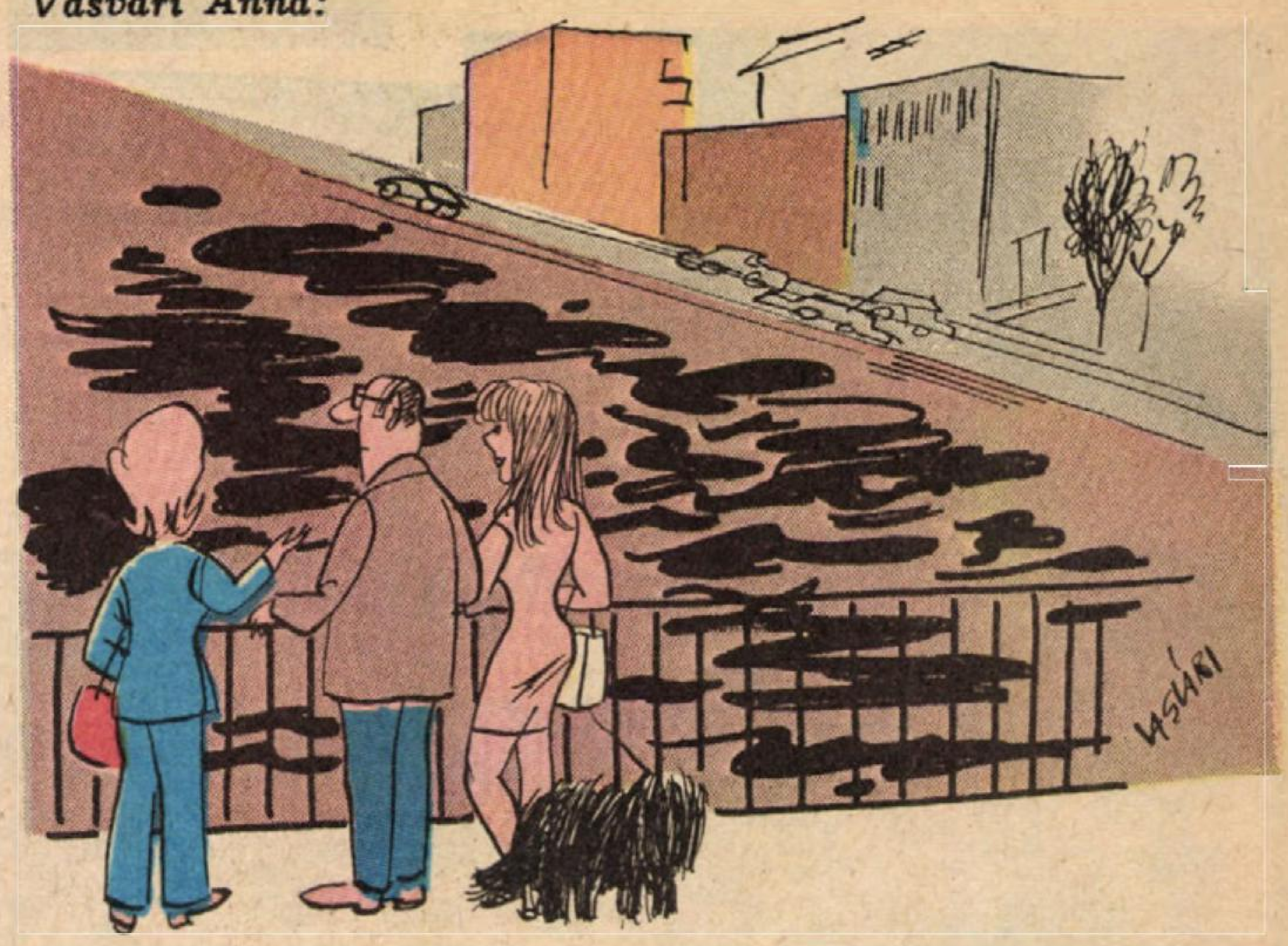
– A hajviseletben.

Szűr-Szabó József:

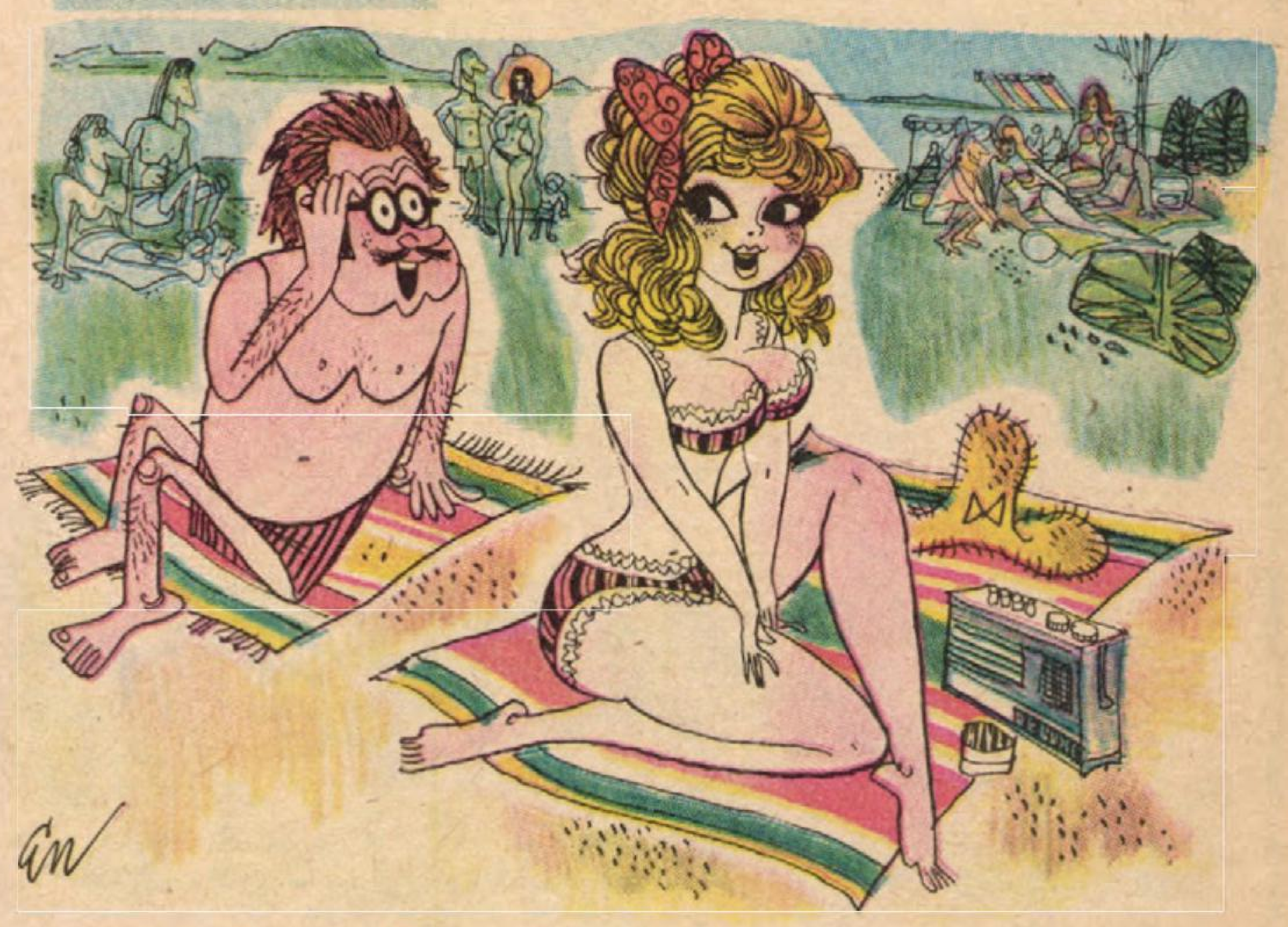
– A táncban. Hej, amikor még a twisztet jártuk . . .

Vasvári Anna:

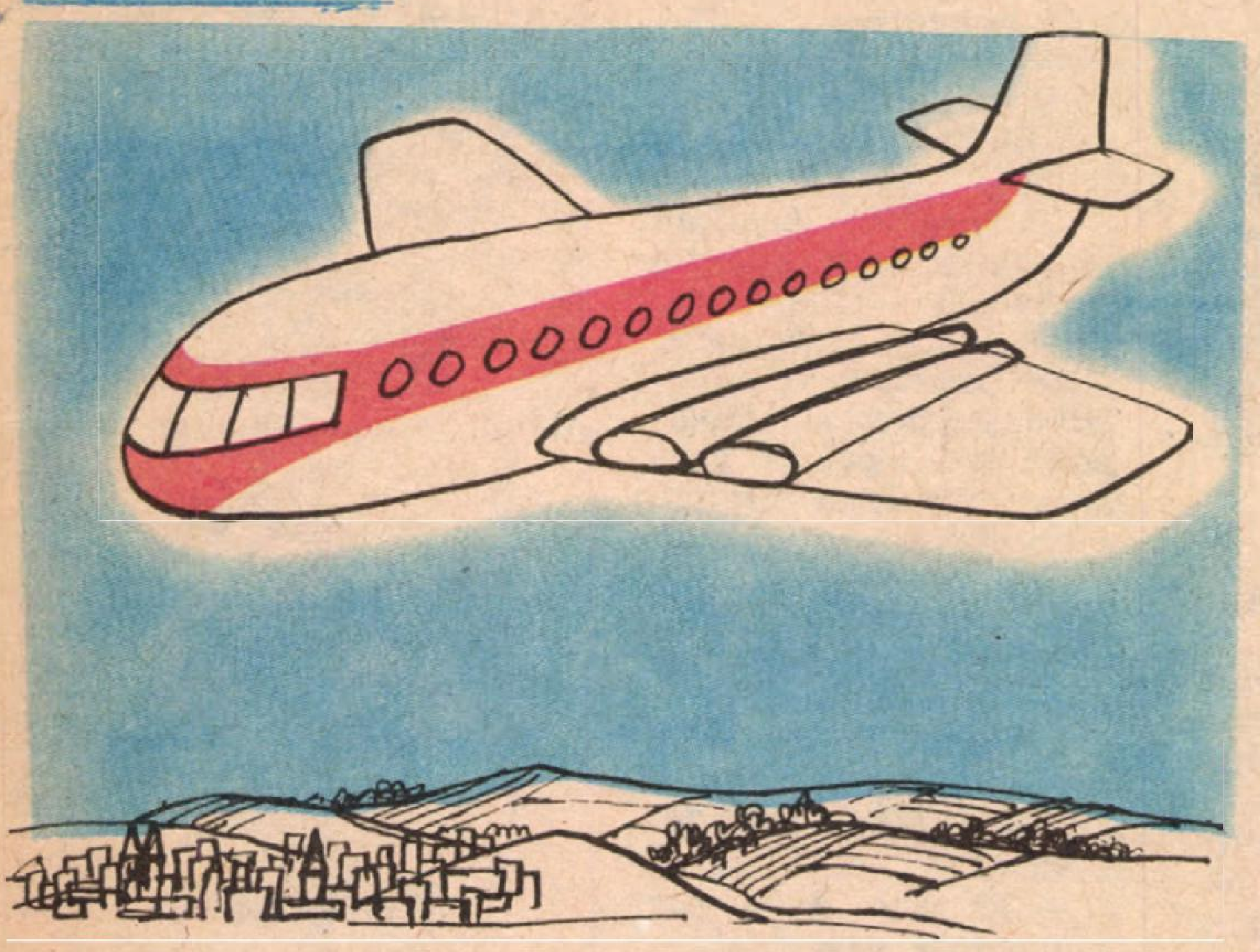
– Még mindig azt mondom, hogy kék a Duna . . .

Endrődi István:

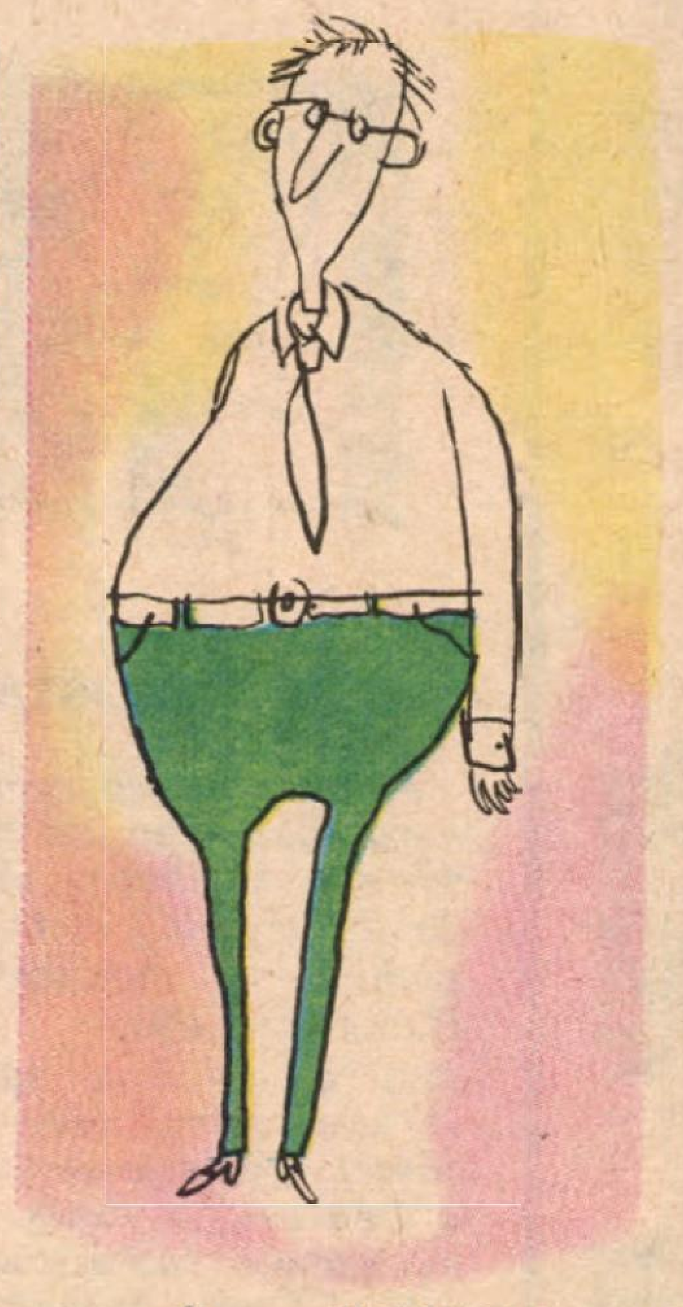
– A női formákban. Még mindig a barokk stílus tetszik . . .

Várnai György:

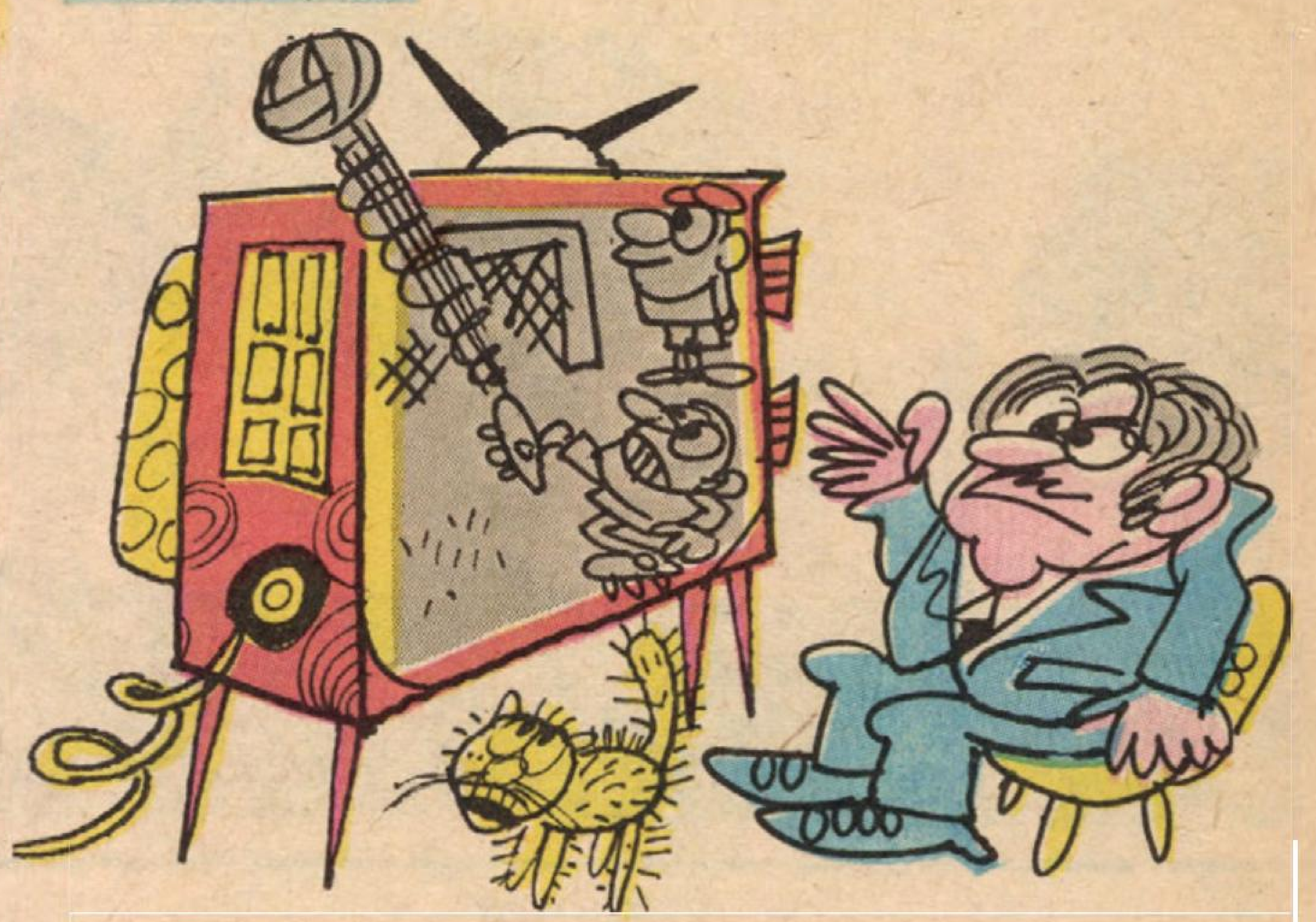
– Szívesebben utazom repülőgépen, mint űrhajón.

Lehoczki István:

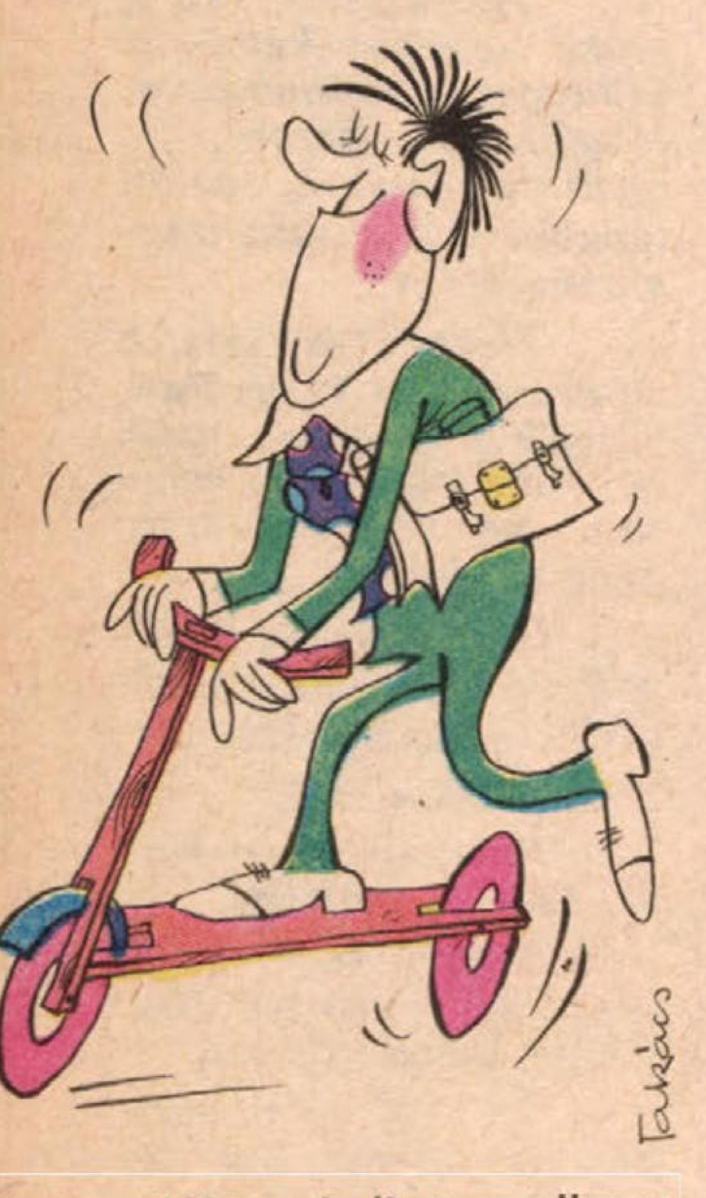
– Az öltözködésben. Csőnadrágot hordok.

Fülöp György:

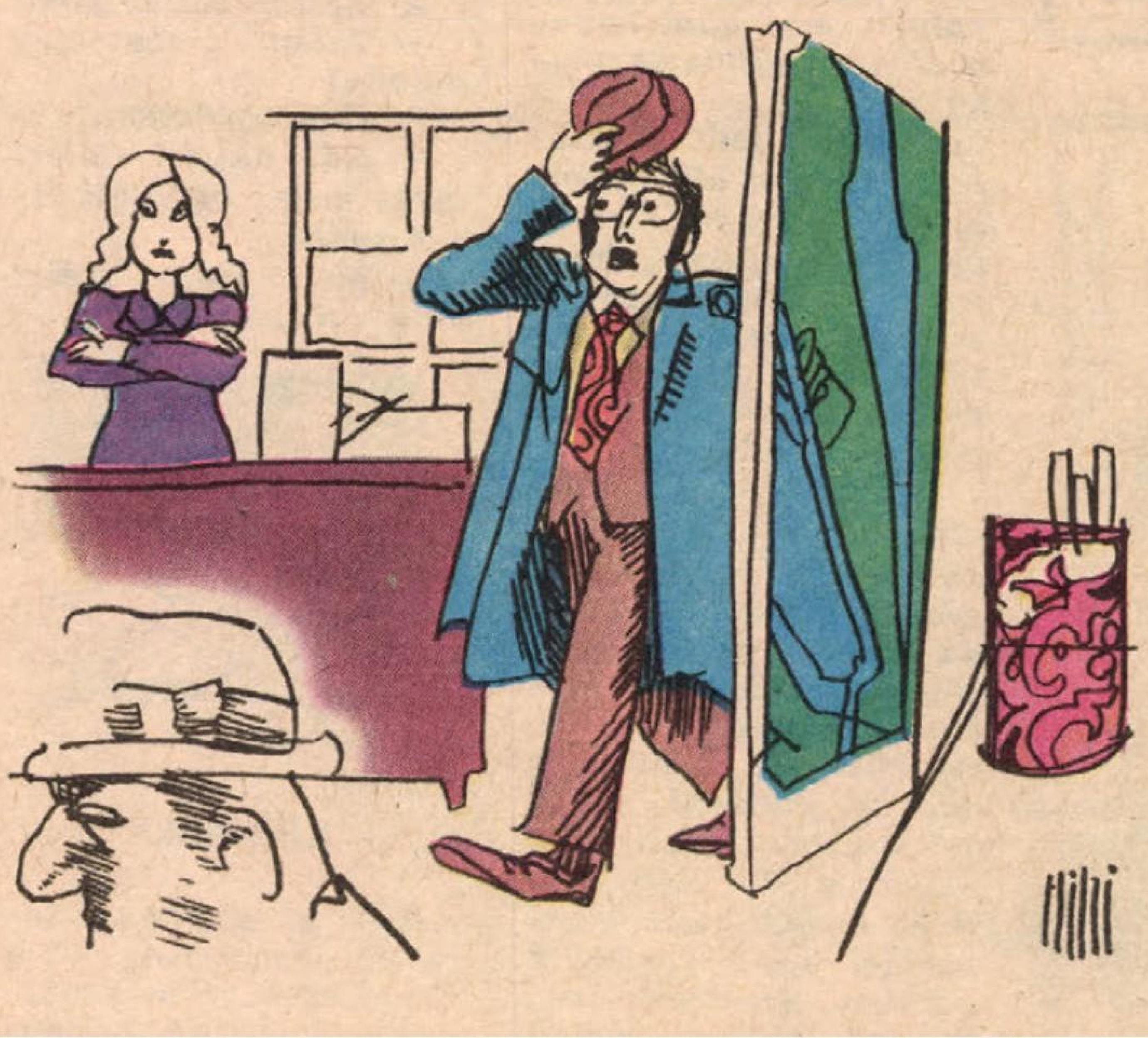
– A fociban. A régi csapat valahogy jobban tetszett.

Takács Imre:

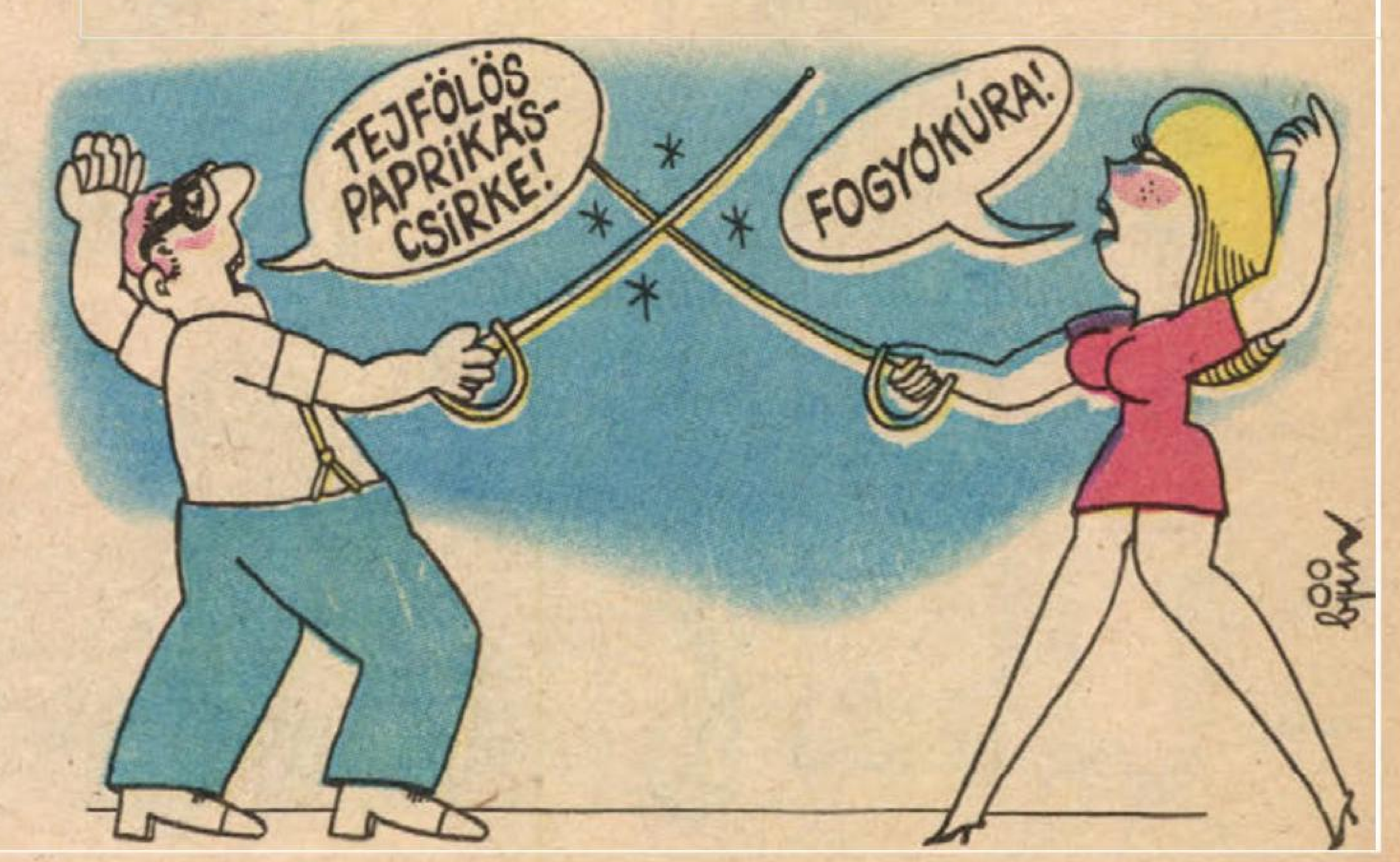
– Még mindig a roller a legkedvesebb közlekedési eszközöm.

Hegedűs István:

– Köszönök, ha egy boltba belépek.

Balázs-Piri Balázs:

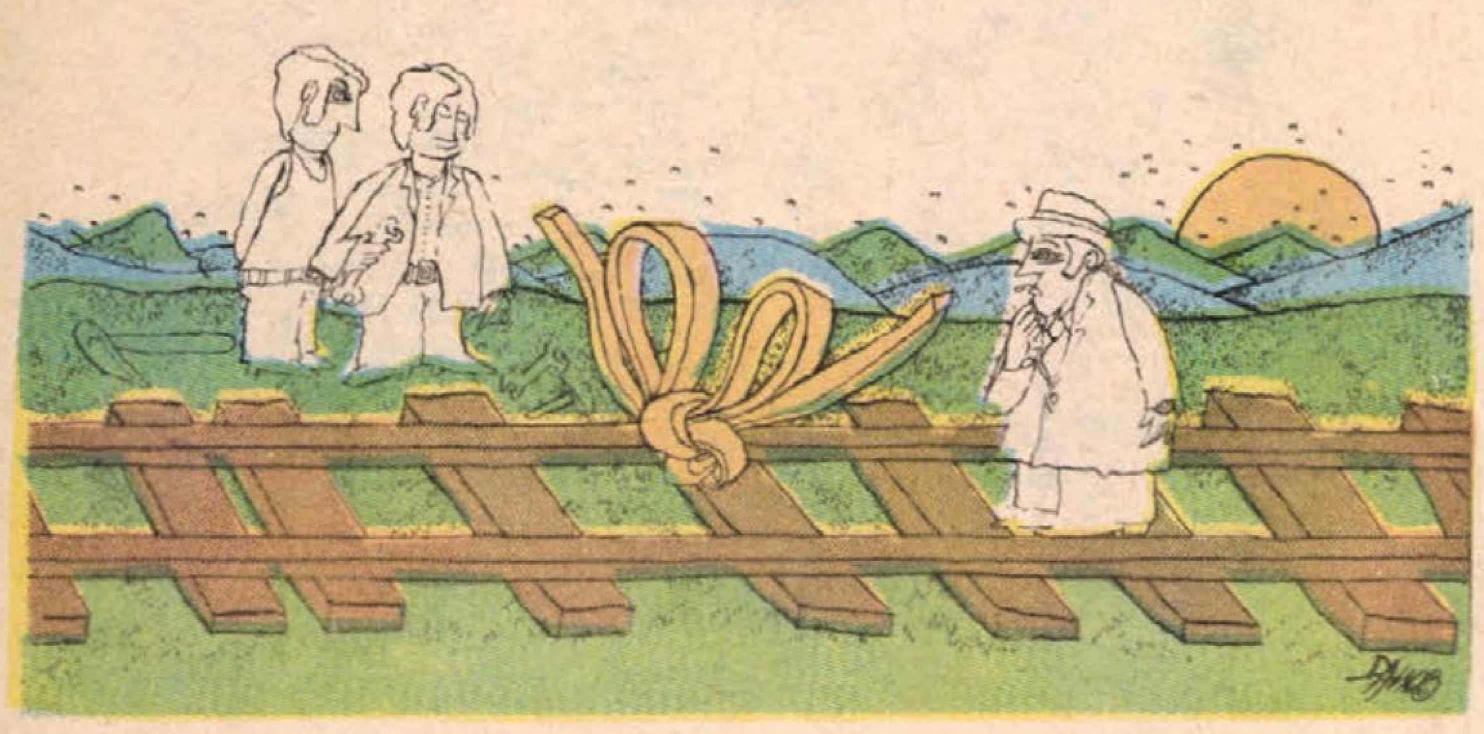

– A táplálkozásban.

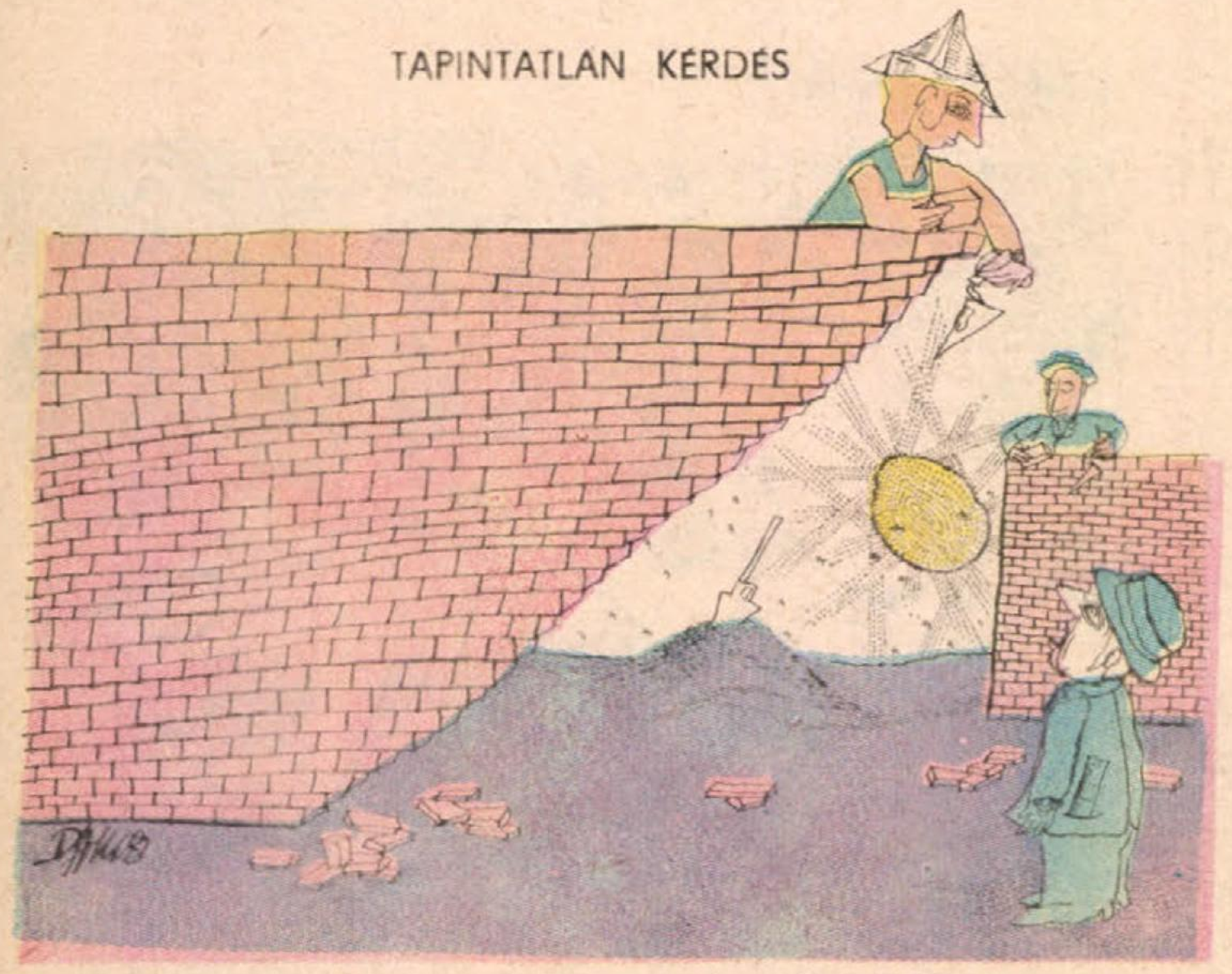
IFJÚSÁGI ÉPÍTŐTÁBOR

Dallos Jenő rajzai

VASÚTJAVÍTÓK

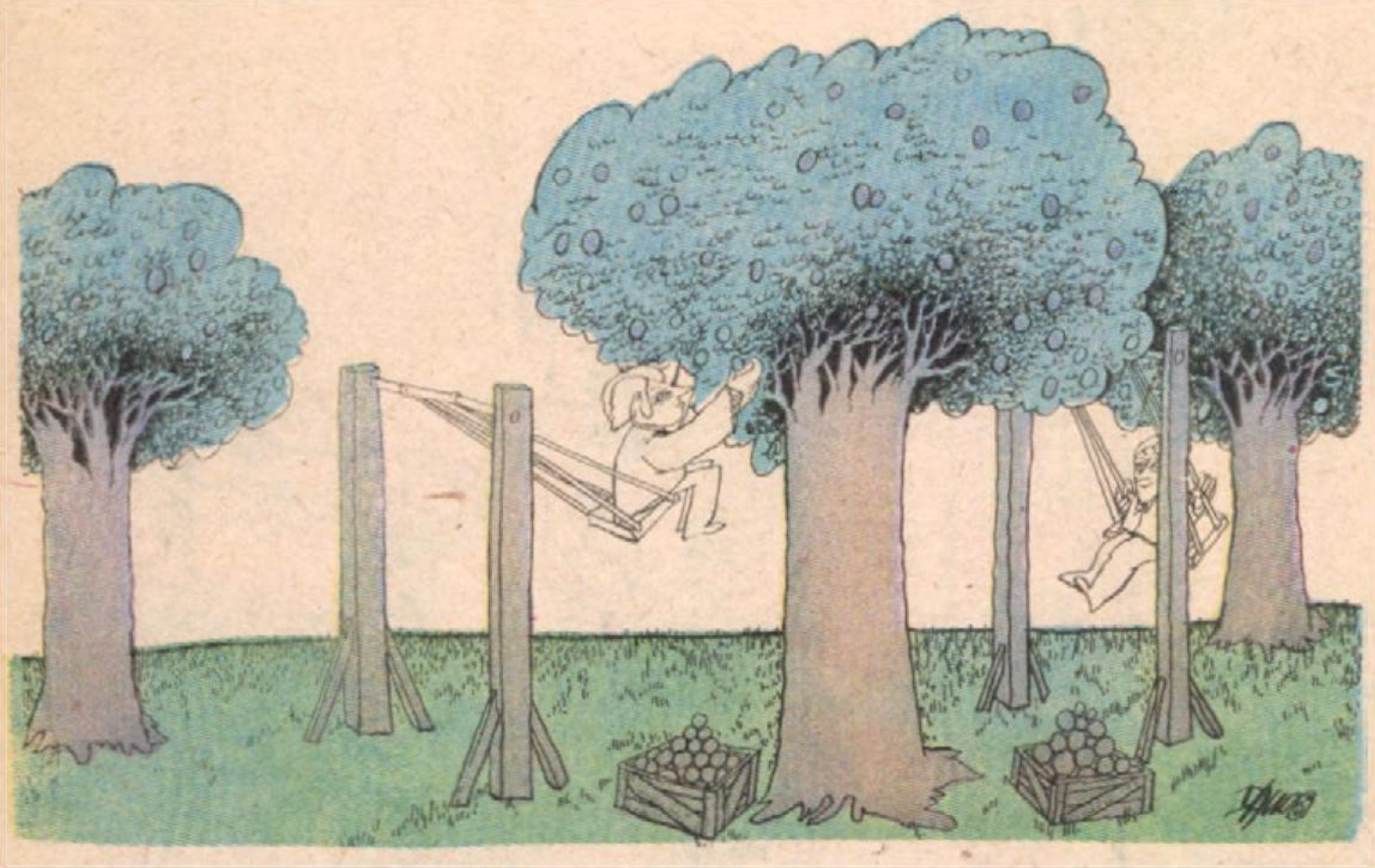

TAPINTATLAN KÉRDÉS

— Magának hányosa volt mértanból?

GYÜMÖLCSSZEDÉS

KRITIKUSOK

— Sajnos, felváltotta az aprópénzét tehetségre...

Hadd mondjam el...

KAPUZÁRÁSIG...

Este tíz óra. Két tizenéves — elállva a bejáratot önfeledten csókolózik a házunk kapujában.

Tapintatosságból pár percig sétálgatok — rövid távon — a kapu előtt, nem akarom megközelíteni őket. Azután meg-megállva latolgatom a bejutás módozatait. A lány végre felpillant a fiú válla felett, észrevesz, és nyilván kitalálja szándékomat. A csókolózás ekkor megszakad. A fiú is rámtekint és udvariasan invitál:

— Tessék csak nyugodtan bemenni... — s a lánnyal együtt oldalt húzódva, utat enged.

Belépek a kapun, s közben, viszonozva előzékenységüket — viszszaszólok:

— Köszönöm. És most már... ne zavartassák magukat.

Nincs válasz. Visszanézve, úgy láttam, — nem volt szükség biztatásra.

A FUTBALLISTA

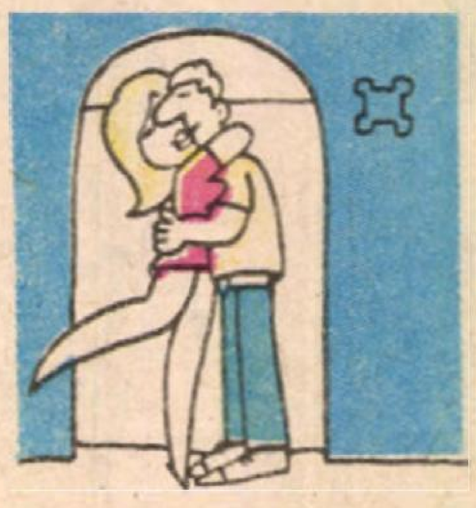
— Már kicsi gyermekkoromban annyira szerettem a labdát; olyan gömbérzékem volt! — szokta mondogatni Bumszli Benő, földim és hajdani sporttársam, akivel anno dacumal együtt játszottunk a Pév-ben, a Perőcsény és Vidéke futballcsapatában. Őneki különben a polgári foglalkozása a parkettacsiszolás és beeresztés volt, s ez utóbbi ténykedését a sportpályán, már mint kapuvédő is alkalmazta olykor.

Később fedezet-játékossá „lépett elő" a pályán, s közben életpályája úgy alakult, hogy fedezet nélkül hagyott csekkek miatt léptették, illetve „játékjogát" megszüntetve pár hónapig leültették.

Szabadulása után szorgalmasan dolgozott; abbahagyta a labdarúgást, a játékot, de a labda iránti vonzalmát, s gömbérzékét egyre emlegette, míg a parkettacsiszolás és beeresztés közben hajdani híres gólokra emlékezett.

Hosszú idő után, már mint nyugdíjassal találkoztam vele. Megőszült, pocakot eresztett; egy csinos, erősen molett asszonyka társaságában sétált a Körúton. A kerek-keblű, gömbölyű csípőjű hölgyet gyengéden, kézenfogvást vezette.

Gömbérzéke, úgy láttam, máig sem hagyta cserben...

BIZTATÁS

Kis tó a falu szélén, az országút mellett. Öregember üldögél a parton. Egy hátizsákot cipelő, kimelegedett, verejtékét törölgető kiránduló megáll, s azt kérdezi:

— Meg lehet fürdeni ebben a tóban?

— Ebbe aztán meg... — feleli az öreg.

— Elég mély?

— Elég hát. Ketten már belefúltak.

EGYSZERŰ OK

A barátom kocsiján apró hiba esett, a hátsó lökhárítót benyomták. Egy maszek lakatoshoz vitte. Az tüstént munkához kezdett, és kikalapálta a horpadást gondosan. Barátom fizetett, s megdicsérte a munkát.

— Egyszerű ügy... — szerénykedett a mester.

— Ezt ne tudnám?... Lakatos volt az apám is, nagyapám is. Én beleszülettem a szakmába. A fiamat is lakatosnak neveltem.

— Ez szép. A fia már a negyedik nemzedék... Ő is itt dolgozik magával?

— Ő nem. Nem itt.

— Hát hol?

— Vállalatnál.

— Dehát miért nem tartotta a saját műhelyében?

A mester vállat vont.

— Talán nincs elég munka?

— Csak győzzem.

— Hát akkor? Miért ment mégis vállalati lakatosnak?

— Mert nem szeret dolgozni...

KÖTŐSZÓ

Ülök az eszpresszó teraszán csendben, — a csend csak reám vonatkozik, mert én hallgatok. Annál lármásabbak a szomszéd asztalnál ülő fiatalok. Négy fiú és két lány, húsz év körüliek. Jólöltözöttek, ápoltak. Beszélgetnek, vitáznak, sportról, moziról, tánczenéről, könyvekről. Mindez rendjénvaló, valamennyi témájuk kulturális érdeklődésről tanúskodik — csak ne csúszna beszédjükbe minduntalan — főképp az egyik magas, jóképű fiú ajkáról — egy-egy számomra meglehetősen disszonáns hangzású szó. Egy ige felszólító módban, a népszaporulatra való népies biztatás, ami újra meg újra ismétlődik az egyébként jól megfogalmazott mondatok között.

— Egy pillanatra, fiatalember — szólítom meg, kérve, hogy forduljon felém, s halkan, mérsékelten kellő hangon folytatom:

— Nézze csak... mire való ilyen szavakat használni mindúntalan, méghozzá lányok jelenlétében...

Felkészültem arra, hogy visszautasítja intésemet, vagy felfortyan, — mi közöm az ő stílusához?! De nem így történt. Kedvesen, udvariasan reagál:

— Arra tetszik gondolni, miért mondom azt, hogy... — És kimondja. — De hiszen ez... csupán egy egyszerű kötőszó...

UDVARLÁS

Szomszédunk nyolcesztendős kisfia, Pali, pufókképű, nagyszemű gyerek, futballozik kis barátaival az udvaron.

Velük egykorú kislány megy át az udvaron. Rózsásarcú, szép, szőke hajában kétoldalt pillangós nejloncsokor. Megáll egy percre, figyeli a játékot, aztán továbbindul, vissza-viszszanézegetve.

— Nektek is tetszik ez a lány? — kérdi Pali, kigyúlt képpel, a másik két játszótárstól, s észre sem veszi a mellette elguruló labdát.

A fiúk hevesen bólogatnak. Az egyik zömök kisfiú buzgón válaszol:

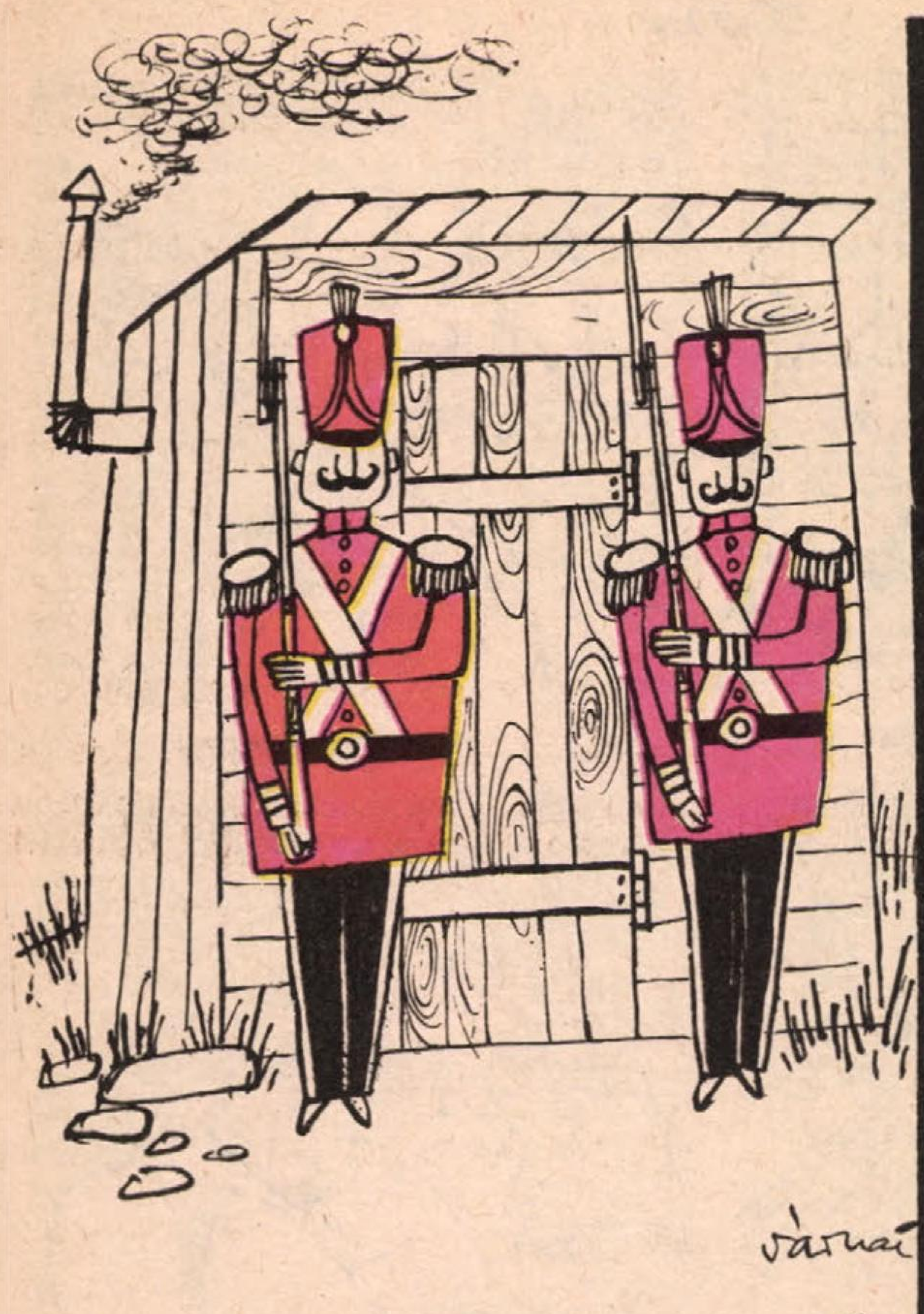
— Tetszik hát.

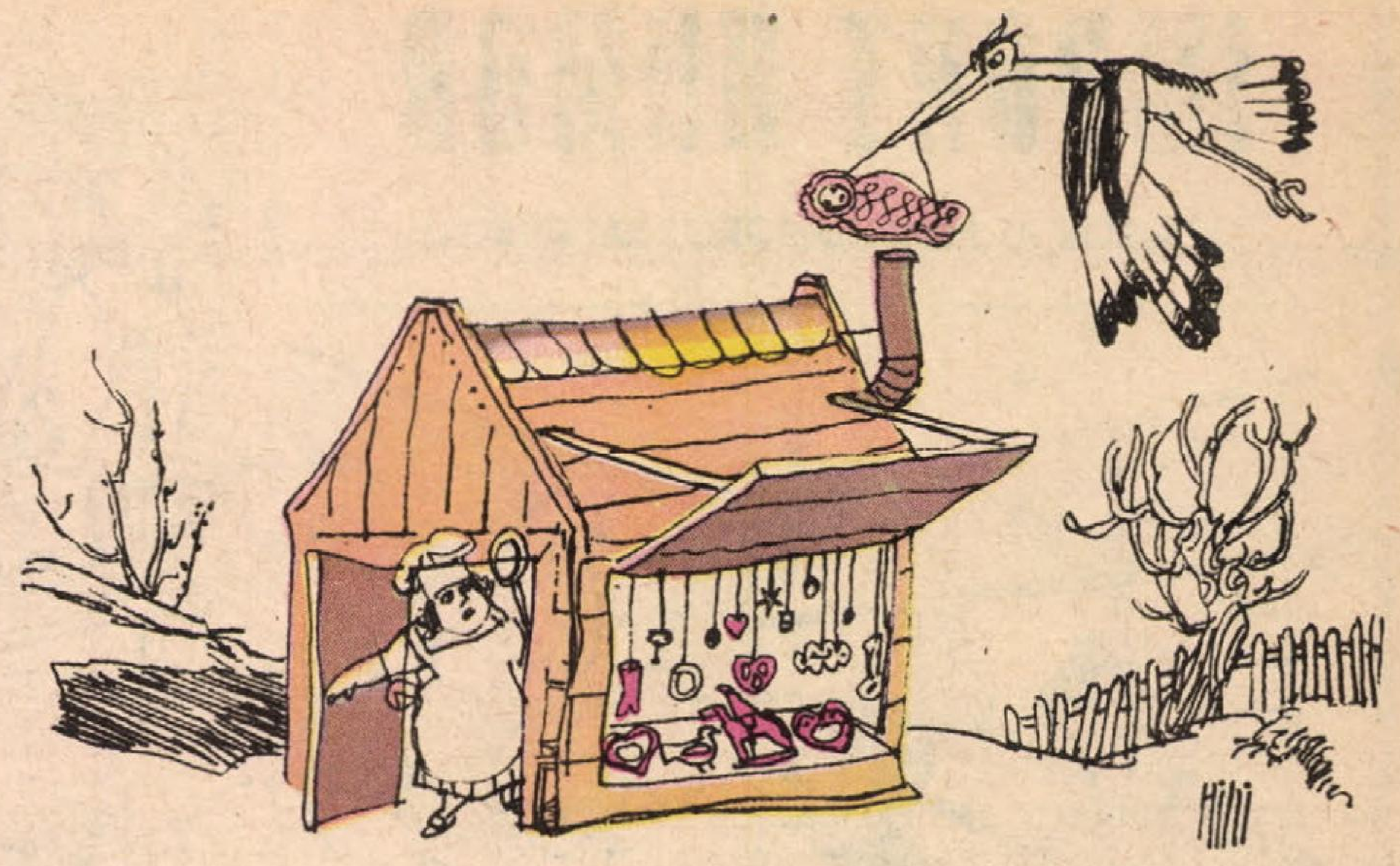
— Hát neked? — kérdi Pali a másikat.

— Nekem is — feleli az, s két tapsifüle egyszerre lángolni kezd.

— No jó — mondja Pali — akkor gyertek, verjük meg...

Barát Endre

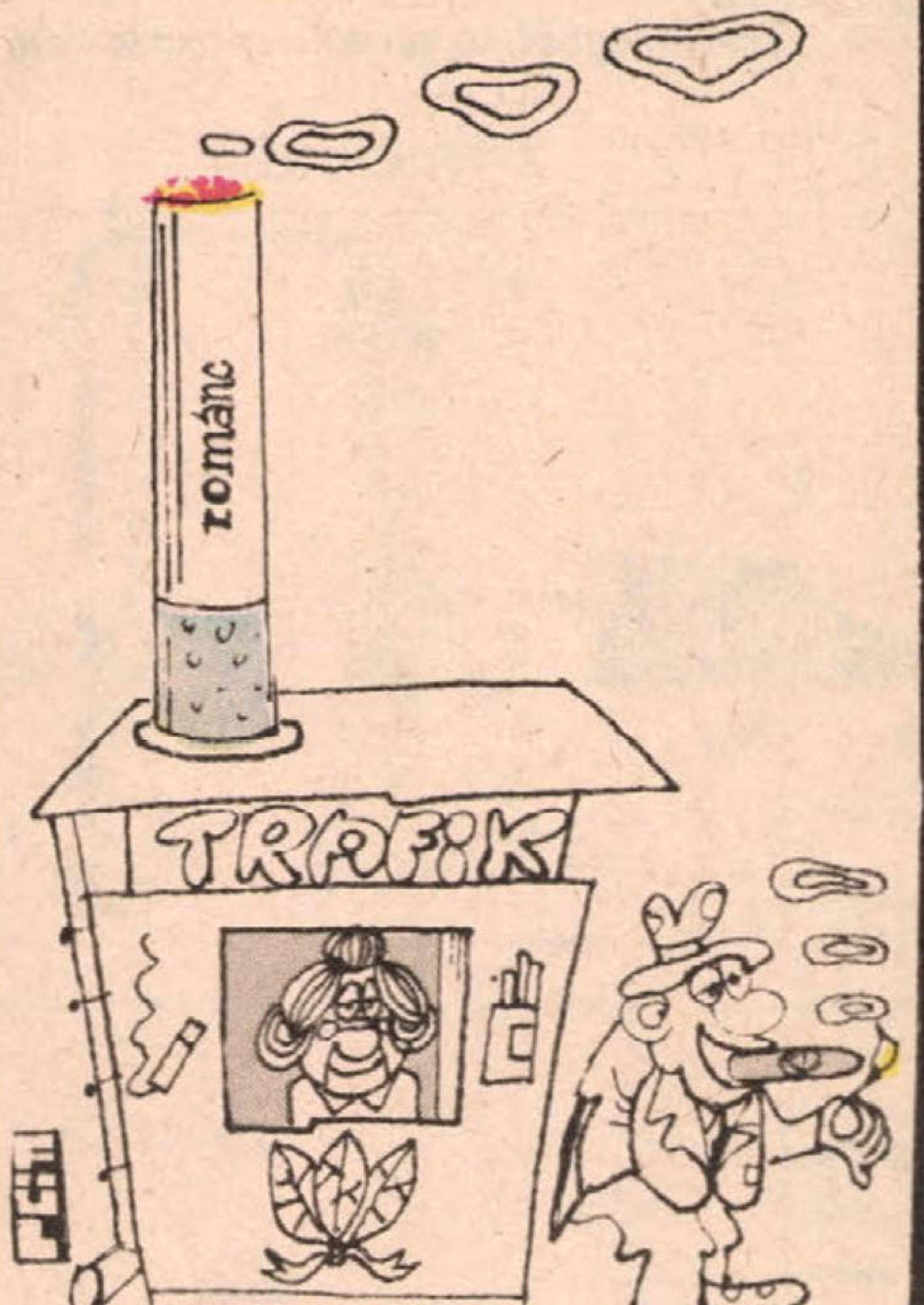

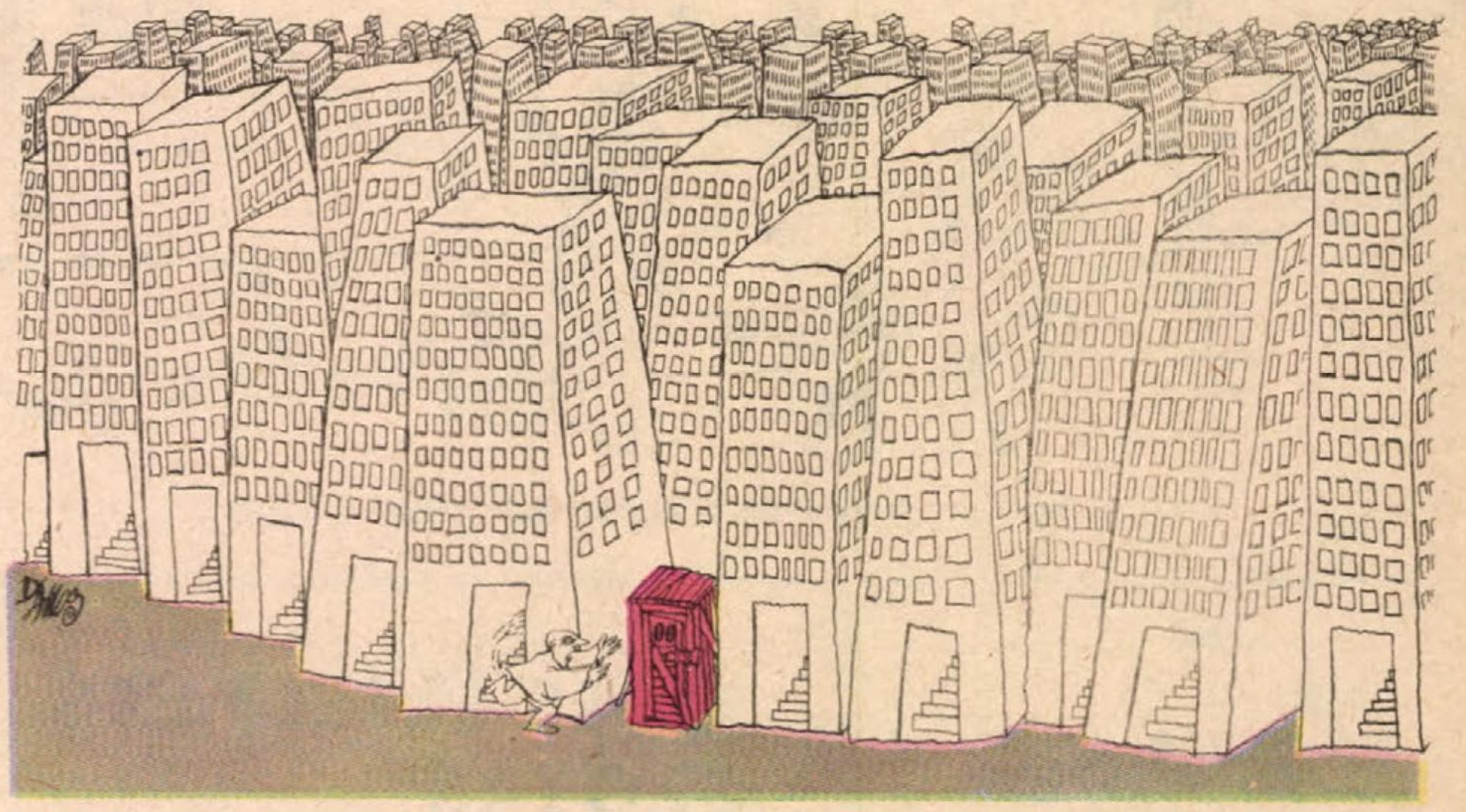

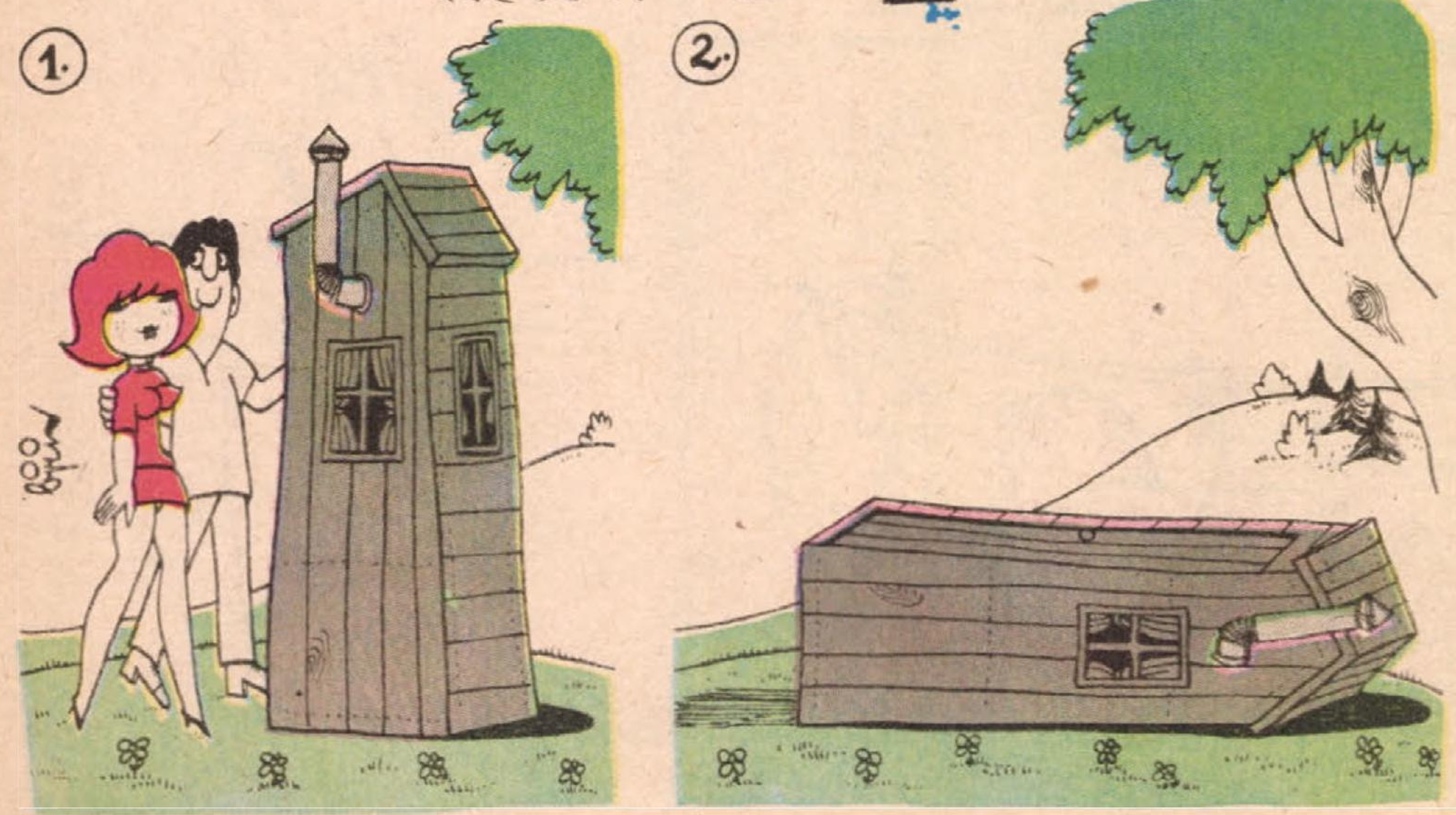
BÓDÉ

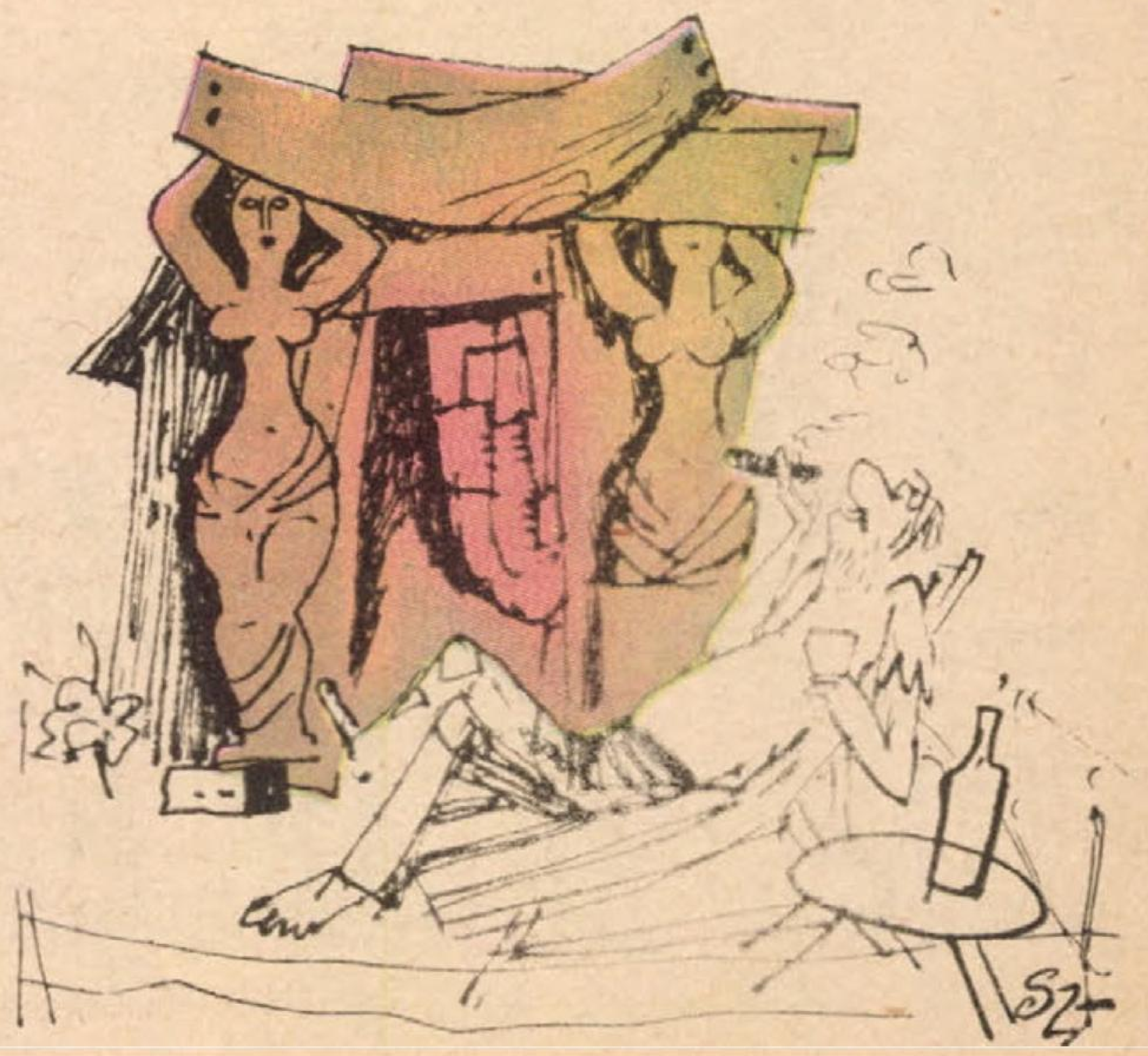
várnai
Hegedűs
Sajdik
Fülöp
Dallos
Balázs-piri
Szűr-Szabó

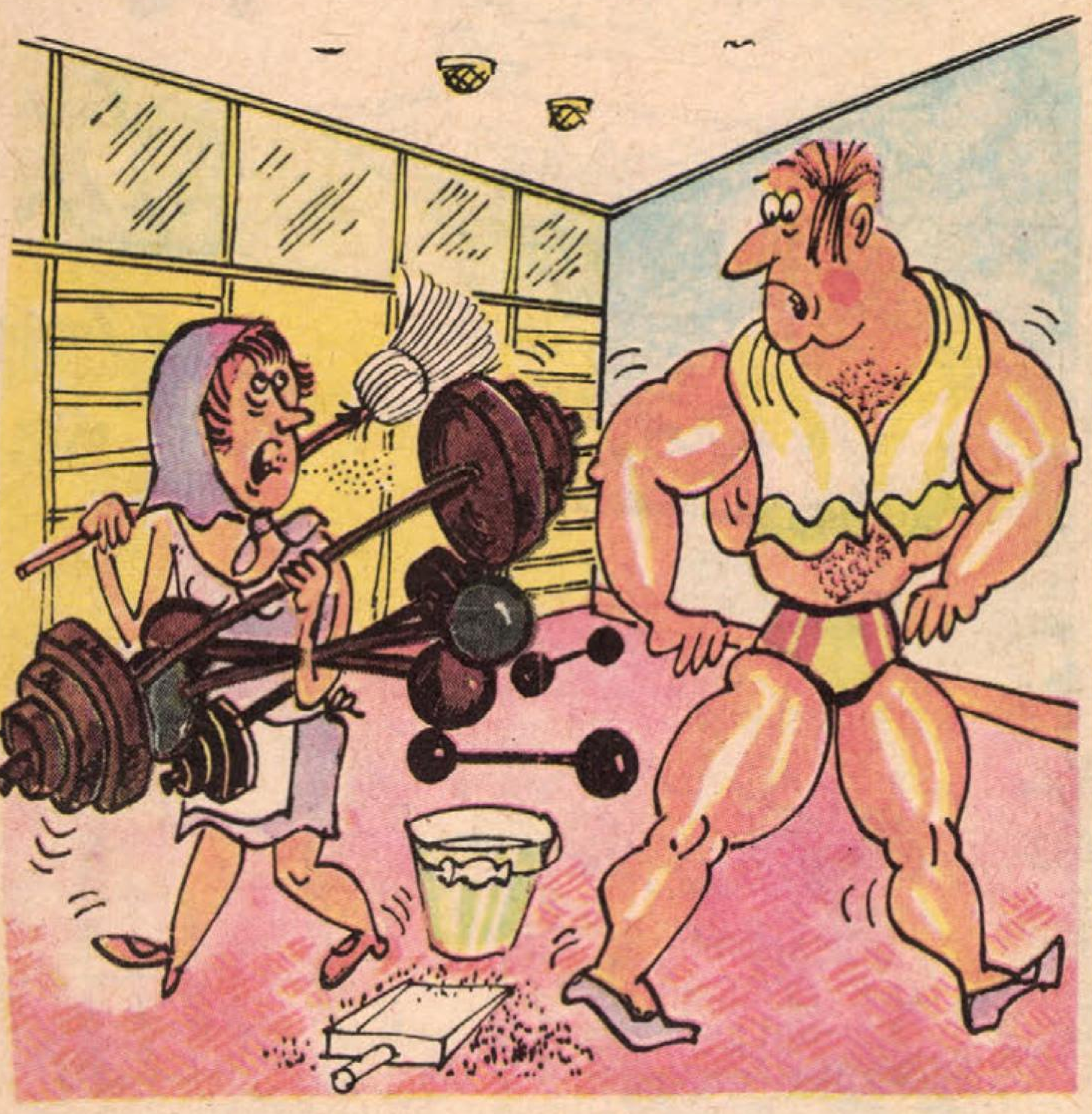

IMPORT HUMOR

(RAJZOK AZ NDK HUMOROS LAPJAIBÓL)

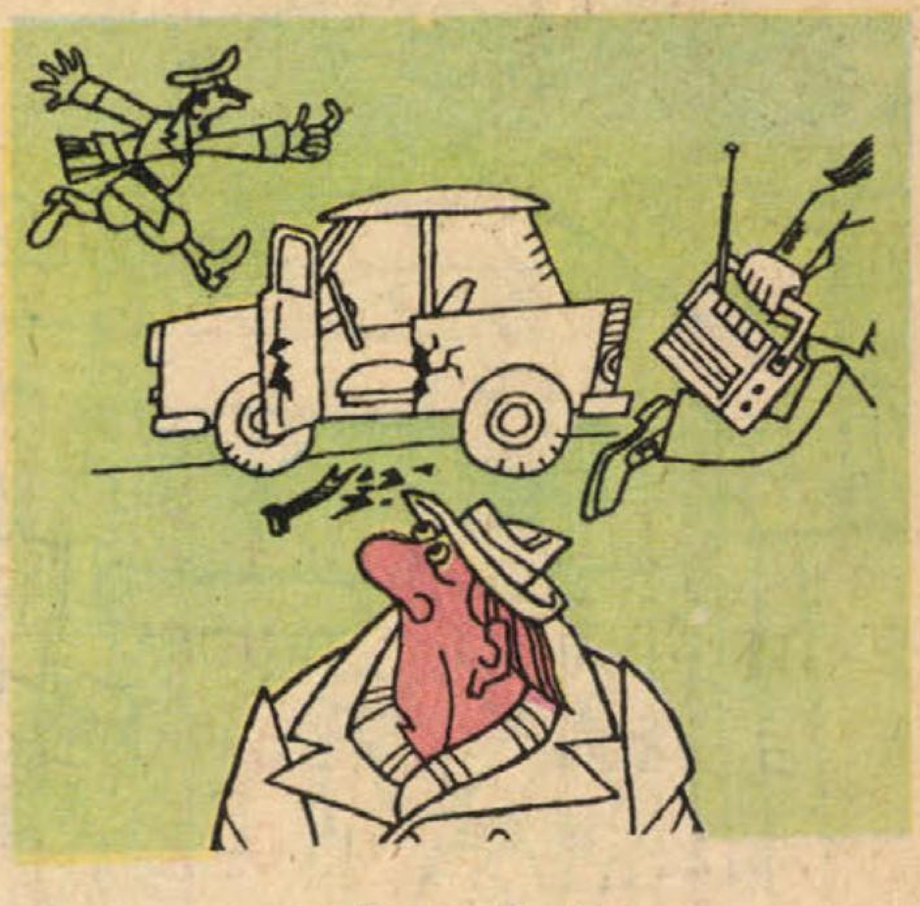

– Edzés után igazán a helyükre tehetnék a vacak súlyzóikat...

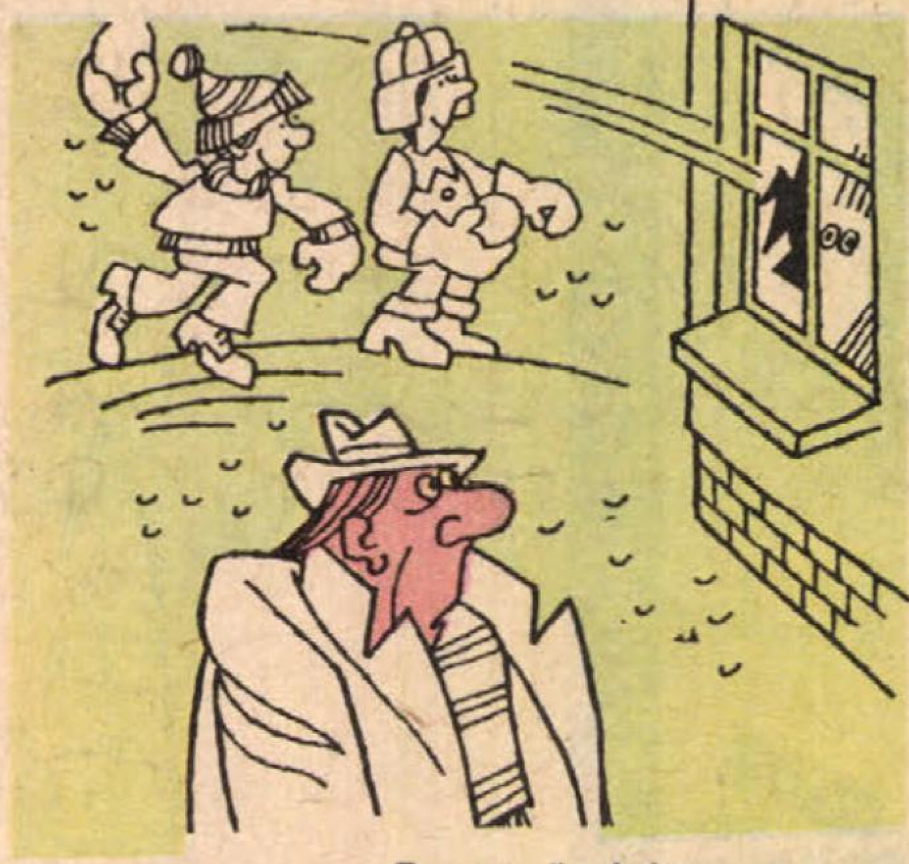
KÖZÖNY

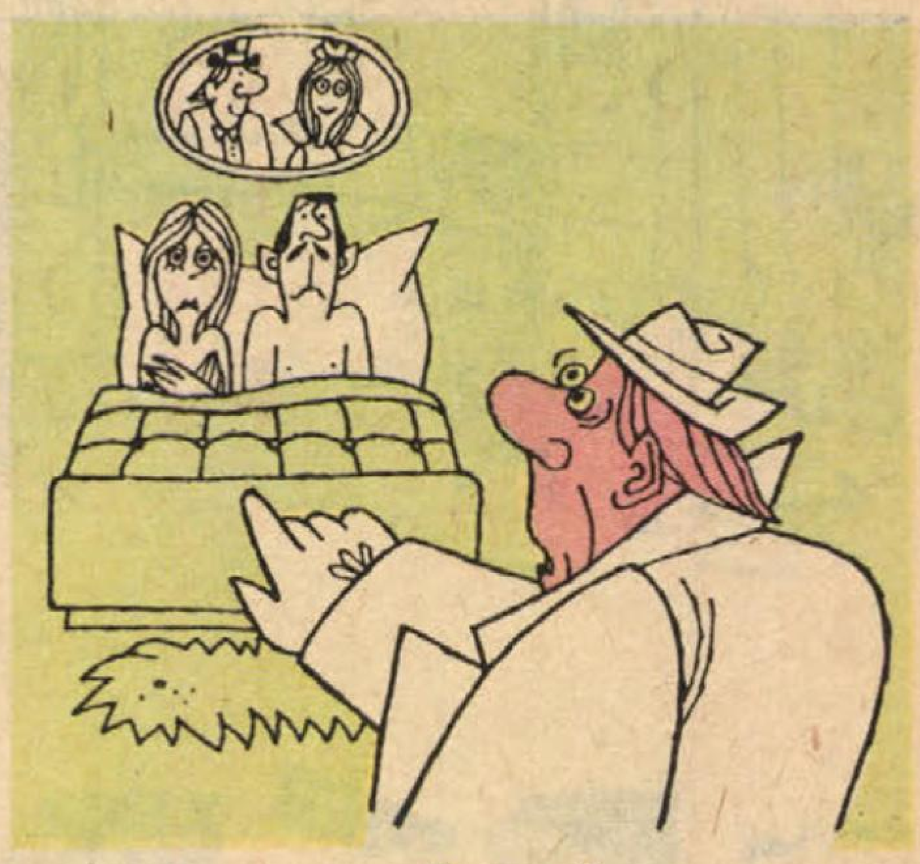
– Ez az ő dolga...

– Ez az ő dolga...

– Ez az ő dolga...

– Ez az ő...

SZÜLŐK

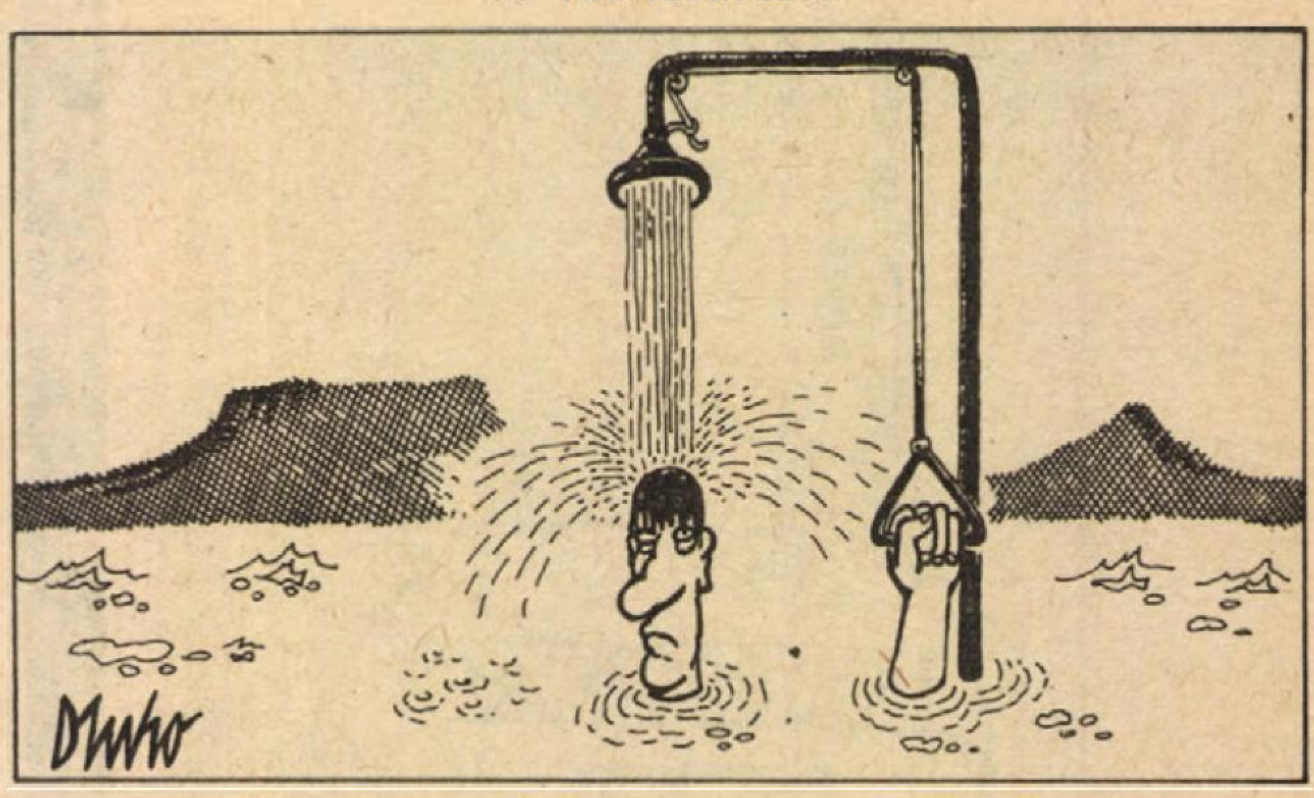

– Ha jó leszel, megkapod ezt a vonatot igazi sínekkel együtt!

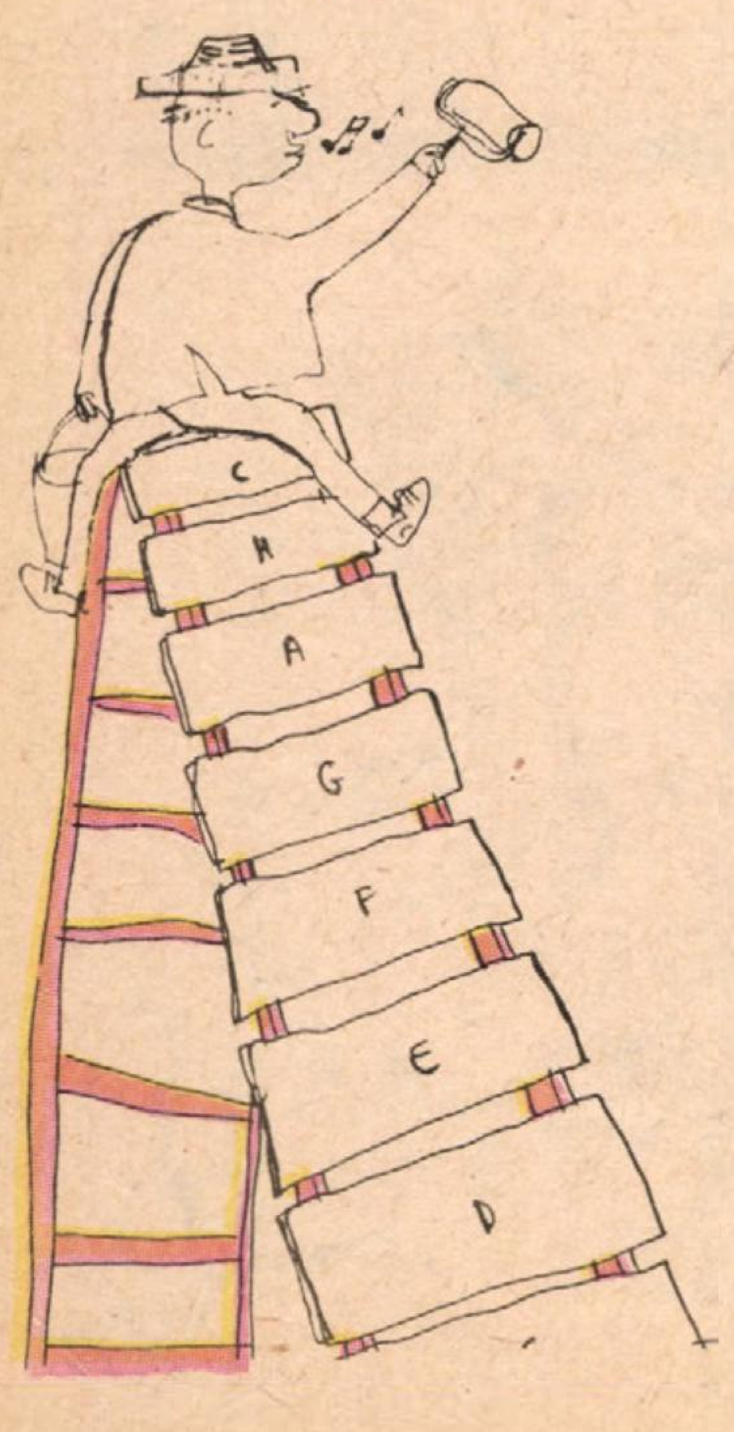
HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Megbolondultál? Fekete ruhát viszel a tengerpartra?
— Óvatosságból. A férjem ugyanis nem tud úszni.

A TELHETETLEN

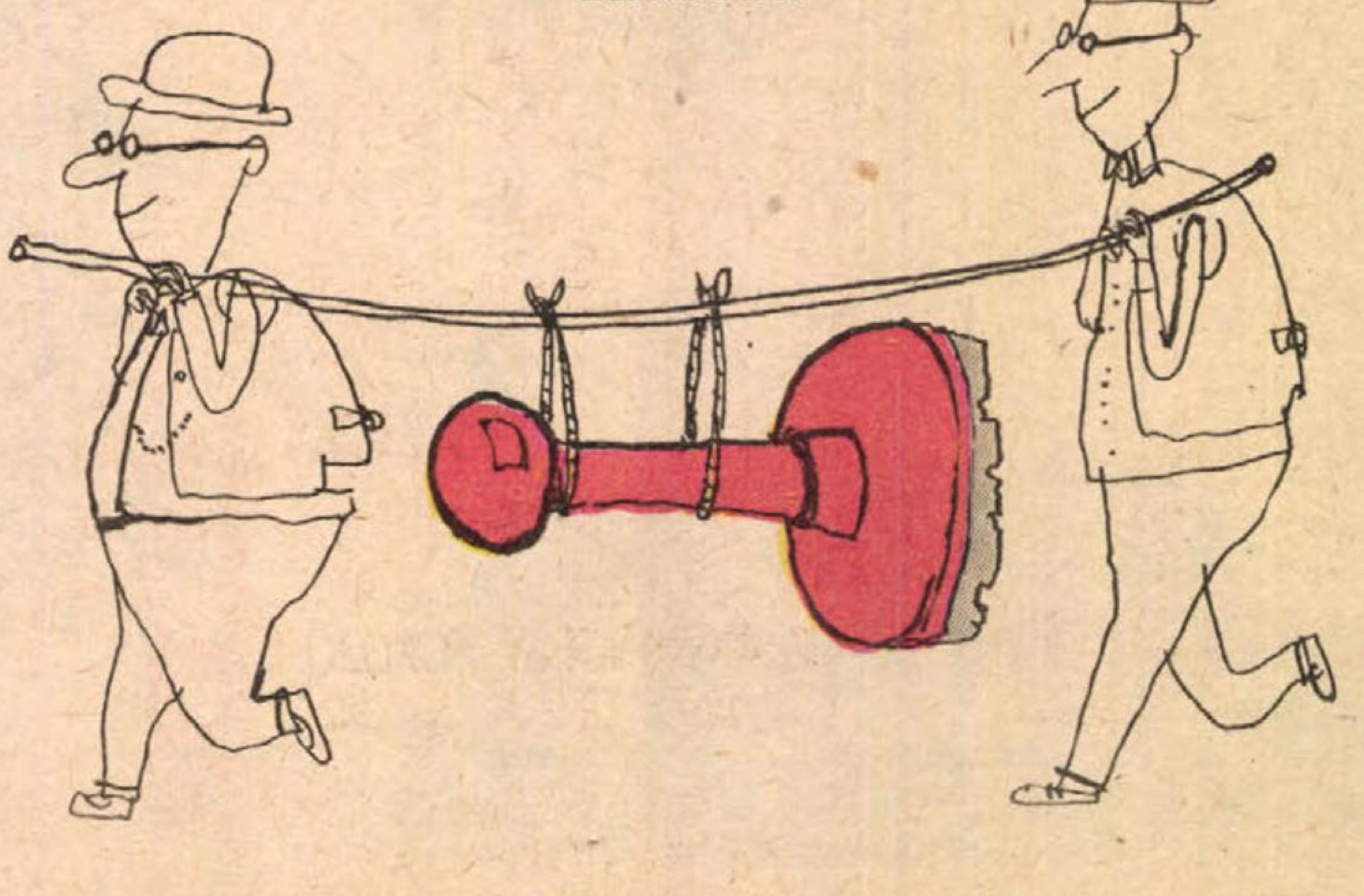
ZENE

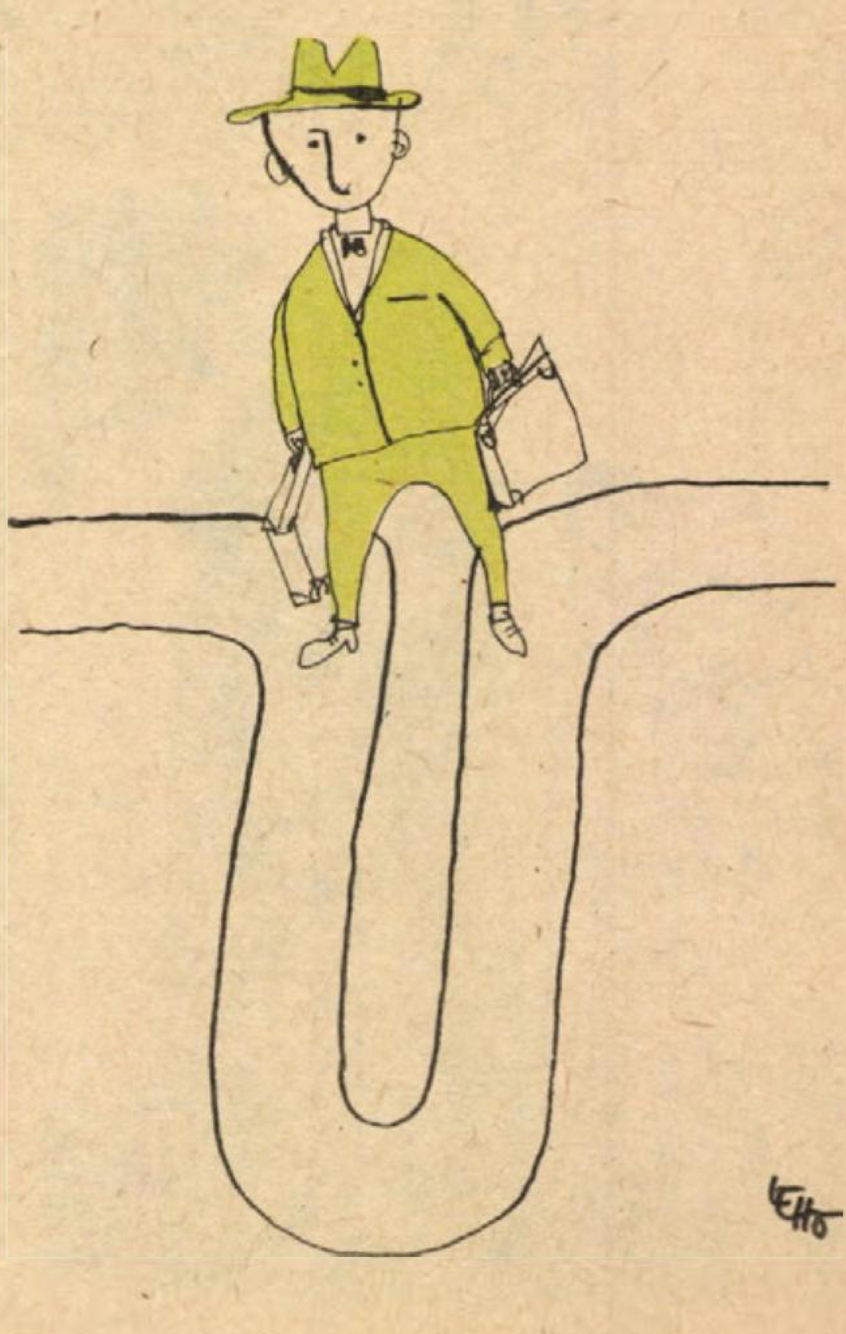
KÉPES ÉRTELMEZŐ SZÓTÁR Z, ZS

Lehoczki István rajzai

ZSÁKMÁNY

ZSÁKUTCA

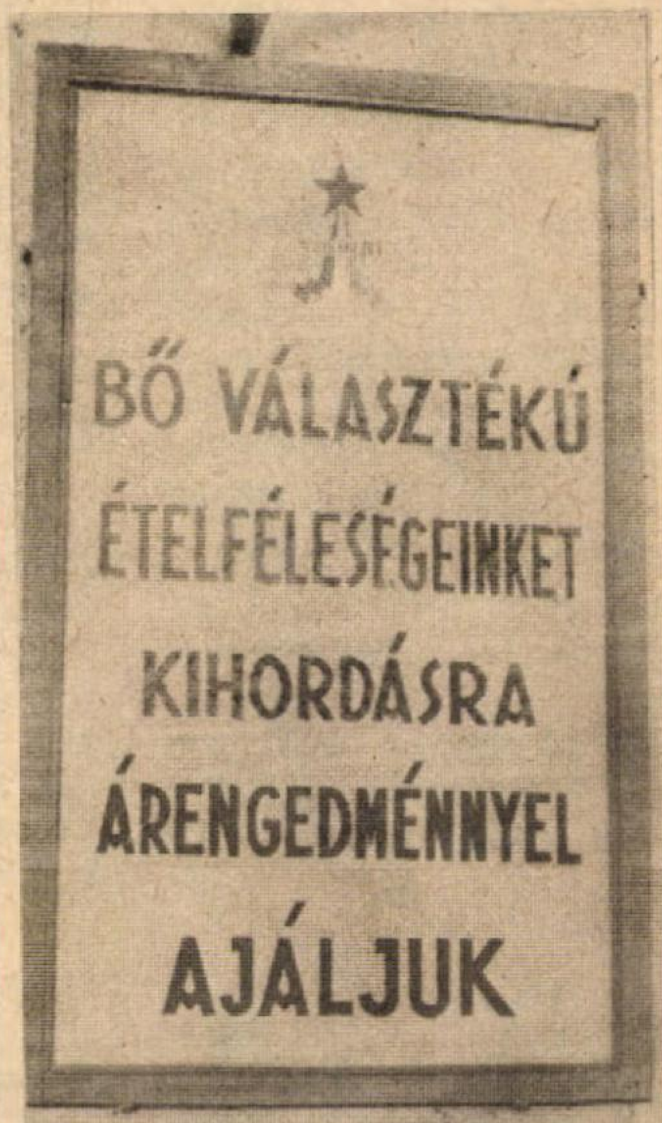

TÜCSÖK és BOGÁR

Vigyázz, szárnyas, mert megrendelnek!
(Hollókőn fényképezte Kulcsár József)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Bő választékú nyelvtani hibaféleségek ingyen!

(Csongrádon fényképezte Liszkay Géza)

Így bővülnek az ember földrajzi ismeretei. Homok egyébként — mostanáig legalább úgy tudtuk — egy kisközség Tiszaföldvár mellett)

(A moziplakátot beküldte Tóth Tibor, martfűi olvasónk)

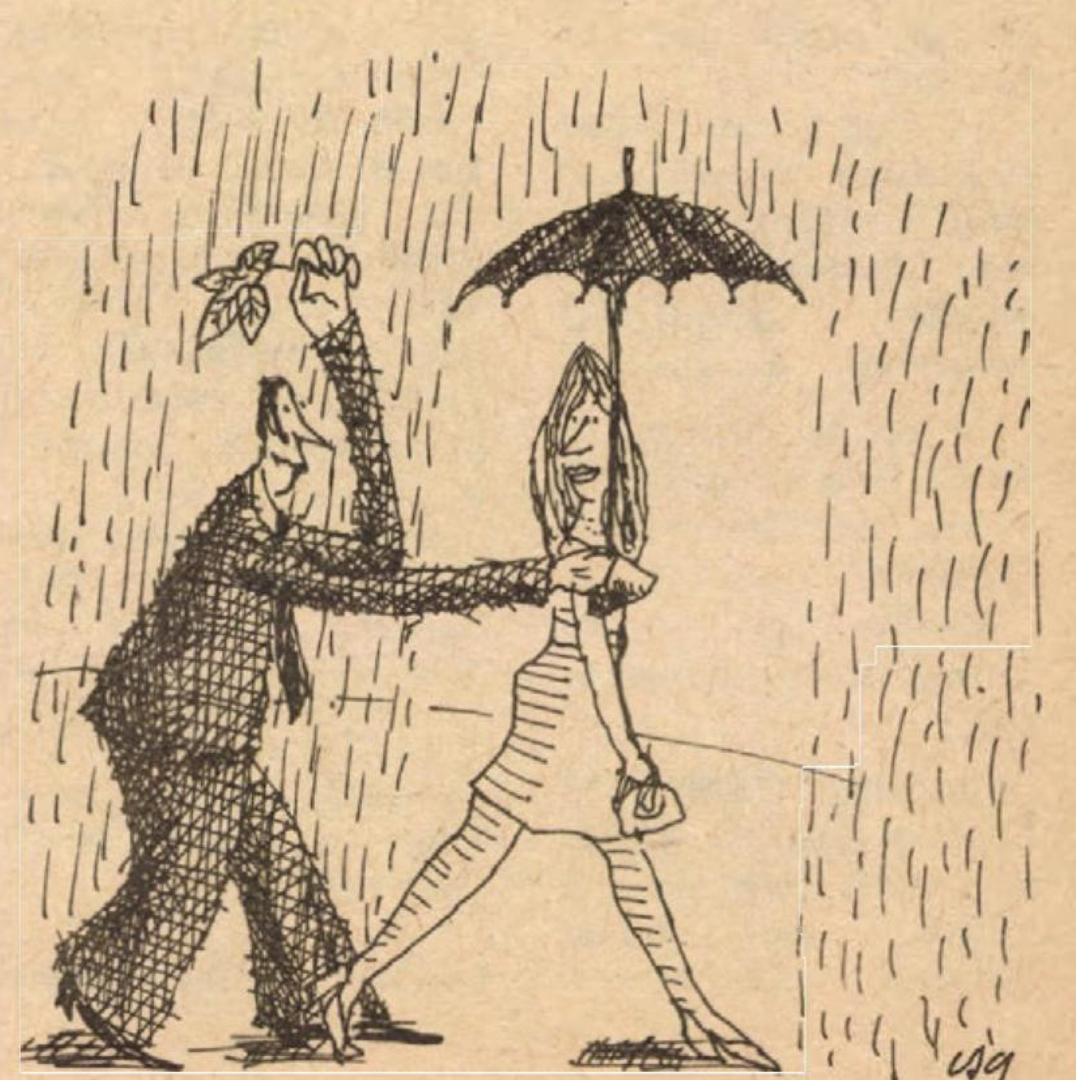

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Megőrülök ettől a telefontól — mondja a hivatalban egy tisztviselőnő. — Állandóan cseng!
— Nálam nem — feleli a kolléganője.
— Hát az meg hogy lehet?
— Nagyon egyszerű. Felhívom a barátnőmet és másfél óra hosszat beszélgetek vele...

Ágikának azt mondja a mamája:
— Megtiltom, hogy játsszál a szomszédék kisfiával. Nagyon rosszul nevelték a szülei.
— Ti jobban neveltetek engem?
— Sokkal jobban.
— Ennek örülök. Akkor ő játszhat velem?

LOVAGIASSÁG

TRÜKK

Már meg sem ismeri a szegény öregasszonyt? Szégyellheti magát! — suttogta a fülembe egy zsörtölődő hang. Hátrafordultam. Évek óta nem látott régi ismerősöm, özvegy Freimovics Rezsőné köszöntött rám a Rottenbiller utcában.

— Hogy tetszik lenni, Freimovics néni? — kérdeztem a bájos öregasszonytól.

— Megvagyok. Élek. De az elmúlt két év nagyon megviselt engem. Két esztendeje eltartási szerződést kötöttem egy fiatal házaspárral. A kétszobás lakásomból ők kapták a nagyobb szobát. Alighogy beköltöztek hozzám, már az első nap reggelén . . .

— Sajnos, ilyesmiről gyakran olvashatunk az újságokban. Amíg meg nem kötik az eltartási szerződést, fűt-fát ígérnek, udvarolnak, hízelegnek, aztán amikor már bent vannak a lakásban, megkeserítik az eltartott életét.

— Ne szóljon közbe! — nézett rám szigorúan özvegy Freimovicsné. — Már az első nap reggelén udvariasan bekopogtak a szobámba és a fiatalasszony tálcán hozta be a reggelit.

— Zaccos pótkávé és egy szelet száraz kenyér . . .

— Szó sincs róla! Tejszínes forró kakaót kaptam, mazsolás kuglófot, eper lekvárt, lágytojást pohárban és sonkát.

— Ez is egy módszer. Agyon akarják etetni. Ördögien leleményesek!

Freimovics néni haragosan toppantott:

— Jól figyeljen! Ezek a fiatalok ebédre finom csirkelevest adtak, és utána könnyű piskótatésztát. A születésnapomra pedig kaptam tőlük egy gyönyörű flanell háziruhát.

— De a modoruk, ugye . . . El tudom képzelni! Szemtelenek és gorombák!

— Ellenkezőleg! Reggel csókkal ébresztenek és úgy társalognak velem, olyan finoman, hogy bőgni szeretnék a meghatottságtól. Kikényszerítették, hogy mamának szólíthassanak.

— Bezzeg a havonta járó összeget nem fizetik meg!

— Dehogynem. Sőt! A keresetüket is nekem adják. Megkérték, hogy én osszam be nekik a fizetésüket, mert ők nem tudnak a pénzzel bánni. Egy kicsit könnyelműek. Tavaly, amikor megfáztam, és hőemelkedésem volt, a legjobb orvosprofesszort hívták el hozzám. Hetente kétszer velük kell mennem színházba. A szünetben édes vermutot vesznek nekem és töltöttcsokoládét. Az idén turistaútra mennek Bécsbe és Párizsba. Ragaszkodnak hozzá, hogy én is menjek velük. Szerintük az Eiffel torony semmit sem ér nélkülem. Nagyon úgy fest a dolog, hogy ez a fiatal pár megszeretett engem — mondta feldúltan özvegy Freimovicsné.

— De hát akkor miért panaszkodik, hogy az utóbbi két év annyira megviselte? — kérdeztem döbbenten. Özvegy Freimovicsné fáradtan legyintett.

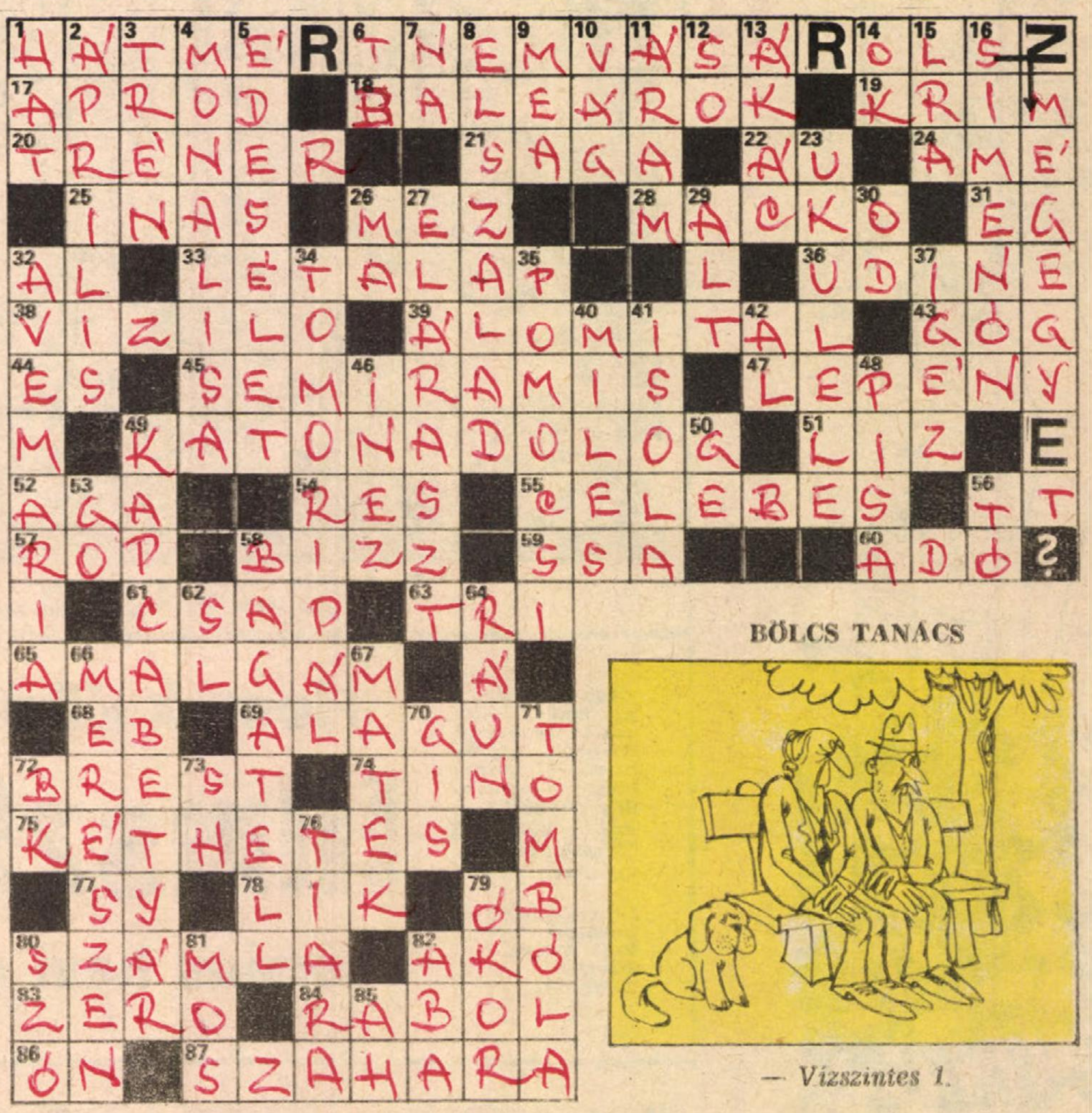
— Nézze, én azelőtt annyi rosszat hallottam ezekről az eltartási szerződésekről, és főleg a mai fiatalokról. Egyszerűen nem akarom elhinni, hogy pont nekem sikerült ilyen jól. A barátnőm is azt mondja, valami furfang, valami trükk van emögött. Ma este tudja hova megyek? Az Operába. Földszint első sor. A Traviata megy. Már a könyökömön jön ki. Dehát mit csináljak? Mindenkinek megvan a maga keresztje — sóhajtotta gondterhelten özvegy Freimovics Rezsőné és beszállt egy taxiba.

— Mit csodálkozik? — szólt ki az ablakon. — A taxit is ők fizetik! . . .

Galambos Szilveszter

Bölcs tanács

— Oly egyedül élek, mint a kisujjam... Csak ez az egy kutyám van... — panaszkodik Bergengóci egy ismerősének bánatosan. Mire az illető így felel: — Vízszintes 1. Megfejtésül ezt a sort kell beküldeni, kizárólag levelezőlapon legkésőbb július 1-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

BÖLCS TANÁCS

— *Vízszintes 1.*

VÍZSZINTES

17. Valamikor a királyi udvarok személyzetéhez tartozott.
18. Szigetcsoport a Földközi-tengerben
19. Nagy félsziget Európában
20. Futball-oktató
21. Forsyte . . .
22. A 64. függ. közepe
24. L-lel ruhaanyag
25. Ma: ipari tanuló
26. Futballista-öltözék
28. Kedves erdei állat
31. . . észséges
32. Rangmegkülönböztető
33. Megélhetésünk minimális költsége
36. Olasz város
38. Hatalmas testű állat a trópusokon
39. Romantikus történetekben emlegetett altató
43. . . . és magóg
44. Mássalhangzó fonet.
45. Függőkertjeiről híres asszír királyné
47. Pl. cseresznyével töltött sült tészta
49. Oda se neki, könnyen kiheverjük!
51. Elisabethet mondják így rövidítve
52. Török katonai rang volt
54. Dolog — latinul
55. A Nagy Szunda-szigetek egyike, Hollandiához tartozik
56. A múlt idő jele
57. Táncot jár
58. „Ne legyél bizalmatlan!" — egy szóval
59. Bala . . . Bálint
60. Nem szívesen fizetjük
61. Víz folyik belőle (ha folyik)
63. Fordítva: pusztít
65. Fém oldata higanyban
68. Kedvelt négylábú
69. A Lánchíd budai hídfőjénél is van
72. Francia város (hadikikötő)
74. Ökör lesz belőle
75. Például egy SZOT-üdülés jelzője is lehet
77. S. Y.
78. Folytonossági hiány
79. Szibéria egyik főfolyója
80. Kiegyenlítésre vár
82. Régi űrmérték
83. Más szóval: nulla
84. Büntetendő cselekményt követ el
86. Fémes elem
87. Hatalmas sivatag

FÜGGŐLEGES

1. Szám és ige
2. A népszerű hónapok egyike
3. Katonai szolgálati ág
4. Világhírű festmény ...
5. Fellini emlékezetes filmje volt
6. T. B.
7. A nátrium vegyjele
8. Futva távozik
9. . . . culpa!
10. A kés meg az olló
11. Fogyasztását óra méri
12. Fűszer
13. Kedves fa
14. Az okozat eredője
15. L. B. A.
16. Maigret felügyelő atyja
23. Pengető hangszer
26. Ezen a napon
27. Gátszakadás esetén a folyó
29. Női énekhang
30. O. D.
32. Gounod egyik zeneművének címe
34. Kalocsai érsek, aki a mohácsi csatában esett el
35. Salamon Béla nagysikerű kabaré-szerepe volt
37. Bűvöl-bájol
40. Katona — latinul
41. Sziget — olaszul
42. Mint a 32 vízsz.
46. Spanyol női név
48. Tornyáról híres olasz város
49. Hitvány fráter, megvetésre méltó alak
50. . . llért
53. Japán szellemi sport
56. Állóvíz
58. Elhanyagolható, jelentéktelen — közismert idegen szóval
62. . . ampos
64. „Elege van belőle"
66. Bátran — más szóval
67. Egy iskolai tantárgy „becéző" neve
70. G. I. S.
71. Kedélyes szerencsejáték
72. B. K.
73. S. H.
76. Pápai korona
79. A Nyugatrómai Birodalom bukásáig tartott
80. Fogalmat jelöl
81. A lassú víz partot
82. Durva posztó
85. A csodálkozás indulatszava

286. (és egyben utolsó) rejtvényünk megfejtése:

Szeme se rebben

A 100 forintos díjak nyertesei:

Baróti Kornélné, 1123 Bp., Alkotás u. 13.

Gerecz János, 4025 Debrecen, Bajcsy Zs. u. 56.

Győre Erzsébet, 5100 Jászberény, Mező I. u. 11.

ITT OLVASTUK — OTT OLVASTUK

JÖVŐ-KUTATÁS

A nagy brazíliai képeslapokban életbiztosítási hirdetések jelentek meg. Az egészoldalas reklámokat a Companhia Real Brasileira de Seguros nevű biztosító társaság tette közzé s azokat Hitler hatalmas képe díszíti. Az aláírás a következőképpen hangzik: „Ha egy napon úgy érzi, hogy biztos a jövője — akkor eljött az ideje, hogy életbiztosítást kössön."

Miután „a vezérnek és kancellárnak" már csak múltja van, érdekes lenne tudni: a brazil katonai diktatúra vezetői kiváltották-e már biztosítási kötvényeiket?

SOVINIZMUS

Az angol lapok arról adnak hírt, hogy Ausztráliában angolellenes viccek terjednek. Egy példány a Times gyűjtéséből.

Egy ausztrál újságíró sétál az állatkertben és látja, amint a gorilla kinyúl ketrecéből, megmarkolja egy fiatal leány nyakát és fojtogatni kezdi a szerencsétlent. Egy férfi odarohan, jókora követ vág a gorillához, aki elereszti áldozatát. Az újságíró így szól a hőshöz: „Ezt megírom. Az lesz a címe: »Városunk egy hősies lakója megment egy lányt a gorilla karmaiból.« A hős így válaszol: »Nem vagyok idevalósi.« »Jó« — mondja a riporter — »akkor az lesz a címe: Egy hősies külföldi látogató megment egy lányt a gorilla karmaiból.« A férfiú így válaszol: »Igen ám, csakhogy én angol vagyok.« A riporter: »Nem baj, akkor is megírom, csak azzal a címmel, hogy az angolok kővel dobálják állatkertünk lakóit.«"

HERBERT BÁCSI

Hirdetés a Pirmanenser Zeitung című nyugatnémet vidéki lapban: „Ha nincs fűnyíró gépe, béreljen juhnyájat. Herbert bácsi juhai óránként 80—100 négyzetméterről rágják le a füvet. Hívja fel bizalommal a juhkölcsönző részvénytársaságot. Telefon: 30-24."

JUSTITIA MÉRLEGÉN

A washingtoni bíróság rövid egymásutánban két ügyet tárgyalt. Az első tárgyaláson Martin Hill 56 éves washingtoni lakost 200 dollár pénzbüntetésre és háromhónapi börtönre ítélték, mert az amerikai főváros egyik nagy önkiszolgáló boltjában ellopott két vastag bifszteket és menekülés közben betört egy ablakot. Néhány perccel később került sor Richard Kleindienst volt igazságügyminiszter perére, aki zsíros összegek ellenében íróasztalfiókjába rakta az International Telephone and Telegraph mammuttröszt ellen indított vizsgálat anyagát és ezzel többtízmilliós kárt okozott az államnak. A volt igazságügyminiszter egyhónapos börtönbüntetést kapott (felfüggesztve), ezenkívül száz dollár kártérítésre ítélték.

Kleindienst az ítélet kihirdetése után — nyilván megkönnyebbülésében — sírva fakadt.

Arról, hogy Martin Hill sírt-e, nem tudósítanak a távirati irodák.

SZERENCSEJÁTÉK

Leleplezés a Newsweek című amerikai hetilap hasábjain: „Egyszer egy héten a washingtoni nyugatnémet követség vastag borítékot küld Henry Kissinger külügyminiszter címére. A borítékra vörös pecséttel rá van nyomtatva: Eyes Only (azaz: csak a külügyminiszter szemei láthatják.) A külügyminiszter legközelebbi munkatársai bizalmasan elárulták szerkesztőségünknek, hogy ha ez a boríték késik, Kissinger türelmetlenül sürgeti. A boríték tartalma: a Nyugat-Németország területén lejátszott futballmérkőzések teljes eredménylistája. Kissinger ugyanis titkos futballdrukker és rendszeresen játszik a nyugatnémet totón."

KITŰNŐ ELADÓ

– Hajnövesztőt akart venni, én meg eladtam neki egy hajszárítót.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Egy hete házasodtunk össze és máris ilyen későn jössz haza?! — siránkozik az asszony.

— Nem tudtam hamarabb hazajönni — feleli a férj. — Az egész este kevés volt ahhoz, hogy elmeséljem a barátaimnak, hogy milyen boldog vagyok veled...

FÉRFI-SZOLIDARITÁS

– A második emelet kettőbe! A menyasszonyom főbérlője ugyanis állandóan figyeli a bejárati ajtót!...

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László
Főszerkesztő-helyettes: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718.
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3
Postacím: 1959 Bp. Telefon 343-100, *142-220
Árusítja a Magyar Posta
Készült a Zrínyi Nyomdában
74.2308/2-26. — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78
Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

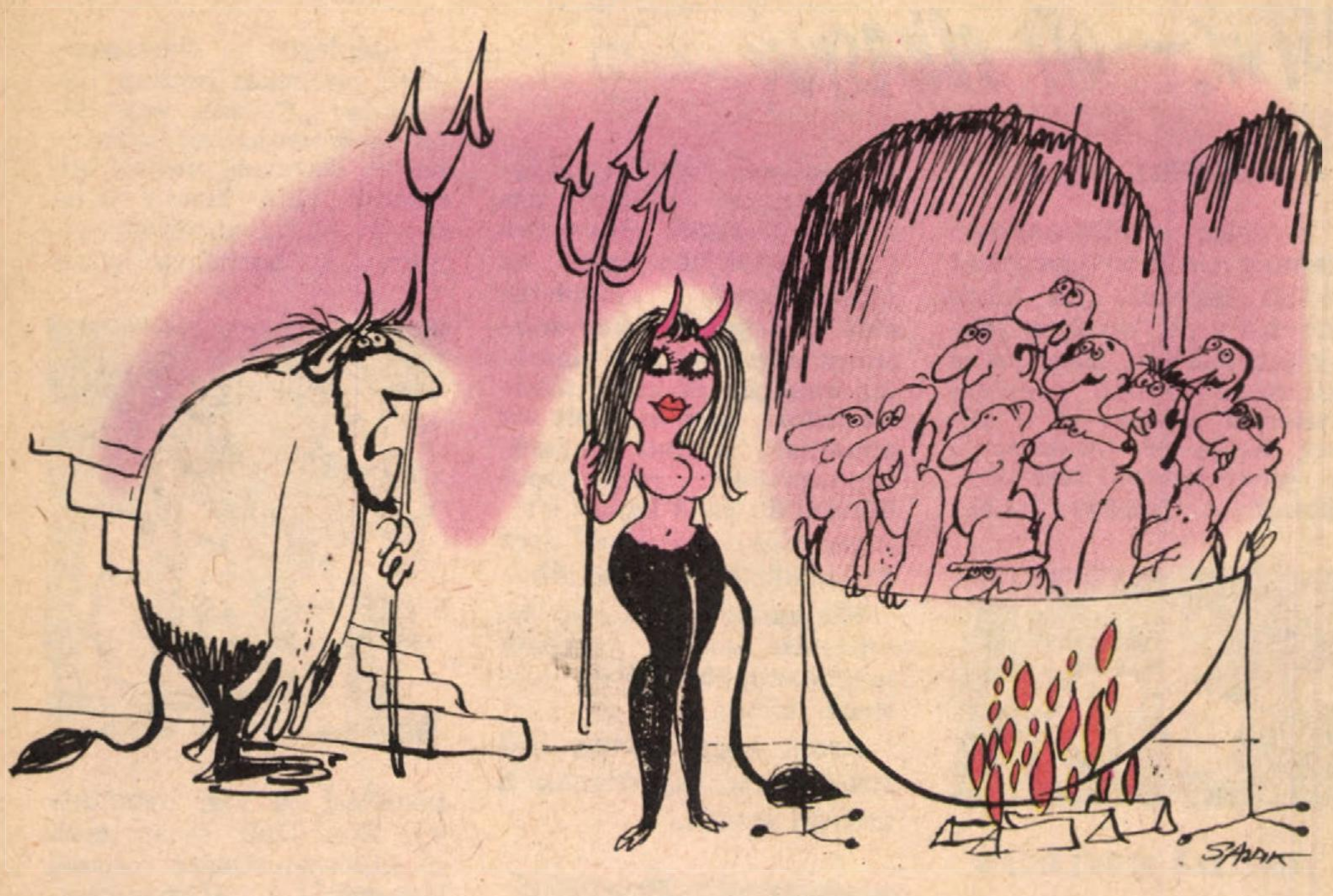
INDEX: 25.504

JÓ KOLLEGA

– Csupa hazugságot mondtál rólam a főnöknek.
– Még mindig jobb, mintha az igazságot mondtam volna rólad!

PURGATÓRIUM

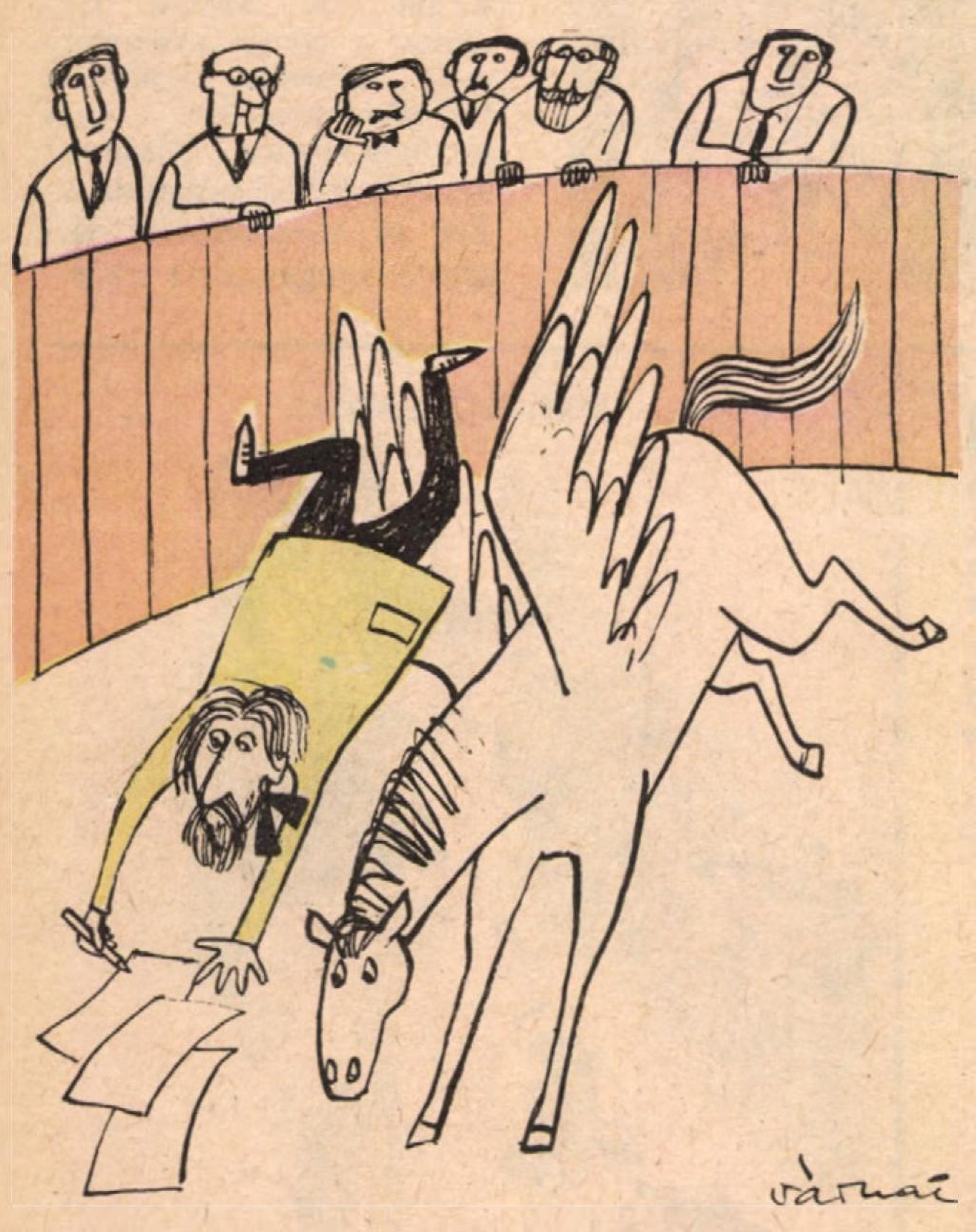
– Azonnal öltözz fel, így akarsz te ezeknek poklot csinálni?

IGÉNYES VÁSÁRLÓ

– Itt nem vásárolunk! Ezeket a cipőket én meóztam.

KÖLTŐ-RODEÓ

Albert Gorian, Gerlenhofen városka pékmestere nagylelkű felajánlást tett.

— Ha a csapat feljut a megyei első osztályba — mondta — egy hízott bikát kap tőlem.

A legényeket felvillanyozta az ügy, sorra nyerték mérkőzéseiket, az áldozati jószág pedig szépen hízott. Aztán egyszerrecsak — a bikák meggondolatlan állatok — nekidőlt egy magasfeszültségű vezetéknek és abban a pillanatban jobblétre szenderült.

A Gerlenhofen másnap 6:1-re kikapott. A saját pályáján.

Dr. Paul Dudley White, a világhírű szívspecialista mondta:

— Az átlagamerikai tizedannyit se mozog, mint amennyire szüksége lenne. Autóvásárlást én csak orvosi receptre engedélyeznék.

TRIBÜN

Milánó polgármestere megjelent az ápolónők nagygyűlésén. Amikor rákerült a sor, a mikrofon elé állt és húsz percig beszélt a San Siro stadion átépítési munkálatairól. Akkor észrevette, hogy itt valami nem stimmel és zavartan kezdett kotorászni az aktatáskájában. Két beszédet készítettem mára — mondta. — Úgy látszik, a titkárom egy kicsit elkeverte a dolgokat.

A svájci jobbszélsőt felvágták, a játékvezető nem sípolt. A csatár dühösen tápászkodott és közben valamit motyogott az orra alatt. A bíró tapintatosan elfordult.

— Süket vagyok — mondta. — Semmit se hallok.

— Az még nem lenne baj — kiáltotta a játékos. — De legalább látnál.

Kiállították.

(p. p.)

SAJDIK: A JÖVŐ SZÁZAD ÁLLATAIBÓL

